

12

απρίλης '85
τιμή 80 δραχ.

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΕΚΛΟΓΕΣ

Προεδρικές... Βουλευτικές... Δημοτικές... Ευρωβουλή
Δημοτικές... Προεδρικές... Ευρωβουλή... Βουλευτικές
Ευρωβουλή... Δημοτικές... Βουλευτικές... Προεδρικές

ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Κι... η κοροϊδία συνεχίζεται

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Η εθνική
αντιπαράθεση
που θάβει το κίνημα

ΟΧΙ

στον επανεξοπλισμό
της Ευρώπης

■ Η διαδήλωση ενάντια στη
«δυτικο- ευρωπαϊκή ένωση»

ΑΚΕ

απολογισμός δουλειάς
και προοπτικές

πρωτοβουλίες

- Κέντρο αλληλεγγύης Κούρδων Τούρκων και Ελλήνων
- Ομάδα ενάντια στην καταστολή

17 Νοέμβρη

Συγκέντρωση με ξένο σύντροφο

Οι μετανάστες στη Γαλλία σήμερα

ανθρακωρύχοι:

ένας χρόνος αγώνων - θυσιών για το τίποτα;

Η αντανάκλαση της κατάστασης στην οργάνωση

Αλλαγές στο περιοδικό

Με καθυστέρηση τεσσάρων μηνών εκδίδεται το δωδέκατο τεύχος του περιοδικού. Ηδη από την μορφή του εξώφυλλου μπορεί να αντιληφθεί ο αναγνώστης ότι κάτι έχει αλλάξει.

Πράγματι τους τελευταίους έξη μήνες οι εξελίξεις μέσα στην οργάνωση, με αφορμή την κρίση που ξέσπασε από το '82, ήταν ραγδαίες. Από το προηγούμενο κιόλας τεύχος, στο οποίο παρουσιάζεται συνοπτικά η πορεία της οργάνωσης μέχρι να ξεσπάσει η κρίση, άρχιζε να διαφαίνεται η πορεία που ακολουθήθηκε τους τελευταίους μήνες από τα τοπικά τμήματα της ("εθνικά") όσα τουλάχιστον συμμετέχουν ακόμα στις συλλογικές της διαδικασίες.

Ηδη αυτά τα τμήματα έχουν αυτονομήσει την πολιτική τους δραστηριότητα. Οι σχέσεις ανάμεσα τους έχουν γίνει χαλαρές. Στην ουσία έχουν περιοριστεί σε μια προσπάθεια πολιτικού απολογισμού και ανάλυσης των αιτίων που οδήγησαν στην κρίση, με απώτερο σκοπό την επανασυγκρότηση σε διεθνή οργάνωση αυτών που θα συμφωνήσουν.

Στο μεταξύ κάθε τμήμα "τραβάει το δρόμο του". Οι επιλογές για την πολιτική του δραστηριότητα, αποδεδειγμένες από οποιοδήποτε πολιτικό κέντρο, φαίνεται ότι γίνονται ανάλογα με τις ανάγκες που παρουσιάζονται στον τόπο που δρα.

Η νέα κατάσταση που δημιουργήθηκε και οι εσωτερικές διαδικασίες είναι η βασική αιτία τόσο για την καθυστέρηση της έκδοσης όσο και για τις μεταβολές. Εδώ (στην Ελλάδα) δεν αμφισβητούμε τη θεωρία και το επαναστατικό πρόγραμμα που τα θεωρούμε καταχτημένα από την προηγούμενη δραστηριότητα μας, αλλά επανεκτιμούμε τον τρόπο με τον οποίο υλοποιείται το πολιτικό μας πρόγραμμα μέσα στα κινήματα, συνειδητοποιώντας ότι η θεωρητική και προγραμματική ολοκλήρωση δεν είναι αρκετή για την προώθηση του πολιτικού μας προγράμματος.

Οδηγούμαστε λοιπόν σήμερα σε αυτήν την απόφαση ύστερα από τη συλλογική εκτίμηση μας ότι οι παρεμβάσεις και το περιοδικό θα πρέπει να ανταποκρίνονται στο πραγματικό επίπεδο των δυνατοτήτων και των συλλογικών μας κατακτήσεων. Έτσι:

- Το περιεχόμενο του περιοδικού προσανατολίζεται προς τα σύγχρονα πολιτικά γεγονότα με την προσπάθεια να δοθούν οι θέσεις μας πάνω σε αυτά κάτω από το "φως" των θεωρητικών μας κατακτήσεων.
- Σήμερα δεν μπορούμε να λέμε ότι είμαστε το Διεθνές Κομμουνιστικό Κόμμα και έτσι αυτό το όνομα λείπει από το εξώφυλλο. Ακόμα περισσότερο λείπει από το εξώφυλλο οποιοδήποτε όνομα οργάνωσης επειδή ακόμα δεν έχουμε καταλήξει σε συγκεκριμένη απόφαση πάνω σε αυτό το θέμα.
- Λείπει το "τι μας διακρίνει" επειδή αναφέρεται στο γενικό πολιτικό μας πρόγραμμα, πράγμα που δεν κρίνεται αρκετό για να εκφράσει τον σύγχρονο προβληματισμό μας, δηλ. δεν εμπριέχονται μέσα σε αυτό και στοιχεία από τους πολιτικούς άξονες δράσης μας και που καθορίζουν εξίσου σημαντικά όσο και το γενικό πολιτικό πρόγραμμα, το επίπεδο της πραγματικής μας κατάστασης.
- Το όνομα του περιοδικού "Κομμουνιστικό Πρόγραμμα" παραμένει το ίδιο για δυο λόγους: πρώτα επειδή ανταποκρίνεται στην πεποίθηση ότι το θεωρητικό και επαναστατικό μας υπόβαθρο είναι ένα γενικό πρόγραμμα που οδηγεί στον κομμουνισμό. Υστερα γιατί μας συνδέει με το ιστορικό μας παρελθόν που όχι μόνο δεν το αμφισβητούμε αλλά αντίθετα πιστεύουμε ότι η σημερινή μας πορεία δεν μπορεί παρά να είναι συνέχεια του και να βασίζεται στις κατακτήσεις και τις εμπειρίες που έχουν αποκτηθεί. "Δεν σβήνουμε με μια μολυβιά την ιστορική μας πορεία αλλά συνεχίζουμε μαθαίνοντας από αυτήν".

Θα πρέπει να τονίσουμε ότι ο διάλογος μέσα στην οργάνωση συνεχίζεται. Από την εξέλιξη του θα αποφασιστεί το όνομα της οργάνωσης και ίσως και άλλες μεταβολές που θα ανταποκρίνονται στη σύγχρονη κατάσταση μας και θα καθορίζουν την επίκαιρη πολιτική μας δράση.

ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΕΙΣ ΤΟ "Κομμουνιστικό πρόγραμμα"

ΑΘΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: Κάνιγγος 31
ΔΡΟΜΟΣ: Πατησίων 36
ΕΛΕΥΘ. ΤΥΠΟΣ: Ζ. Πηνής 17
ΙΣΤΟΡ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Κωλλέτη 4
ΚΟΜΜΟΥΝΑ: Σόλων & Σουλίου
ΜΗΝΥΜΑ: Σόλωνος 82
ΠΑΡΑΜΕΤΡΟΣ: Μετάνος 62
Χολαργός
ΠΛΕΘΡΟΝ: Τροίας 1Α
ΠΡΩΤΟΦΡΕΙΑ: Γραβιάς 7

PRAXIS: Κωλλέτη 4
ΧΝΑΡΙ: Κιάφας 5 Ακαδημίας

ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Πλ. Κάνιγγος Βερανζέρου 1
Ακαδημίας (Κάνιγγος)
Μεταξά-Μπενάκη
Σιουρνάρα (Εξάρχεια)
Πλ. Αμερικής
Πλ. Καλλιόπου
Κολιόπαια (Νορική)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ

ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΙΑ:

ΑΘΗΝΑ: ΧΝΑΡΙ, ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΙΣΤΟΡ. ΕΚΔΟΣ.
ΡΑΓΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

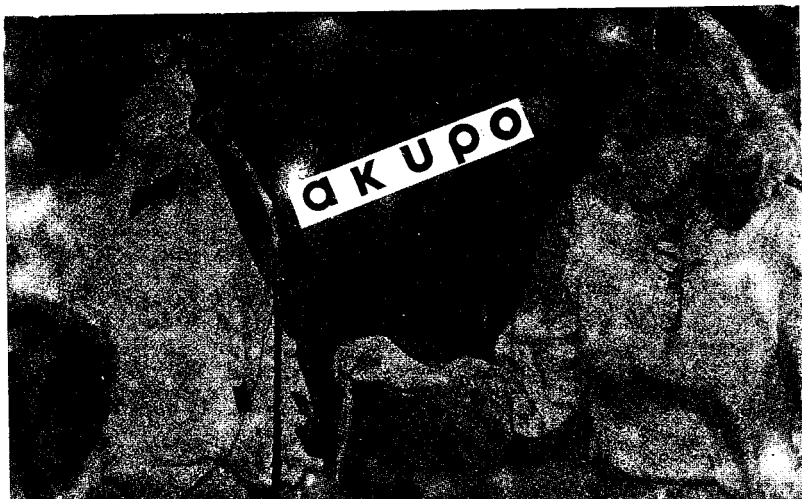
ΕΚΔΟΣ. ΟΜΑΔΑ: Πλάτωνος 4
ΘΥΜΕΛΗ: Βασ. Σοφίας 38
ΙΣΤΟΡ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Καμβουνί-

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ: Εγνατία 150
ΡΑΓΙΑΣ Π: Τσιμισκή 41
ΤΥΠΟΣ: Τσιμισκή 41

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ: Προξένου
Κοραμπιά
ΚΕΝΤΡΙ: Δημ. Γούναρη 22
ΣΗΜΑΔΙΑ: Ιωάννη Δέλλιου 6
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: Χρυσαστόμου
Σμύρνης 19

ΚΥΠΡΟΣ

ΞΑΝΘΗΣ ΞΕΝΙΕΡΟΥ 20 Λευκω-
σία

Ο Σαρτζετάκης πρόεδρος της ελληνικής δημοκρατίας! Με φόντο τις αέναες συζητήσεις για την αρπαγή της κάλπης, το δικαίωμα ή όχι ψήφου του Αλευρά, το χρώμα των ψηφοδελτίων, τους προδότες και τους διώκτες τους και με τη συνέχεια, που προμηγύεται το ίδιο... πανηγυρική με την αναθεώρηση του συντάγματος, την ημερομηνία των εκλογών κλπ, φαντάζουν σαν μακρινές οπτασίες οι επιστρατευμένοι εργάτες της ΕΑΒ, οι απεργοί του Νιάρχου και της ΟΤΟΕ. Τι συμπεράσματα βγαίνουν λοιπόν από αυτήν την καροΐδία; Τι πρέπει να προωθήσουν όσοι δεν ψάχνουν να βρουν ακόμα τους "επίορκους" που έριξαν τα άκυρα;

Η ΣΑΠΙΛΑ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΩΝ

Ασχετα με το ότι δεν είναι εμφανές σήμερα, έτσι που το σύστημα έχει καταφέρει να κάνει τους πάντες "συνταγματολόγους", όμως το ξεβράκωμα της αστικής δημοκρατίας βγαίνει από τις διαδικασίες που ακολουθήθηκαν όπου φάνηκαν:

Η απάτη του διευρυσμένου ψηφοδέλιου του ΠΑΣΟΚ το '81, όπου για τη συγκομιδή ψήφων προσεταιρίστηκε ακόμα και ακροδεξιούς (Χονδροκούκης) ή τους αφανείς των άκυρων ψήφων. Αν προσθέσουμε σ' αυτούς τους πρώην κεντρώους της ΝΔ και τους πρώην καρμανλικούς (θεοδωράκης) και νυν καπιταλιστές (Νάσης) του ΚΚΕ, συμπληρώνεται η εικόνα του παζαριού που λέγεται κοινοβούλιο.

Η αυταρχική και αστυνομική νοοτροπία σαν σήμα κατατεθέν της αστικής δημοκρατίας, που έχει περάσει και στη μεγάλη μάζα των ψηφοφόρων με αποτέλεσμα να επικροτούν τις ίδιες μεθόδους αστυνόμευσης που εφαρμόζε η δεξιά όταν ήταν στην εξουσία. Γιατί σίγουρα τα ψηφοδέλτια διαφορετικού χρώματος και οι άλλες μέθοδοι ήταν αστυνόμευση του ίδιου του ΠΑΣΟΚ προς τους βουλευτές του που πυροδοτήθηκε από τον φιλοκυβερνητικό τύπο και τη σιωπηλή συναίνεση του τύπου της επίσημης αριστέρας. Έτσι το σκυλοφάγωμα για την εξουσία συνεχίζεται επ'άδριστον με μοναδική περίπτωση ομόψυχιας και ενότητας όλων όσων απειλούνται από την οργανωμένη δύναμη του προλεταριάτου.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ ΚΑΙ ΟΜΩΣ...

Οι περίφημες διακηρύξεις όλων για ομαλότητα δεν εκφράζει τίποτε άλλο παρά το φόβο μήπως οι εξελίξεις στην κορυφή πυροδοτήσουν την αυξημένη δυσaráσκεια των εργαζόμενων και άνεργων για τη συνεχή επιδείνωση του βιοτικού τους επίπεδου. Γι αυτό κρατούν την εργατική τάξη μακριά και απλό θεατή της φαγωμάρας τους στην κορυφή.

Όμως η πραγματική πιθανότητα εκτροπής βρίσκεται στον αγώνα των δανών εργατών που απέκλεισαν το κοινοβούλιο για να μην ψηφιστεί νόμος που να απαγορεύει την απεργία τους ή όπως πριν στους αγώνες των βρετανών ανθρακωρύχων, των γάλλων μεταλλεργατών, των μαύρων της Ν. Αφρικής κλπ.

Βρίσκεται, έστω και σαν απλό σπέρμα, στην Ελλάδα στους απεργούς του Νιάρχου, των τραπέζων, τους επιστρατευμένους της ΕΑΒ και την αντίσταση μαχητικών τμημάτων της νεολαίας στη σοσιαλιστική (με τη δεξιά και "κομμουνιστική" συναίνεση) καταστολή.

Και αυτά τα φαινόμενα, ακούσιās στην πλειοψηφία τους, αντίδρασης στην τανάλια της ατέλειωτης εκλογολογίας που περισφίγγει το λαιμό της εργατικής τάξης είναι που πρέπει να προσεχτούν ιδιαίτερα, απαλλαγμένα από τη φιλολογία των διαχειριστών του αστικού συστήματος που βλέπουν το "λαό" να επιβάλλει τη θέληση του από την τηλεόραση αλλά και των αδιόρθωτων που βλέπουν επαναστάσεις στον ύπνο τους.

Η συγκέντρωση των Δυτικοευρωπαϊκών υπουργών πολέμου

Απο την καμπάνια ενάντια στη συγκέντρωση των ευρωπαϊκών υπουργών πολέμου στη Ρώμη: "Ευρωπαϊκός επανεξοπλισμός; ΟΧΙ, ευχαριστώ!" (εξώφυλλο απο έντυπο του Circolo Romana στο Μιλάνο που συμμετείχε ενεργά στην κινητοποίηση).

Η αναβίωση της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης δημιουργεί μια καινούργια πολιτική πραγματικότητα στην Ευρώπη και στους διεθνείς συσχετισμούς δύναμης εφόσον η Ευρώπη (με την πρωτοβουλία των γαλλο-γερμανών) διεκδικεί μια θέση ανάμεσα στις "υπερδυνάμεις" μέσα απο τη συγκρότηση της σε ανεξάρτητο στρατιωτικο-πολιτικό μπλοκ. Πρόκειται για μια πολύ επικίνδυνη πολιτική προοπτική εφόσον έχει τη δυνατότητα και τη δυναμική να ενσωματώνει όλες τις αντιυπερδυναμικές αντιδράσεις, με το υπερταξικό σκεπτικό: "οι ευρωπαίοι έξω απο τον έλεγχο Αμερικής και Ρωσίας". Αυτό είναι εξάλλου και το "πολιτικό όραμα" των ευρωκομμουνιστών: η σημερινή (καπιταλιστική) πολιτική ένωση της Ευρώπης.

Ενάντια στην αναβίωση του ευρωπαϊκού μιλιταρισμού και των "αριστερών" αντιλήψεων που τον υποστηρίζουν, οι σύντροφοι της "Μάχης για το διεθνές κομμουνιστικό κόμμα" μαζί με άλλους σύντροφους άλλων πολιτικοϊδεολογικών τάσεων κάνουν μια μόνιμη και μαζική δουλειά, πάνω σε βάσεις ταξικές, αντιπαρατιθέμενοι όχι μόνο στο "γενικό" ευρωπαϊκό μιλιταρισμό αλλά και ενάντια στο μιλιταρισμό της δικιάς τους χώρας. Τα στάδια του αγώνα τους ήταν:

- Πάλη για την αποχώρηση των Ιταλικών στρατευμάτων απο το Λίβανο ('83)
- Κόμιζο (Αύγουστος '83): ενάντια στην εγκατάσταση των Κρουζ
- Τζένοβα (Μάης '84): αποκλεισμός της Εκθεσης Ιταλικού Πολεμικού Υλικού για το Ναυτικό
- Μαλβίλ-Γαλλία (Αύγουστος '84): συμμετοχή στην εκδήλωση ενάντια στο σχέδιο "Σούπερ-Φοίνιξ" για την ανάπτυξη της πυρηνικής ενέργειας για πολεμικούς σκοπούς
- Ρώμη (Οκτώβρης '84): καμπάνια και διαδήλωση στη Ρώμη ενάντια στη συγκέντρωση των υπουργών Εξωτερικών της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης

Στο παρακάτω άρθρο παρουσιάζονται οι πολιτικές εκτιμήσεις των συντρόφων σχετικά με τη Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση και τη διαδήλωση. Είναι μια ενδιαφέρουσα εμπειρία, που δείχνει πως μπορούμε να κάνουμε τα πρώτα βήματα αντιπαραθέσης στην πράξη, και όχι στα λόγια, στον ευρωπαϊκό μιλιταρισμό. Και είναι ακόμα πιο ενδιαφέρουσα για όλους όσους δουλεύουν, όπως εμείς, στα κινήματα ειρήνης απο μια ταξική σκοπιά.

Η διαδήλωση ενάντια στα 30 χρόνια της ΔΕΕ

Η διαδήλωση της Ρώμης με την ευκαιρία της συγκέντρωσης των ευρωπαϊών υπουργών άμυνας δεν ξεκίνησε από το "θεσμικό τομέα" (παραδοσιακά κοινοβουλευτικά κόμματα της αριστεράς και άκρας αριστεράς) του κινήματος ειρήνης. Ξεκίνησε από το εσωτερικό του χώρου εκείνου των Επιτροπών και Οργανισμών που χάραξε το δρόμο των προηγούμενων αγώνων για το Κόμιζο, τη Τζένοβα και το Λίβανο. Αυτός ο ίδιος ο στόχος παρουσιαζόταν σαν ένα ορατό και δυνατό βήμα για μια αντίσταση στα γεγονότα (όπως η σύναξη των υπουργών) που προετοιμάζουν και αναπτύσσουν την πραγματική δυναμική πόλεμου.

Φυσικά μέσα σε αυτόν τον "αντιθεσμικό" τομέα, που ανέλαβε και τη δουλειά προετοιμασίας της διαδήλωσης, δεν υπήρχε μια ομοιογενής άποψη της σημασίας της διαδήλωσης γιατί ακριβώς υπήρχαν διάφορες αντιλήψεις της διαδικασίας ενός πόλεμου και των κοινωνικών της αιτίων.

Αλλά η αξία μιας διαδήλωσης δεν έγκειται μόνον στα διάφορα περιεχόμενα (πολλές φορές μάλιστα αντιφατικά) που τα πολιτικά υποκείμενα βάζουν. Έγκειται επίσης, κι ιδιαίτερα στη σημερινή κατάσταση, στο πλαίσιο που ενσωματώνεται αυτή η διαδήλωση δηλ.

1. στη συγκεκριμενοποίηση των σταδίων που προωθούν την πολεμική προετοιμασία και στις σχετικές αστικές προπαγανδιστικές πρωτοβουλίες προς το προλεταριάτο
2. στην ειδική κατάσταση του κινήματος πάλης
3. στην αναγκαιότητα διεύθυνσης και πραγματικής επιρροής των επαναστατικών πρωτοποριών που κινούνται, αν και συγκεχυμένα, στο επίπεδο αντίθεσης στις προετοιμασίες πόλεμου του κεφάλαιου.

Αυτό λοιπόν που είναι σημαντικό δεν είναι τόσο να γίνει μια διαδήλωση αλλά πώς μέσα α) από την ανάπτυξη των αντιφάσεων του κινήματος και του αντίπαλου μέτωπου β) από την πολιτική μάχη γ) από την ικανότητα των επαναστατικών πρωτοποριών να βάζουν ενεργητικά και συγκεκριμένα όλα τα προβλήματα που βγαίνουν από την επαφή τους με το πραγματικό κίνημα, φτάνουμε σε αυτήν. Μόνον μέσα από αυτήν την πορεία είναι ένα πραγματικό αποτέλεσμα και το ότι έγινε και αυτή η ίδια η διαδήλωση.

Το πλαίσιο αυτής της εκδήλωσης ήταν πιο περίπλοκο από εκείνο της κινητοποίησης για την απομάκρυνση των ιταλικών στρατευμάτων από το Λίβανο.

Η συγκεκριμένη ανάπτυξη του милитарισμού των ευρωπαϊκών στρατών στα Φάλκλαντ-Μαλβίνες, στο Λίβανο, στο Τσαντ και στην Ερυθρά Θάλασσα λειτουργεί ανασταλτικά για την κινητοποίηση του ευρωπαϊκού κινήματος ειρήνης.

Δεν πρόκειται βέβαια να αναφερθούμε στην ανάλυση των δυναμικών που φέρνουν, με διαφοροποιήσεις βέβαια, σε αυτό το αδιέξοδο τα κινήματα ειρήνης. Πρόκειται δηλαδή για ένα στοιχείο που σαν τέτοιο δεν είναι θετικό για τις επαναστατικές δυνάμεις.

Πράγματι η ειρηνιστική ιδεολογία δεν έχει νικήσει αλλά παράλληλα το κίνημα ειρήνης βρίσκεται σε καθυστέρηση σχετικά με την αναγκαιότητα να αλλάξει τις μορφές πάλης του και τις ειδικές διεκδικήσεις του προσαρμόζοντας τις στις διάφορες συνθήκες που μπαίνουν από την ανάπτυξη των ενδοιμπεριαλιστικών διαφορών.

Αυτήν την αλλαγή βέβαια θα την κάνει γιατί η ίδια η ύπαρξη του είναι διαλεκτικά δεμένη με ένα - ορισμένο βαθμό αντίθεσης στις πολεμικές προετοιμασίες και την ίδια στιγμή με την αναγκαιότητα ανάπτυξης τους. Είναι βέβαιο λοιπόν ότι το ειρηνιστικό κίνημα δεν θα εξαφανιστεί αυθόρμητα, αφήνοντας στη θέση του τον ταξικό αντιμилитарισμό.

Ένα άλλο στοιχείο που δυνάμωσε από την επέμβαση στο Λίβανο και μετά, λειτουργώντας αρνητικά πάνω στην ικανότητα ευαισθητοποίησης και κινητοποίησης προλεταριακών στρωμάτων ενάντια στο милитарισμό, είναι η ειδική πρωτοβουλία κρατικής προπαγάνδας υπέρ του πόλεμου.

Βέβαια η πολεμική προετοιμασία διασχίζει όλο τον κοινωνικό ιστό και όλες τις πλευρές της προλεταριακής ζωής. Ο πόλεμος είναι πράγματι ένα κοινωνικό φαινόμενο. Ωστόσο παίρνει έναν ειδικό χαρακτήρα, έναν ιδεολο-

Η Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση (ΔΕΕ)

Στο τέλος του 2ου παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πόλεμου οι νικήτριες ευρωπαϊκές χώρες (Γαλλία, Μ. Βρετανία, Ολλανδία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο) συγκρότησαν στις Βρυξέλες τη Δυτική Ένωση με πρωταρχικό στόχο τον έλεγχο της γερμανικής παραγωγής όπλων που δεν έπρεπε να ξεπεράσει κάποια όρια βάσει των συμφωνιών που είχαν υπογράψει.

Στις 23 Οκτώβρη 1954 όμως στο Παρίσι με διάφορα άρθρα που προτάθηκαν άλλαξε ο αρχικός αντιγερμανικός στόχος και η Ένωση αναδιοργανώθηκε με αντισυνιστευτικό προσανατολισμό, δεχόμενη στους κόλπους της την "επανεξοπλισμένη" Δ.Γερμανία καθώς και την Ιταλία. Από τότε ονομάστηκε Δυτική Ευρωπαϊκή Ένωση (ΔΕΕ). Ήταν το αποτέλεσμα του "ψυχρού πόλεμου". Αυτός ο οργανισμός, που πάντα διατηρούσε κάποιον έλεγχο πάνω στο γερμανικό επανεξοπλισμό, υπήρχε περισσότερο στα χαρτιά ως το 1984, όπου μετά από γαλλογερμανική ώθηση προσαρτήθηκε να του δοθεί ζωή και επιχειρησιακός ρόλος.

Στόχος των γερμανών: η ακύρωση των τελευταίων περιορισμών στους εξοπλισμούς τους (ναυτικό, πυραυλοι) που ακόμα τυπικά διατηρούνται. Στόχος των γάλλων: η συγκρότηση μιας ευρωπαϊκής αμυντικής δύναμης όπου η υποχρέωση βοήθειας σε περίπτωση επίθεσης ενάντια σε ένα κράτος-μέλος να μην περνάει υποχρεωτικά από το ΝΑΤΟ.

Με την ευκαιρία της επέτειου των 30 χρόνων από την ίδρυση της, η ΔΕΕ οργάνωσε μια συγκέντρωση στη Ρώμη στις 20 Οκτώβρη 1984, μετά από πρωτοβουλία του ιταλού υπουργού άμυνας Σπαντολίνι, όπου συζητήθηκαν οι γαλλικές και γερμανικές προθέσεις.

Αυτό όμως που είναι το πιο σημαντικό από όλα ήταν η συζήτηση για τη μόνιμη επιτροπή εξοπλισμών που καθήκον της θα είναι η επεξεργασία κριτηρίων για τη μελέτη νέων όπλων.

Τα ευρωπαϊκά κράτη στην παραγωγή όπλων έχουν κατανοήσει καλά ότι το καθένα μόνο του με τις μικρές δυνάμεις του δεν θα φτάσουν ποτέ το αμερικάνικο επίπεδο εξαιτίας του ότι η παραγωγή όπλων είναι όλο και πιο προηγμένη τεχνολογικά. Αυτό, μαζί με το γεγονός ότι θέλουν όλο και περισσότερο να υπερασπίσουν τα ειδικά συμφέροντα της Γηραιάς Ηπείρου (δηλ. να αναπτύξουν τη δικιά τους βιομηχανία όπλων εγκαταλείποντας την πολιτική αγοράς αμερικάνικου υλικού), είναι τα δυο στοιχεία που συνθέτουν τη βάση επαναδραστηριοποίησης της ΔΕΕ: να μπορέσουν τα ευρωπαϊκά κράτη να παράγουν μαζί συμβατικά όπλα προηγμένα τεχνολογικά για τους δικούς τους στρατούς χωρίς να υποτιμούν καθόλου των προοπτική των εξαγωγών σε άλλες χώρες.

γικό χαρακτήρα, μέσα απο τις μορφές προπαγανδιστικής καμπάνιας με στόχο τη δικαιολόγηση του εθνικού μιλιταρισμού, που περνάει μέσα απο τον ολοένα αυξανόμενο χώρο που δίνεται σε πολεμικά θέματα και στους "ειδικούς" και στρατηγούς σε όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Αυτό που παράγει αυτή η πλύση εγκεφάλου δεν είναι μονάχα η εξοικείωση, η συνήθεια να ζει κανείς με την πολεμική προετοιμασία. Προεικονίζει μια κατάσταση όπου το κράτος απο τη σημερινή καθημερινή πίεση στα εργοστάσια, στα σχολεία και στις συνοικίες θα περάσει στην πραγματοποίηση πραγματικών επεμβάσεων.

Η επίσημη τελετή γιορτασμού των 30 χρόνων της ΔΕΕ εγγράφεται επίσης σε αυτήν την κατεύθυνση. Ακόμα περισσότερο είναι μια πολιτική πρόκληση της ευρωπαϊκής αστικής τάξης που δεν έπρεπε να περάσει στο ντουκού.

Τα 30 χρόνια της ΔΕΕ είναι ένα βήμα μπροστά μέσα στο σχέδιο συγκεκριμενοποίησης της πορείας προς τον πόλεμο. Η ανάκτηση του πτώματος της ΔΕΕ είναι η απόδειξη των προσπαθειών για να βρεθούν στοιχεία ενότητας ανάμεσα στις ευρωπαϊκές αστικές τάξεις. Αυτά τα στοιχεία ενότητας είναι η πολιτική απάντηση που οι άνθρωποι του κεφαλαίου προσπαθούν να δώσουν στις κεντρόφυγες ωθήσεις των νόμων της καπιταλιστικής παραγωγής.

Όλες οι πολιτικές απαντήσεις είναι απαντήσεις για μια συγκεκριμένη ιστορική φάση μέσα στην οποία ενσωματώνονται: η ΕΚΑΑ (CECA, Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ανθρακα και Ατσάλιού) με αντιγερμανικό ρόλο, η ΕΚΑ (CEP, Ευρωπαϊκή Κοινότητα Αμυνας) το 1950 με χαρακτήρα αντισοβιετικό, η ΔΕΕ το 1954 σαν αποτέλεσμα του έλεγχου της αναπόφευκτης γερμανικής ανάπτυξης, τέλος η σημερινή ΔΕΕ σαν μια πολιτική πρόκληση (αν και φορτωμένη με αντιφάσεις) στη λογική της Γιάλτας και μοχλός όχι μιας αφορημένης Ευρώπης αλλά των ειδικών πολιτικών και ευρωπαϊκών κρατών.

Η συγκέντρωση-διαδήλωση της Ρώμης έχει, λοιπόν, διπλή σημασία γιατί δείχνει το ρόλο της "Ευρώπης" και, πίσω απο αυτόν, το ρόλο του καθένα απο τους ευρωπαϊκούς ιμπεριαλισμούς.

Αυτό είναι το πολιτικό περιεχόμενο που προσπαθήσαμε να βάλουμε στην προετοιμασία της εκδήλωσης.

Ο τομέας των Επιτροπών και Οργανισμών που απο τα πράγματα πήρε την πρωτοβουλία και έκανε καμπάνια για την διαδήλωση ζει όλες τις πιέσεις που ζει το ίδιο το κίνημα ειρήνης. Επιπλέον, σχετικά με τη συγκεκριμένη εκδήλωση της Ρώμης, έζησε δυσκολίες και αντιστάσεις που προέρχονταν απο τις ιδεολογικές διαφοροποιήσεις των κομματιών που το αποτελούσαν.

Ο τομέας των Επιτροπών, αν και δεν έχει την οργανωτική δύναμη για να δημιουργήσει μεγάλες εκδηλώσεις, έχει κατακτήσει ωστόσο ένα πραγματικό πολιτικό

βάρος που μπορεί να καθορίσει μια ευαισθητοποίηση και μια προσοχή γύρω απο αυτό που προτείνει, που δεν μπορεί να αγνοηθεί ούτε απο τα κόμματα ούτε απο το κράτος όπως το έδειξαν και οι δηλώσεις του Κράξι.

Παρά τις διάφορες αντιφάσεις οι επιτροπές απόδειξαν ότι ήθελαν να φτάσουν στη διαδήλωση και να ασκήσουν πιέσεις στις δομές του κινήματος ειρήνης συνδεδεμένες με τα κόμματα της αριστεράς και άρα σε αυτά τα ίδια τα κόμματα.

Ο στόχος ήταν να πλατύνει ο χώρος της κινητοποίησης δηλ. να έρθει στη διαδήλωση ο μεγαλύτερος δυνατός αριθμός ατόμων. Είναι προφανές ότι αυτή η σωστή απαίτηση (αναγκαιότητα) που ξεκινάει απο την πραγματική διαπίστωση του ποιος σήμερα πλαισιώνει τους προλετάρους και απο την αναγκαιότητα να κάνει αυτά τα κόμματα να πληρώσουν το πολιτικό κόστος της άρνησης τους, πράγμα που θα είχε άμεσες επιπτώσεις στις μάζες τους, μπορεί να έρθει σε αντίφαση με τα περιεχόμενα που ήταν θέληση όλων να προωθηθούν για τη διαδήλωση.

Η προσπάθεια συγκέντρωσης του μέγιστου αριθμού ατόμων μπορεί να φτάσει σε μια αλλαγή των αρχικών στόχων, που όλοι συμφωνάμε ότι πρέπει να προωθηθούν σε μια συγκεκριμένη κατάσταση.

Αυτό έγινε συγκεκριμένα με την μεταβολή διαφόρων σημείων, που προτάθηκαν απο τις Επιτροπές και Οργανισμούς, κάτω απο την πίεση του "θεσμικού" τομέα, για μια διακήρυξη που θα έπρεπε να δημοσιευτεί σε εθνικό επίπεδο, όπου διαγράφηκε τελικά η κατηγορία για την πολεμοκάπηλη πολιτική της κυβέρνησης. Αυτό μπορεί να βάλει το πρόβλημα σε μερικούς να μην αναγνωρίζονται πια στο περιεχόμενο της διαδήλωσης, εφόσον αυτή έχει μερικά αλλάξει σχετικά με τα αρχικά χαρακτηριστικά της.

Για τους "επαναστάτες της φράσης" το περιεχόμενο που πρέπει να περνάει δεν είναι τίποτε άλλο παρά το περιεχόμενο της επαναστατικής πλατφόρμας που πολιτικά τους "χαρακτηρίζει". Γι αυτόν ακριβώς το λόγο, για λόγους αρχής, δε μπορούν να το εγκαταλείψουν, πράγμα που τους φέρνει στην άλυτη αντίφαση ανάμεσα στην αναγκαιότητα να "αυτοχαρακτηριστούν" να δώσουν δηλ. το πολιτικό στίγμα τους, και στην αναγκαιότητα ανάπτυξης των αγώνων, που βέβαια δεν έχουν φτάσει το "δικό" τους πολιτικό επίπεδο.

Για μας το ζήτημα είναι να δώσουμε σημασία, μέσα απο την εξέταση της κατάστασης, στα περιεχόμενα που κάνουν τα κινήματα να κάνουν βήματα μπροστά, απο την κατάσταση που βρίσκονται προς την κατεύθυνση μιας ανάπτυξης των αγώνων με προλεταριακό προσανατολισμό.

Αυτό έχει μια δυναμική κατεύθυνση: δεν απαιτεί μια "απο τα πριν" αποδοχή των θέσεων μας, των οποίων βέβαια η μη διεύθυνση μέσα στο συγκεκριμένο κίνημα είναι πηγή ήττας ή αλλαγή της ίδιας της φύσης του αγώνα.

Avrai una carriera rapida e sicura, tante soddisfazioni e un trattamento economico che non è secondo a nessuno.

esercito
possibilità di futuro

Διαφήμιση του Ιταλικού στρατού σε εφημερίδα με τίτλο: "Ο στρατός μια δυνατότητα του μέλλοντος" και πιο πάνω: "θα έχεις μια γρήγορη και σίγουρη καριέρα, πολλές ικανοποιήσεις και οικονομικές απολαβές..."

Πρόκειται για μια πολιτική μάχη μέσα από την οποία δίνονται στους προλετάριους στοιχεία που δείχνουν την πραγματική δυναμική του πόλεμου και ιδιαίτερα γιατί οι ίδιοι κατακτούν συνήθειες να αντιδρούν στις πολεμικές προετοιμασίες μέσα από μια πορεία που τη ζήσανε. Αυτός είναι ένας τρόπος, όχι μεταφυσικός, για να "αυτοχαρακτηριστούμε, να δώσουμε το πολιτικό στίγμα μας.

Πρόκειται για μια μάχη όπου οι "νίκες" σήμερα είναι μερικές αλλά όμως δυνατές, αν και μεταφράζονται στη σημερινή κατάσταση σε συσχετισμό δύναμης ανάμεσα στις επαναστατικές πρωτοπορίες και τις δομές του αστικού κράτους.

Αλλά χωρίς αυτήν τη μάχη, χωρίς τον καθορισμό των συγκεκριμένων σταδίων και στόχων (και όχι μιας γενικής συνθηματολογίας) που οι επαναστάτες πρέπει να τα κάνουν πρακτική και να τα χτίζουν, χωρίς την μελέτη αυτών των διαδηλώσεων, που ακόμα και μέσα στην αντιφατικότητα τους, είναι ένα στοιχείο επιπλέον στην πορεία του χτισίματος του προλεταριακού αντιμιλιταρισμού, δεν απομένει παρά η διανοουμενίστικη παθητική απέχθεια απέναντι στα εγκλήματα του αστικού μιλιταρισμού.

Η διαδήλωση ενάντια στη ΔΕΕ, που το ΙΚΚ και Σία δεν τόλμησαν να "εγκαταλείψουν" στο κίνημα (ακόμα και γιατί το θέμα του ευρωπαϊκού αφοπλισμού είναι ένα πολιτικό του χαρακτηριστικό) ενσωματώθηκε στα δικά τους περιεχόμενα.

Το ΙΚΚ άρπαξε την ευκαιρία να κάνει την προπαγάνδα του πάνω σ' ένα θέμα που το κίνημα πάλης έβαλε σε όλους και που το ΙΚΚ δεν επρόκειτο αυθόρμητα να βγάλει από το πλαίσιο της δημοσιογραφικής-κοινοβουλευτικής συ-

ζήτησης. Και το έκανε με όλη τη δύναμη του μηχανισμού του: αυτό το χαρακτήρισε σε αυτήν τη διαδήλωση.

Οι Επιτροπές δεν έχουν σήμερα ούτε την πολιτική δύναμη ούτε την οργανωτική δύναμη για να ανατρέψουν εντελώς αυτά τα περιεχόμενα που απευθύνονται στους προλετάριους.

Η δύναμη του κινήματος ήταν να βάλει το ζήτημα της διαδήλωσης σε χιλιάδες προλετάριους, να προπαγανδίσει την αναγκαιότητα αντίθεσης στην επίσκεψη των ευρωπαίων υπουργών, να βάλει το ζήτημα της τάσης ανάπτυξης του ευρωπαϊκού επανεξοπλισμού. Αυτό είναι που το χαρακτηρίζει, αυτό είναι το θετικό σημείο της δουλειάς του. Αυτά είναι στοιχεία πάνω στα οποία πρέπει να συνεχιστεί η δουλειά, αυτά είναι τα επειπλέον στοιχεία που κατακτήθηκαν. Πάνω σε αυτά τα περιεχόμενα θα αναμετρηθούν οι ερμηνείες και αντιλήψεις όλων των πολιτικών δυνάμεων που δουλεύουν ενάντια ή υπέρ του πόλεμου.

Αυτή είναι η πραγματική διαδικασία: συγκεκριμένα βήματα που βάζουν την αναγκαιότητα πολιτικών μαχών για παραπέρα κατακτήσεις, στόχοι που σιγά-σιγά ξεσκεπάζουν τους πραγματικούς μηχανισμούς πόλεμου και τις πολιτικές και κοινωνικές ευθύνες κομμάτων και φορέων, ικανότητα λύσης των πολιτικών προβλημάτων που μπαίνουν στις πρωτοπορίες, εκτίμηση των στοιχείων αντίφασης που δημιουργούνται.

Κατάκτηση μιας "ύπαρξης", μιας "κατοχύρωσης" στο επίπεδο δράσης του κινήματος. Εξω από αυτό, λόγια, λόγια και πάλι λόγια.

Το χρονικό της διαδήλωσης

Η διαδήλωση της Ρώμης έκφρασε ανοικτά όλες τις αντιφάσεις που υπήρχαν στη διάρκεια της πολιτικής μάχης για την προετοιμασία της. Οι πρακτικές συμπεριφορές στη διαδήλωση μπορούν να "διαβαστούν" μέσα από τις πολιτικές τοποθετήσεις των διάφορων δυνάμεων και οργανώσεων που δούλεψαν ή εμπόδισαν τη διοργάνωση της.

Πρέπει να ειπωθεί εξ αρχής ότι ο τομέας των κομμάτων της "αριστεράς" και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις προσπαθούσαν ανοικτά να σαμποτάρουν τη διαδήλωση της Ρώμης προτείνοντας την ίδια ημερομηνία άλλες διαδηλώσεις, όπως έγινε στη ζώνη του Μιλάνου. Πάντως βλέποντας ότι η διαδήλωση της Ρώμης θα γινόταν έτσι και αλλιώς κατέβηκαν με ισχυρή παρουσία στην πλατεία για να μπορέσουν να την ελέγξουν και να της αλλάξουν περιεχόμενο.

Αυτό δείχνει και την αντιφατικότητα της συμμετοχής των "θεσμικών" κομμάτων και οργανώσεων που κινητοποιήθηκαν ανοικτά μονάχα στις ζώνες όπου έγινε κινητοποίηση από πλευράς των αντιμιλιταριστικών επιτροπών ή των επιτροπών ειρήνης, με σαφή ανταγωνιστικό σκοπό.

Στη Ρώμη το πολιτικό πρόβλημα που χαρακτήρισε όλη τη διαδήλωση ήταν η αλυσίδα που είχαν οργανώσει οι "θεσμικοί" για να πάρουν το κεφάλι της πορείας.

Η πλατεία από την αρχή της διαδήλωσης ήταν χωρισμένη σε δυο κομμάτια, αν και το καθένα από αυτά δεν ήταν εντελώς ομοιογενές. Το ένα κομμάτι συγκροτιόταν από το χώρο των "λαϊκών επιτροπών" και των "αντιμιλιταριστικών οργανισμών" (οι τελευταίοι αναφέρονταν στο μεγαλύτερο μέρος τους στην Αυτονομία), το άλλο από το χώρο του "Εθνικού Συντονιστικού των Επιτροπών για την Ειρήνη", ΙΚΚ, συνδικάτα, Προλεταριακή Δημοκρατία και μια σειρά λαϊκών Επιτροπών Ειρήνης που είχαν μερικούς

Η "Λαϊκή Επιτροπή για την Ειρήνη" του Τρεβίζο-Ιταλίας σε κινητοποίηση ενάντια στη συνάντηση της Ρώμης της Δυτικοευρωπαϊκής Ενωσης. (Οκτώβριος 1984)

δεσμούς με τα κόμματα.

Αλλά και στο εσωτερικό του πρώτου κομματιού, που για λόγους ευκολίας ας ονομάσουμε χώρο των "επιτροπών και οργανισμών", υπήρξαν διαφωνίες για το ποιος είχε το "δικαίωμα" να μπει επικεφαλής της πορείας.

Απο την άλλη μεριά η μεγαλύτερη αντίθεση προερχόταν από το γεγονός ότι το δεύτερο κομμάτι δεν αναγνώριζε, ιδιαίτερα στο κομμάτι της αυτονομίας, το δικαίωμα να μπει μπροστά. Ακόμα και εδώ το τυπικό μέρος του ζητήματος σκέπαζε το πρόβλημα του περιεχόμενου. Ακόμα δηλ. και αν το δεύτερο κομμάτι αναγνώριζε στα λόγια το δικαίωμα της Λαϊκής Επιτροπής της Βενετίας να ανοίξει την πορεία δεν δεχόταν με κανένα τρόπο να ακολουθήσει η αυτονομία.

Δεδομένου του μπλοκαρίσματος και του συσχετισμού δύναμης ο χώρος της αυτονομίας διάλεξε να κάνει την προγραμματισμένη πορεία, ενώ ο "θεσμικός" χώρος διάλεξε μια άλλη διαδρομή. Οι επιτροπές και ιδιαίτερα εκείνες της Βενετίας, αφού στην αρχή ακολούθησαν τον "θεσμικό" χώρο στη συνέχεια διαλύθηκαν εγκαταλείποντας οποιαδήποτε οργανωμένη παρουσία τους στην πλατεία, καθορισμένο σημείο προορισμού.

Αυτό που πέρασε σε δεύτερο πλάνο ήταν το περιεχόμενο της διαδήλωσης δηλ. η αντίθεση στην επίσκεψη των ευρωπαϊκών υπουργών άμυνας και η προσπάθεια ανάπτυξης μιας δουλειάς που να έχει στόχο της τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό.

Είναι προφανές πάντως ότι η πολιτική αντίθεση ανάμεσα στις δυο δυνάμεις που ήταν αριθμητικά πλειοψηφούσες (ο "θεσμικός" και ο χώρος της αυτονομίας) ήταν αναπόφευκτη δεδομένων των στόχων της καθεμιάς. Και για τους δυο, αν και σε διαφορετικά επίπεδα, ο στόχος δεν ήταν να δράσουν καταλυτικά ώστε να τραβήξουν την προσοχή των προλετάρων πάνω στον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό και γι αυτό δεν στόχευσαν πάνω σε αυτό.

Πράγματι ανάμεσα στο στόχο για τον οποίο ο κόσμος είχε καλεστεί στην διαδήλωση και στους απώτερους στόχους υπήρχε μια διαφορά που φάνηκε από την πρακτική συμπεριφορά των "θεσμικών" και της αυτονομίας:

1. Ο "θεσμικός" τομέας δεν έβλεπε την αναγκαιότητα ούτε είχε την πολιτική θέληση να αναγνωρίσει τη δουλειά των Επιτροπών ούτε να τις αντιμετωπίσει πάνω στο περιεχόμενο που βάζανε.

Η πολιτική καθοδήγηση των "θεσμικών" είχε λοιπόν συμφέρον να δώσει (εξαιτίας της διαδικασίας που είχε κάνει αναπόφευκτη τη διαδήλωση) τη δική της πολιτική απάντηση στα προβλήματα που έβαζε το κίνημα αποφεύγοντας, αντίθετα, να προωθήσει προχωρημένα προπαγανδιστικά περιεχόμενα στη διάρκεια της δέμηνης καμπάνιας προετοιμασίας της διαδήλωσης. Ηθελε, με δυο λόγια, να διαλύσει, αν όχι να περιθωριοποιήσει όλη τη δουλειά που είχε βάλει μπροστά ένα μέρος του κινήματος ειρήνης. Δεν πρόκειται βέβαια για μακιαβελικά σχέδια και μηχανορραφίες από μέρους των οππορτουνοιστών αλλά για πολιτικές οπτικές με τις οποίες είναι αναπόφευκτη η σύγκρουση.

Το πρόβλημα με τους "θεσμικούς" ήταν να εκτιμήσουν πολιτικά ποιοι είναι οι πιο χρήσιμοι τρόποι για να στηρίξουν αυτό που θέλουν. Και όταν τους βρήκαν αυτοί έγιναν η κύρια αναφορά.

Με την έννοια αυτή ο στόχος για τους "θεσμικούς" δεν ήταν πια η αντιπαράθεση στους στόχους της ΔΕΕ αλλά η συγκρότηση αυτής της ίδιας της πορείας. Και αυτό ακριβώς λειτούργησε στους προλετάρους που κινήθηκαν από τους "θεσμικούς": να γίνει η πορεία.

2. Ο χώρος της αυτονομίας διάλεξε (με συνέπεια ως προς την πολιτική αντίληψη της πάνω στο πρόβλημα του πόλεμου) να μην υποκλίνει στους εκβιασμούς των "θεσμικών" και να συνεχίσει τη δικιά της πορεία.

Είναι μια επιλογή αυτοαπομόνωσης μέσα από την αταπιάτη ότι έτσι δίνει το πολιτικό "στιγμά" της, μια επιλογή εκείνου που έχει σαν αναφορά τον εαυτό του. Αντιπροσπεύτει μια αντίληψη εκείνου που πρέπει να διατηρηθεί παρά εκείνου που πρέπει να κατακτήσει κάποιους άλλους χώρους, έστω και μικρούς, που αυτή τη στιγμή

πλασιάζονται από τον αντίπαλο.

Σε αυτήν την φάση η αντιφατικότητα της δουλειάς του κινήματος είναι ένα δεδομένο με το οποίο πρέπει να δουλέψουμε χωρίς να έχουμε την αταπιάτη για ριζικές αλλαγές πορείας.

Σε αυτήν την κατάσταση και σε αυτόν τον ειδικό χώρο παρέμβασης εμείς προτείνουμε σαν στόχο να κερδίσουμε μια "αναγνώριση" μέσα από την ικανότητα να προτείνουμε και να πραγματοποιούμε πρωτοβουλίες που αποτελούν χρήσιμες εμπειρίες, σημεία ένδειξης για περαιτέρω ανάπτυξη του κινήματος, ακόμα και από πολύ μικρά κομμάτια του κινήματος.

Από αυτήν την πλευρά η διαδήλωση της Ρώμης έβγαλε στο προσκήνιο ένα χώρο που προσπάθησε να θέσει στην προσοχή του κινήματος και στους προλετάρους μερικές πραγματικές δυναμικές του πόλεμου και έδειξε μια θέληση πάλης ενάντια στον ευρωπαϊκό και ιταλικό ιμπεριαλισμό.

Δεν πρόκειται για έναν ομοιογενή και προσδιορισμένο χώρο, πράγμα εξάλλου που δεν μπορεί να είναι σήμερα. Πρόκειται για ένα χώρο Επιτροπών και Οργανισμών μέσα στον οποίο, παρά τις βαθιές αντιφάσεις, έχουν κατακτηθεί συλλογικά ορισμένα σημεία εκτίμησης της κατάστασης, μεθόδων δουλειάς και ικανότητας πάλης.

Αυτός ήταν, πέρα από την αριθμητική διάσταση της, ο ποιοτικός μαζικός χώρος που έφερε στην πλατεία στην Ρώμη τα πολιτικά περιεχόμενα, τα πιο συνεπή σχετικά με τη διαδήλωση. Εξαιτίας αυτού ακριβώς του χαρακτηριστικού του δεν μπορούσε να ενσωματωθεί στον αυτόνομο χώρο ούτε να ακολουθήσει απλά την πορεία των "θεσμικών".

Η επιλογή να συνεχίσει ο χώρος των Επιτροπών την οργανωμένη πορεία του με ουσιαστικά συνθήματα που απευθύνονταν στους προλετάρους οργανωμένους από τις "θεσμικές" δυνάμεις, μετά την επιλογή του κομματιού της αυτονομίας, είχε μια θετική αξία.

Αυτή η αρχική απόφαση που στη συνέχεια αναστάθηκε έδειξε την πολιτική αδύναμία του χώρου αυτού που δεν ήταν σε θέση να υποστηρίξει μια θέση και μια μάχη έστω μειοψηφική και αποπροσανατολίστηκε μπροστά στην δυσκολία να μαζέψει τα αποτελέσματα της "άλλης" πολιτικής, της ποιοτικής, που ήταν ο πρωτεργάτης.

Μέσα σε ένα κλίμα σύγχυσης και απογοήτευσης ο χώρος των Επιτροπών γύρω από τη Λαϊκή Επιτροπή Βενετίας και της Β. Ιταλίας διαλύθηκε αποφεύγοντας να παρέμβει οργανωμένα στην πλατεία.

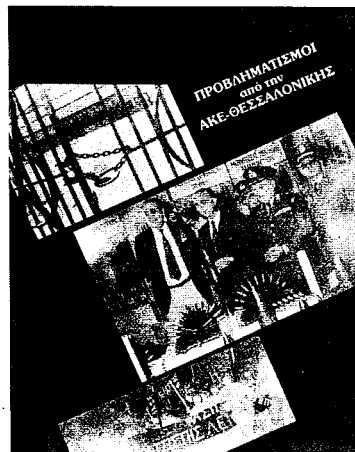
Οι επιτροπές δεν ήθελαν να είναι η ουρά των "θεσμικών" και ιδιαίτερα να μην μπορούν να έχουν ένα ρόλο στη συγκεκριμένη κατάσταση όπως και ένα "στιγμά" στην πλατεία. Κάτω βέβαια από διαφορετικές υλικές πιέσεις κατέληξαν στην ίδια συμπεριφορά με το τμήμα της αυτονομίας που άφησε την πλατεία στη Ρώμη στον απόλυτο έλεγχο του αντίπλου.

Από τη δική μας πλευρά όντας μέσα στο χώρο των Επιτροπών, σε μερικές από τις οποίες δουλεύουμε, δεν είχαμε τη δύναμη και την ικανότητα να προτείνουμε τη μη διάλυση των μπλοκ των Επιτροπών και τη συνέχιση της πορείας μέχρι την πλατεία με το διπλό στόχο να είμαστε ένας πόλος αναφοράς ορισμένων περιεχομένων πάλης (που κανένας άλλος δεν έφερε στην πλατεία) και για να μπορούσαν οι Επιτροπές με την παρουσία τους να κατακτήσουν ένα ρόλο, πολύ χρήσιμο για την ανάπτυξη της αντιιμπεριαλιστικής δουλειάς.

Από αυτήν την εμπειρία, ενδιαφέρουσα και γεμάτη από εμπειρίες εξαιτίας της πολιτικής πολυπλοκότητας της είναι αναγκαίο να ξαναρχίσει η δουλειά, όπως ακριβώς φάνηκε η αναγκαιότητα για όλους τους συντρόφους που αμέσως μετά την διάλυση του μπλοκ οργάνωσαν στο δρόμο μια συγκέντρωση εκτίμησης της κατάστασης.

Η δουλειά μας στην ΑΚΕ:

απολογισμός και προοπτικές

Να βάλουμε μερικά πράγματα στη θέση τους

Η δουλειά μας στην ΑΚΕ έχει προκαλέσει διάφορες αντιδράσεις ανάμεσα σε συντρόφους που αρχίζουν από το σκεπτικισμό και φτάνουν μέχρι το χαρακτηρισμό του "εισοδοισμού" στο ΚΚΕσ. Νομίζουμε ότι υπάρχουν εξηγήσεις σ' αυτές τις αντιδράσεις και τους χαρακτηρισμούς.

Οι περισσότεροι σύντροφοι είναι πράγματι δέσμοι του χώρου της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, όπου όλα αποφασίζονται και γίνονται ανάμεσα σε "καθαρούς" επαναστάτες, όπου εφόσον δεν υπάρχουν αντίπαλοι ρεφορμιστές ή σταλινικοί μπορούμε να "τα λέμε όλα" χωρίς φραγμό, ξεπερνώντας έτσι τα εμπόδια αντίθετων αντιλήψεων. Πρόκειται φυσικά για μια εύκολη λύση που έχει όμως σαν εύκολο αποτέλεσμα την απομόνωση, το γκέτο. Μια απομόνωση που δεν μπόρεσε, τα τελευταία χρόνια να σπάσει αυτός ο χώρος, παρά τις επανειλημμένες "επαναστατικές διακηρύξεις" για σύνδεση με το εργατικό, το κοινωνικό, το οικολογικό, τα κινήματα (κινήσεις ειρήνης), πράγματα που τα ακούσαμε και στη συγκέντρωση της Νομικής, το Δεκέμβρη του '84 με τα γεγονότα του Καραβελ. Εκεί είναι η διαφορά σύντροφοι: άλλοι λένε να κάνουμε βήματα προς άλλους χώρους και άλλοι όχι μόνο λένε αλλά τα κάνουνε.

Η άλλη αντίδραση για τον "εισοδοισμό" είτε οφείλεται σε άγνοια του χώρου παρέμβασης ή σε συγκεκριμένη πολιτική αντίληψη. Αν πρόκειται για την πρώτη το άρθρο αυτό αλλά και το προηγούμενο που δημοσιεύτηκε στο Κ.Π. Νο 11 (Ιούνιος '84) δίνει απάντηση. Αν πρόκειται για πολιτική αντίληψη τότε λέμε ότι οι σύντροφοι μπερδεύουν τα πάντα. Ο "εισοδοισμός" που οι τροτσκιστές έχουν σαν τακτική από τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο μέσα στα "σοσιαλιστικά" κόμματα της Δ. Ευρώπης είχε σα στόχο, προσχωρώντας σε αυτά, να διαμορφώσει μια τάση που είτε θα επικρατούσε είτε θα έσπαγε με το συγκεκριμένο κόμμα παρασύροντας ένα μέρος του.

Αυτή η αντίληψη οφείλεται σε μια εκτίμηση των τροτσκιστών ότι τα κόμματα αυτά δεν είναι εντελώς εκφυλισμένα και ότι υπάρχει κάτι να σωθεί. Η ΑΚΕ βέβαια δεν είναι κόμμα. Οι σύντροφοι συγχέουν ορισμένα πράγματα.

Είναι αλήθεια ότι η ΑΚΕ φτιάχτηκε από μέλη του εσ. και της ΕΔΑ (στη συνέχεια όμως προσχώρησαν και άλλοι ΕΚΚΕ, τροτσκιστές, μεμονωμένοι, ανεξάρτητοι) και είναι επίσης γνωστό ότι έχει τη γραμμή του εσ. γενικά. Μα αυτό σύντροφοι χαρακτηρίζει όλες τις "μαζικές" οργανώσεις στην Ελλάδα, και είναι ένα σημείο που πρέπει να μελετήσουμε, είτε αυτό αφορά τα κινήματα ειρήνης είτε το γυναικείο είτε το συνδικαλιστικό. Συνέπεια αυτής

της λογικής θα ήταν να μην παρεμβαίνουμε σε αυτούς τους χώρους γιατί είναι "καπελωμένοι". Το αποτέλεσμα όμως θα είναι να απομονωθούμε, να μην μπορέσουμε να εισχωρήσουν οι ιδέες μας και η πρακτική μας σε πιο πλατιά στρώματα, στην κοινωνία, έξω από το χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, των Εξαρχείων και της Νομικής. Και βέβαια δεν είμαστε μαζοχιστές, γι αυτό & δεν επεμβαίνουμε στην ΕΕΔΥΕ ή στην ΚΕΑΔΕΑ. Γιατί είναι αδύνατο είτε λόγω του ότι είναι πολύ δύσκολη η έκφραση τάσεων είτε γιατί είναι ανύπαρκτη οποιαδήποτε εσωτερική ζωή και προβληματισμός.

Εκτιμήσαμε, λοιπόν, ότι υπάρχουν ορισμένα περιθώρια δουλειάς στην ΑΚΕ που πρέπει να τα εκμεταλλευτούμε στο έπακρο, που μας δίνουν την δυνατότητα επαφής με άτομα και ομάδες με στόχο μια ανταλλαγή απόψεων και μια κοινή πρακτική. Από την άλλη πλευρά το γενικό πολιτικό-προγραμματικό πλαίσιο της ΑΚΕ είναι μερικά αποδεκτό: δεν σερνόμαστε ούτε πίσω από τους "καλούς" ή "αναγκαίους" ρώσικους πύραυλους (όπως η ΕΕΔΥΕ) ούτε πίσω από την κυβερνητική θέση του "ανύπαρκτου σοσιαλισμού" (όπως η ΚΕΑΔΕΑ).

Βέβαια μπορεί κανείς να πει ότι αυτό δεν είναι αρκετό. Μα και βέβαια σύντροφοι. Αυτό το "παραπάνω" το βάζουμε εμείς μέσα από την παρέμβαση μας και την πρακτική μας, αλλιώς θα είχαμε αυταπάτες ότι αυτές οι κινήσεις μπορούν να προωθήσουν μια αντιπολεμική-αντι-καπιταλιστική προοπτική σήμερα από μόνες τους. Δεν περιμένουμε λοιπόν το κίνημα να φτάσει κάποτε σε κάποια ταξική θέση, καθαρή, ώστε τότε να παρέμβουμε προτείνοντας τον τελικό στόχο καθώς και εμάς τους ίδιους σαν καθοδηγητές. Δουλεύουμε από σήμερα για την ανάδειξη ενός τέτοιου κινήματος, αρχίζοντας από τη συγκρότηση της πολιτικής προλεταριακής τάσης στην αρχή που στη συνέχεια θα πρέπει ενσωματώνοντας εργαζόμενους και νεολαίους να μετεξελιχθεί σε κοινωνική συνιστώσα ενός κινήματος ειρήνης.

Εχουμε συνειδητοποιήσει ότι σήμερα δεν μπορούμε να δώσουμε απάντηση σε όλα τα προβλήματα (πολιτικά, τακτικά και οργανωτικά) που βάζει η δραστηριότητα μας μέσα στην ΑΚΕ είτε γιατί δεν έχουμε τα στοιχεία είτε γιατί είναι πρωτόγνωρο για μας. Βρισκόμαστε όμως σε μια πλεονεκτική θέση: δουλεύουμε από τα μέσα και άρα ξέρουμε τα προβλήματα από πρώτο χέρι, έχουμε τη "θερμοκρασία" του χώρου, ξέρουμε τις αντιδράσεις του, τα όρια του. Πόσο μακριά είναι αυτή η πρακτική από εκείνη τη μονομερή πρακτική του μοιράσματος προκηρύξεων ή κολήματος αφισών "απο τα έξω". Όχι ότι αυτή η πρακτική

δεν είναι σωστή. Δεν είναι όμως σωστή όταν υπάρχει μόνο αυτή. Συνδυαζόμενη με την πρακτική από τα μέσα νομίζουμε ότι πετυχαίνει το μέγιστο γιατί ακριβώς συμπληρώνει ότι δεν μπορεί να επιωθεί από τα μέσα (λόγω συσχετισμού δύναμης, επίπεδου συνείδησης κλπ) δίνοντας συνάμα την γενική προοπτική και τη σύνδεση του γενι-

κού στόχου με τους επιμέρους στόχους.

Ο παρακάτω απολογισμός και η προοπτική δουλειάς, καθώς και θριαμβολογικοί, προσπαθούν να δώσουν όλα τα στοιχεία που κατακτήσαμε σε ένα χρόνο δουλειάς στην ΑΚΕ τους προβληματισμούς και τις δυσκολίες.

Ο προβληματισμός μας

Το πρόβλημα που μπαίνει σήμερα στους επαναστάτες, μετά από 60 χρόνια σταλινικής αντεπανάστασης είναι η απομόνωση τους από τις μάζες και τους μαζικούς χώρους. Αν αυτή η κατάσταση είναι ζήτημα αντίληψης, "χώρου" όπως λέγεται από τις διάφορες ομάδες της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, τότε είναι δικαιολογημένη. Η "απομόνωση" είναι πολιτική επιλογή.

Για όσους δεν είναι επιλογή αλλά προσπαθούν να παρέμβουν σε χώρους ώστε να μην τους αφήσουν σε πολιτικό και ιδεολογικό μονοπώλιο των αστών δημοκρατών, σοσιαλιστών ή κομμουνιστών, τότε μπαίνει το ζήτημα: ποια είναι εκείνα τα κανάλια από όπου μπορεί να περάσει μια αντιπολεμική-αντικαπιταλιστική πολιτική γραμμή (σε θέματα εξοπλισμών, στρατού, "άμυνας", πολέμων) σε μια στιγμή μάλιστα όπου τα ζητήματα πολέμου-ειρήνης όλο και περισσότερο καταλαμβάνουν μια μεγαλύτερη θέση στην παγκόσμια αλλά και στην ελληνική πολιτική ζωή. Μη ξεχνάμε εξάλλου ότι ιδιαίτερα σε ζητήματα εξοπλισμών και πολέμου "χώρισαν τα τσανάκια τους" "σοσιαλιστές" & κομμουνιστές στον 1ο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο (Λένιν στη Ρωσία, Διάσκεψη του Τσίμπερλαντ, Αποχική φράζια του Ιταλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, που κατόπιν με το Μπορντίγκα έφτιαξε το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας το 1921) καθώς και "σοσιαλκομμουνιστές" και επαναστάτες κομμουνιστές στον 2ο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Πρόκειται λοιπόν για ένα ζήτημα μεγάλης σπουδαιότητας όχι μονάχα πολιτικής αλλά και για τις επιπτώσεις που έχει πάνω στην ανάπτυξη συνδικαλιστικών και κοινωνικών κινήσεων που "φρονόρονται" αντιπαράθετοντας τους την "αναγκαιότητα" των εξοπλισμών εξαιτίας της επιθετικότητας των ανατολικών πλο παλιά και ιδιαίτερα των τούρκων τώρα, με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση.

Η επιλογή δουλειάς σε έναν τέτοιο τομέα δεν είναι βέβαια σημερινή. Πάντοτε στις προκηρύξεις μας, στα άρθρα μας στο Κομμουνιστικό Πρόγραμμα και στην προπαγάνδα μας είχαμε τονίσει την αναγκαιότητα μιας πάλης ενάντια στο σωβινισμό, στο μιλιταρισμό είτε σχετικά με τις θυσίες και την εθνική ενότητα που ζητούνται από τους εργάτες για τις αγορές "αμυντικών" όπλων είτε σχετικά με το ζήτημα της Κύπρου όπου ζητούσαμε την αποχώρηση όλων στρατευμάτων συμπεριλαμβανομένων και των ελληνικών είτε σχετικά με την ανάπτυξη σχέσεων μεταξύ ελλήνων και τούρκων εργατών. Όλες αυτές όμως οι απαραίτητες και επαναστατικές διακηρύξεις δεν ολοκληρώνονταν μένανε διακηρύξεις, σωστές μεν, αλλά στην ουσία απλά λόγια. Ελείπε το "κανάλι" από όπου θα μπορούσαν να διαδοθούν, να αποτελέσουν απαρχή για οργάνωση δυνάμεων και στη συνέχεια για δράση. Οι "κινήσεις ειρήνης" (και όχι κινήματα) είναι ένα από αυτά τα κανάλια. Ενα άλλο σχετικά με το μιλιταρισμό και το στρατό, είναι οι "επιτροπές στρατιωτών-ναυτών-σημνιτών" και ένα τρίτο διάφορες κινήσεις από κούρδους, τούρκους και έλληνες που έχουν αρχίσει ήδη για την υλοποίηση ορισμένων πολιτικοοργανωτικών μορφών αλληλεγγύης (βλέπε τελευταία σελίδα).

Αφού έγινε η επιλογή δουλειάς (πολιτικής και οργανωτικής), ήταν φυσικό ότι η μόνη κίνηση που μπορούσε "να ανεχτεί" κάποια άλλη τάση ήταν η ΑΚΕ. Εξάλλου μια υπόθεση δουλειάς που έπρεπε, και πρέπει ακόμα, να επαληθευτεί είναι κατά πόσο μια τέτοια δουλειά μπορεί να είναι βιώσιμη μέσα στα πλαίσια μιας "ανοικτής" οργάνωσης που όμως είναι γερά δεμένη στο "άρμα του εσ".

Ποια είναι η ΑΚΕ;

1. Το ζήτημα της αυτονομίας

Η ΑΚΕ ιδρύθηκε το 1981 από μια ομάδα του εσ. και της ΕΔΑ που αποχώρησε από την ΕΕΔΥΕ (τόρα πρόσκειται αποκλειστικά στο ΚΚΕ) την ίδια περίπου στιγμή με ένα άλλο μέρος που αποχωρώντας έφτιαξε την ΚΕΑΔΕΑ (του ΠΑΣΟΚ). Παρατηρούμε δηλ. ότι ο κομματισμός που εκφράζει και χαρακτηρίζει ολόκληρη την ελληνική κοινωνία δε μπορούσε να μην εκφραστεί και στις κινήσεις ειρήνης. Ο καθένας το μαγαζάκι του. Ήταν λοιπόν φυσικό να ταυτιστεί η ΑΚΕ με το "εσωτερικό". Το "εσ." δεν είχε εξάλλου κανένα πρόβλημα. Ότι γινόταν στο συνδικαλιστικό, στο γυναικείο και αλλού δεν είχε παρά να αναπαράχθει & εδώ. Αυτά περί των χιλιοδιαφημιζόμενων "αυτονομιών" του εσ. που πουλάει ιδιαίτερα για να διαχωριστεί με το ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ. Το πρόβλημα όμως μπαίνει για όσους μέσα στην ΑΚΕ δεν είναι στο εσ. ή αν και είναι βλέπουν ότι η γραμμή του κόμματος είναι κάθε άλλο παρά σωστή (και όμως υπάρχουν αρκετοί!) και δουλεύουν για την ανάπτυξη μιας κίνησης ακηδεμόνευτης από τα κόμματα και αυτόνομη σχετικά με το κράτος και τις κυβερνήσεις του.

2. Σύνθεση

Οι περισσότερες οργανώσεις της ΑΚΕ (συνοικιακές ή σε πόλεις) στηρίζονται στις ΚΟΒες του εσ. ή είναι απλά μεταμφιεσμένες ΚΟΒες (γραφεία της ΑΚΕ πχ μέσα στα γραφεία του εσ.) που δεν έχουν σχεδόν καμιά δραστηριότητα

τα (ή έχουν κάποια όταν πρόκειται για καμιά πορεία ή συνεστίαση) εκτός λίγων ΑΚΕ που είναι κι οι εξαιρέσεις (ΑΚΕ Αχαρνών, Καλλιθέας, Βύρωνα κ.α.).

Υπάρχουν ορισμένα άτομα του ΕΚΚΕ που συμμετέχουν ιδιαίτερα στα κεντρικά όργανα ελέω... δικαιώματος ιδρυτικού μέλους, περισσότερο γνωστά με το όνομα τους, που συγκλίνουν τις περισσότερες φορές με το εσ. λόγω του κοινού αντιυπερδυναμισμού τους.

Υπάρχουν επίσης διάφοροι τροτσκιστές (μιας κάποι-ας ηλικίας βέβαια) που θέλοντας να αράξουν πολιτικά βρήκαν το στέκι της ΑΚΕ, με δεξιότερες θέσεις από ότι του εσ. ή του ΕΚΚΕ.

Υπάρχει τέλος ένας κόσμος επιρροών του εσ. και ανεξάρτητων διεσπαρμένων σε διάφορες πόλεις ή συνοικίες. Τέλος υπάρχει και η ΑΚΕ-εργαζόμενων.

• Η ΑΚΕ - εργαζόμενων

Η ΑΚΕ-εργαζόμενων συγκροτήθηκε πριν ένα χρόνο περίπου και έκανε την πρώτη εμφάνιση της μέσα στα πλαίσια της ΑΚΕ στην 1η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του Απρίλη 1984 όπου πρότεινε τέσσερα σχέδια ψηφισμάτων (εξολισμοί, ΝΑΤΟ-βάσεις, φαντάρει, τούρκοι και κούρδοι πολιτικοί πρόσφυγες).

Οι στόχοι της (όπως αναφέρονται στο 1ο και 2ο τεύχος του "Αντιπολεμικού Δελτίου") είναι το δέσιμο των

συνειπών των εξοπλισμών με την εργατική προβληματική καθώς και η αντιμετώπιση όλων των προβλημάτων σε ζητήματα ειρήνης-πόλεμου από ταξική σκοπιά.

Απαρτίζεται από συναγωνιστές που ανήκουν ή είναι συμπαθούντες στο ΚΚΕσ., από άτομα του λεγόμενου "τροτσκιστικού χώρου" (αλλά με μεγάλες διαφοροποιήσεις ανάμεσα τους), από ανεξάρτητους και από σύντροφους της οργάνωσης.

Ο πόλεμος που κηρύχτηκε (με ιδιαίτερη έμφαση στην αρχή) ιδιαίτερα από μέρος της κομματικής ιεραρχίας του εσ. από το ΕΚΚΕ και από ορισμένους "τροτσκιστές" ("δεν εσ. αναγνωρίζουμε", πάτε να φτιάξετε μια δεύτερη ΑΚΕ μέσα στην ΑΚΕ", "κι εμείς είμαστε εργαζόμενοι", "έχετε αυτονομηθεί και άρα είσαστε εκτός ΑΚΕ", "χαμηλώστε τον τόνο, ηρεμείστε" κλπ) δυσχέρανε πολύ την προς τα έξω δραστηριότητα της ομάδας εφόσον έντεχνα έμπαινε κάθε φορά το ζήτημα του δικαιώματος συνύπαρξης της ΑΚΕ-εργαζόμενων μέσα στην ΑΚΕ. Αυτό φάνηκε ιδιαίτερα στην Πρωτομαγιά του '84 (όπου η ΑΚΕ ήταν απύσασ με το σκεπτικό ότι "δεν πρέπει να παρεμβαίνουμε σε ταξικά κινήματα και επέτειους") με το μοίρασμα μιας προκήρυξης ενάντια στην "αγορά του αιώνα", πράγμα που κρίθηκε, όπως και άλλα παρόμοια συμβάντα στη συνέχεια, σαν εκβιασμός προς την ΑΚΕ για να πάρει θέση ενάντια στην "αγορά του αιώνα". Αυτή είναι η περίφημη "αυτονομία" που επαγγέλλονται οι υπέρμαχοι των "αδέσμευτων" κινήσεων ειρήνης. Γι αυτούς αυτονομία υπάρχει όταν συμφωνείς μαζί τους, όταν όμως διαφωνείς τότε εφαρμόζεται ο "δημοκρατικός συγκεντρωτισμός"...

Παρόλο τον πόλεμο φθοράς που υπόστηκε η ΑΚΕ-εργαζόμενων κατόρθωσε αφενός μεν να κατακτήσει κάποια αξιολογία μέσα στην ΑΚΕ και ορισμένες επαφές και να έχει μια δραστηριότητα στο μέτρο βέβαια των δυνάμεων της, των αντικειμενικών συνθηκών και του συσχετισμού δύναμης μέσα στην ΑΚΕ.

Τα δυο κύρια χαρακτηριστικά της ήταν η έκδοση του "Αντιπολεμικού Δελτίου" και η συμμετοχή της σε εκδηλώσεις της ΑΚΕ όπου η κύρια μάχη δόθηκε ενάντια στην "αγορά του αιώνα". Επίσης γίνονται προσπάθειες για διασύνδεση με εργαζόμενους της πολεμικής βιομηχανίας.

Οι κυριώτερες εκδηλώσεις που συμμετείχε ήταν:

- *1η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη ΑΚΕ (Απρίλης '84)
- *Πρωτομαγιά '84
- *7η Μαραθώνεια πορεία (Μάης '84)
- *3η Ευρωπαϊκή Συνδιάσκεψη για τον Πυρηνικό Αφοπλισμό, Περούτζια (Ιούλης '84)
- *Περίπτερο της ΑΚΕ στο Φεστιβάλ Αυγής (Σεπτ. '84)
- *Πορεία Χορτιάτη-Θεσσαλονίκη (Οκτώβρης '84)
- *6η Συνδιάσκεψη ΕΚΚΟ, Αθήνα (οκτώβρης '84)
- *Παρακολούθηση-παρέμβαση στο 9ο Πανελλαδικό Συνέδριο της ΕΕΔΥΕ (Νοέμβρης '84)
- *Πορεία Πολυτεχνείου
- *Εκδήλωση ΑΚΕ στο ΚΑΒΑ για την "αγορά του αιώνα" (Δεκέμβρης '84)
- *Εκδήλωση ΑΚΕ-Καλλιθέας με θέμα τα "Πυρηνικά στην Ελλάδα" (Φλεβάρης '85)
- *Παρέμβαση στη συζήτηση για το Κυπριακό, οργανωμένη από την "Ενωση Αλληλεγγύης ανάμεσα στους λαούς Ελλάδας-Τουρκίας" (Φλεβάρης '85).

3. Το ζήτημα της «μαζικότητας»

Η ΑΚΕ στην αρχή της είχε μια ανοδική πολιτικο-οργανωτική πορεία. Στη συνέχεια οργανώσεις ολόκληρες διαλύθηκαν από το εσ. γιατί έπρεπε να κρατηθεί ο έλεγχος (Θεσσαλονίκη, Παγκράτι κλπ) ή ατόνησαν στην δραστηριότητα τους. Αυτή η κατάσταση βάζει δυο προβλήματα. Το ένα αφορά τις προθέσεις του εσ. σχετικά με την ανάπτυξη της κίνησης. Το δεύτερο αφορά το κατά πόσο η βασική υπόθεση μας για το ξεκίνημα μιας δουλειάς σε "μαζικό" φορέα επαληθεύτηκε ή όχι.

• Οι προθέσεις του «εσ.»

Είναι σαφές πια ότι το εσ. δεν έχει καμιά διάθε-

ση για την ανάπτυξη της κίνησης και τη μετεξέλιξη της σε κίνημα. Αυτό φαίνεται αφενός μεν από τη διάλυση των μεγαλύτερων οργανώσεων βάσης του και αφετέρου από τον τρόπο που χρησιμοποιεί την ΑΚΕ (ίδια και απαράλλακτα, εξάλλου, με το ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ) σαν επιμέρους τομέα προβολής των απόψεων του και μέσο πίεσης στην κυβέρνηση. Γι αυτό ακριβώς κινητοποιεί χιλιάδες άτομα για την 7η Μαραθώνεια Πορεία (Μάης '84) ώστε περνώντας μπροστά από την ΕΡΤ να φωνάζουν με σηκωμένες τις γροθιές "να ανοίξει η ΕΡΤ στο λαό και στα κόμματα" ή χρησιμοποιεί την ΑΚΕ για να προβάλλει σε πανύ της το αίτημα της "απλής αναλογικής" στην πορεία του Πολυτεχνείου, ενώ για άλλες εκδηλώσεις να απέχει εντελώς. Έτσι δημιουργείται μια ψεύτικη εικόνα της ανάπτυξης της ΑΚΕ, εφόσον το πρόσωπο της προς τα έξω υποτάσσεται στον κομματικό ανταγωνισμό του εσ. με τα άλλα κόμματα και την κυβέρνηση. Για να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα η πραγματική δύναμη της ΑΚΕ είναι: (αναφέρονται μερικά παραδείγματα) τα 40 άτομα της ΑΚΕ Αχαρνών που με ποδηλατοδρομιά προσπάθησαν να αποκλείσουν τη βάση του Ελληνικού, οι 100-120 παρευρισκόμενοι στο θέατρο Κάβα το Δεκέμβρη του '84 με θέμα την "αγορά του αιώνα", τα 20 άτομα του μπλοκ της ΑΚΕ Θεσσαλονίκης στις 17 νοέμβρη του '84, τα 25 άτομα του μπλοκ της ΑΚΕ-εργαζόμενων στην Αθήνα στην πορεία του Πολυτεχνείου και οι μερικές δεκάδες σκόρπια άτομα σε συνοικιακές ΑΚΕ.

• Η βασική μας υπόθεση: η μαζικότητα

Μπορούμε να πούμε ότι μετά ένα χρόνο γνωριμίας του χώρου της ΑΚΕ ορισμένες εκτιμήσεις έχουν αλλάξει. Αυτό που σκοπεύαμε, αρχίζοντας πριν ένα χρόνο, να βρούμε στην ΑΚΕ δεν το βρήκαμε με τη μορφή που θέλαμε. Περιμέναμε να βρούμε ένα "ακροατήριο" όπου θα μπορούσαμε να απευθυνθούμε, συλλογικές διαδικασίες. Τι βλέπουμε όμως απεναντίας: τάση για αποδιοργάνωση, απομαζικοποίηση, όργανα που δεν "ακούνε" τη βάση και δουλεύουν λες και είναι μόνα τους. Είναι ένα στοιχείο που θα καθορίσει σίγουρα την πορεία μας στην ΑΚΕ-εργαζόμενων καθώς και την τακτική μας στην ΑΚΕ.

4. Οι πολιτικοί στόχοι της ΑΚΕ Μέθοδοι πάλης

Η βασική διαφορά μεταξύ της ευρωπαϊκής και ελληνικής πραγματικότητας είναι (πέρα από αυτήν την ίδια την εγκατάσταση πυρηνικών όπλων που ήταν ο βασικός παράγοντας δημιουργίας κινήματος) ότι στην Ευρώπη μπορούμε να μιλάμε για κινήματα ενώ στην Ελλάδα μόνο για "κινήσεις" ή "επιτροπές για...". Αυτό εξάλλου χαρακτηρίζει ολόκληρη την ελληνική κοινωνία. Ελλείψη κινήματων τα κόμματα φτιάχνουν, όχι βέβαια κινήματα, αλλά κινήσεις ή επιτροπές με δικά τους άτομα και προσωπικότητες, προβάλλοντας μέσα από αυτά τα σχήματα την επιμέρους πολιτική τους άποψη για ζητήματα πόλεμου-ειρήνης. Είναι λοιπόν φυσικό οι στόχοι και τα προγράμματα τους να μην ανταποκρίνονται σε ανάγκες και στόχους κινήματων, να είναι γενικά και ιδίως να μην μπορούν να συσπειρώσουν μάζες πέρα από τις άμεσες κομματικές τους.

Ο κεντρικός άξονας της ΑΚΕ, ο αντιιμπεριαλισμός (ούτε ΝΑΤΟ ούτε ΒΑΡΣΟΒΙΑ) είναι γενικά σωστός γιατί απανκιστρώνεται από τους δυο υπάρχοντες συνασπισμούς κι από τη λογική τους. Κρατάει "ίσες αποστάσεις" από ΝΑΤΟ και ΒΑΡΣΟΒΙΑ με το συλλογισμό όμως ότι το αποδυναμώμα του ΝΑΤΟ είναι δύναμη της ΒΑΡΣΟΒΙΑΣ. Γι αυτό και δεν έχει γραμμή πλεύσης για την Ελλάδα: λέξη για ΝΑΤΟ, βάσεις, πυρηνικά, πολεμικές δαπάνες (αγορά του αιώνα κλπ).

Έτσι είναι αδύνατο να δημιουργηθεί κίνημα εφόσον δεν υπάρχουν στόχοι συγκεκριμένοι: πως πχ παλεύουμε ενάντια στις βάσεις κλπ. Στην Ευρώπη τα κινήματα δεν ξεκίνησαν μέσα από μια γενική πολιτική ανάλυση (γιατί

αλλοιώς δεν θα ήταν κινήματα αλλά κόμματα ή οργανώσεις) αλλά μέσα από τις ανάγκες και τις διαθέσεις των μαζών για ενάντιση στην εγκατάσταση πυρηνικών μη σκεπτόμενα όπως οι "κομμουνιστές" μας για το ποιος θα αποδυναμωθεί, τι θα κάνει η "πατρίδα" χωρίς υπερόπλη, εξοπλισμούς κλπ. Φυσικά λοιπόν η κατάληξη αυτής της στέρας πολιτικής αντίληψης είναι να προωθείται λύση όχι κινήματος βέβαια (και αν κίνημα μπορούν να χαρακτηριστούν οι επετειακές πορείες τότε εμείς δεν καταλαβαίνουμε σίγουρα τίποτα...) αλλά πίεσης μέσα από συνέδρια, συγκεντρώσεις και εκκλήσεις προς τις ουδετερόφιλες κυβερνήσεις ("κίνηση των 6" για αφοπλισμό) και τις υπερδυνάμεις για πάγωμα των πυρηνικών εξοπλισμών τους. Και θα ήταν σίγουρα συνεπείς με τον εαυτό τους αν πάλευαν για να φύγουν τα πυρηνικά από την Ελλάδα. Όμως αυτό τους φέρνει σε σύγκρουση με την κυβέρνηση, α-

δυνατίζει την άμυνα της Ελλάδας. Εύκολο λοιπόν να μιλάς για τα πυρηνικά των, για τα δικά σου όμως... Κι όλα αυτά παρόλο που στην 1η συνδιάσκεψη ψηφίστηκε ο μονομερής αφοπλισμός που αργότερα θάφτηκε. Και λέμε πυρηνικών γιατί η ΑΚΕ δεν βάζει, δεν θέλει να ασχοληθεί με ζητήματα συμβατικών όπλων γιατί τότε πώς θα αμυνθούμε... αν μας την πέσουν οι τούρκοι;

Αυτή είναι η ουσία μιας "ειρηνιστικής" οργάνωσης που είναι "υπέρ της ειρήνης" αλλά και "υπέρ των εξοπλισμών" σε περίπτωση πολέμου με την Τουρκία, "κατά των πυρηνικών όπλων", αλλά "υπέρ των συμβατικών". Είναι ακριβώς το δέος των μικροαστών μπροστά στην ανάπτυξη της τεχνολογίας του καπιταλισμού: ενάντια στα υπερόπλη και τα μονοπώλια αλλά υπέρ των όπλων και του κεφάλαιου (μικρομεσαίου εννοείται και κρατικού=σοσιαλιστικού).

Τι λέγαμε τον Ιούνιο '84 — Τι λέμε σήμερα

Ο βασικός στόχος βάσει του οποίου αρχίσαμε μια δουλειά μέσα στα πλαίσια της ΑΚΕ (που πέρανε κατά 90% μέσα από την ΑΚΕ-εργαζόμενων) ήταν η δημιουργία μιας προλεταριακής συνιστώσας μέσα στα "κινήματα ειρήνης", πολιτικά στην αρχή, κοινωνικά στη συνέχεια. Αυτό σημαίνει ότι θα υπήρχε ένας "μαζικός" χώρος (παρόλες τις ιδιαιτερότητες του) όπου θα μπορούσε να απευθυνθεί μια αντιιμπεριαλιστική-αντικαπιταλιστική προπαγάνδα και όπου θα μπορούσαν να παρθούν πρωτοβουλίες αγώνα που θα παρέσυραν και άλλα στρώματα.

Τι αντιληφθήκαμε όμως μετά από 8 μήνες δουλειάς; Ότι οι υποθέσεις που κάναμε χρειαζόντουσαν ένα κεντραρισμό που να έπαιρνε υπόψη την κατάσταση στην ΑΚΕ έτσι όπως την γνωρίσαμε και που προφανώς δεν τη γνωρίζαμε

όταν κάναμε την υπόθεση εργασίας μέσα σε αυτήν δηλ. την υπόθεση ενός μαζικού χώρου.

Η φθίνουσα πορεία της ΑΚΕ, με συνεπακόλουθο το νέγκμα κάθε εσωτερικής ζωής και την "ανάδυση" μιας "γραμματείας" της ΑΚΕ σαν μοναδικής αναφοράς στο εσωτερικό της μας έφερε σε μια κατάσταση "δακτυλοδεικτούμενων". Πρακτικά λειτουργούμε σαν πολιτική τάση μέσα στην ΑΚΕ, σαν μια από τις απόψεις μιας κίνησης και όχι βέβαια ενός κινήματος.

Αυτή η κατάσταση βάζει πολλούς προβληματισμούς κι ερωτηματικά σχετικά με τις προοπτικές δουλειάς μέσα στην ΑΚΕ και τη μελλοντική εξέλιξη της πολιτικής πορείας της ΑΚΕ-εργαζόμενων.

Πως να συνεχίσουμε: Να μείνουμε ή να φύγουμε;

Μετά από ένα περίπου χρόνο δουλειάς μέσα στην ΑΚΕ η ΑΚΕ-εργαζόμενων με το έντυπο της το "Αντιπολεμικό Δελτίο" έχει καταφέρει να κατακτήσει ένα "ακροατήριο" δηλ. ένα αναγνωστικό κοινό που την παρακολουθεί (πώληση 600-900 δελτία σε κάθε τεύχος) όπως επίσης και ορισμένες "συμπάθειες" μέσα στην ΑΚΕ είτε επειδή διεξάγει έναν "έντιμο" πολιτικό αγώνα είτε γιατί μπόρεσε να πείσει για τις θέσεις της.

Ότι λοιπόν έχει κατακτηθεί ως τώρα έγινε μέσα από την ΑΚΕ. Γι' αυτό, προς το παρόν, δεν μπορεί να μπαίνει ζήτημα αποχώρησης από την ΑΚΕ με το δικαιολογητικό είτε της σχεδόν ανυπαρξίας δυνάμεων στο εσωτερικό της, είτε των πολιτικών διαφωνιών σε ουσιαστικά θέματα, γιατί δεν υπάρχει κανένας άλλος χώρος αντιπολεμικής δουλειάς έξω από την ΑΚΕ που να είναι προσπελάσιμοι στη σημερινή κατάσταση.

Η αποχώρηση από την ΑΚΕ μπορεί να αντιμετωπισθεί σαν πιθανότητα στο μέλλον αλλά μετά από πολιτική μάχη ώστε η αποχώρηση να γίνει έχοντας θέσεις και πρακτικές εφύλης της ύλης (ας μην ξεχνάμε ότι η μοναδική εσωτερική πάλη δόθηκε για την "αγορά του αιώνα"), πράγμα που θα έδινε την δυνατότητα να μας ακολουθήσουν και άλλα άτομα ή ομάδες που αυτήν τη στιγμή μπορεί μεν να προβληματίζονται με τις απόψεις μας αλλά όμως δεν έχουν πειστεί ακόμα.

Όπως ειπώθηκε προηγούμενα αυτή τη στιγμή λειτουργούμε σαν η σχεδόν αποκλειστική "αντιπολιτευόμενη" τάση μέσα στην ΑΚΕ. Η πρωταρχική και κύρια δουλειά δεν είναι η συνέχιση της αντιπαράθεσης με τα κεντρικά όργανα αλλά η προσπάθεια διεύρυνσης του μετώπου μας με τις ζωντανές και αντιπολεμικές δυνάμεις της ΑΚΕ για μια κοινή δραστηριότητα προς τα έξω που να προέρχεται από τη βάση της ΑΚΕ. Αυτή η δραστηριότητα μέσα από κοινές πρακτικές θα βοηθούσε στην πολιτική ομοιογενεοποίηση αυτών των δυνάμεων και ίσως αποτελούσε μεθαύριο

τον εναλλακτικό πόλο συσπείρωσης μέσα στην ΑΚΕ και πιθανόν το σχήμα που θα την αντικαθιστούσε σε περίπτωση που έπεφτε σε πλήρη αδράνεια και διάλυση.

Επειδή όμως αυτή η δουλειά "προς τα μέσα" έχει τα όρια της λόγω έλλειψης μαζικότητας της κίνησης, ο κύριος άξονας δουλειάς είναι "προς τα έξω" μέσα από την συγκεκριμενοποίηση των επαφών με εργατικούς χώρους και χώρους εργαζόμενων αλλά και με άλλες ομάδες με τις οποίες θα μπορούσαν να υπάρξουν κοινοί τομείς παρέμβασης (τούρκοι και κούρδοι πρόσφυγες, φαντάροι, σικολόγοι κλπ) ώστε να εισαχθεί στην κοινωνία ο προβληματισμός σχετικά με τα ζητήματα ειρήνης-πόλεμου. Το κυριώτερο σε αυτήν την περίπτωση είναι το προπαγανδιστικό αντιπολεμικό-αντισυνταγματικό μήνυμα να μεταυσιώνεται (όποτε είναι δυνατό) σε πρωτοβουλακές ενέργειες (πχ διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, αποκλεισμοί βάσεων και πολεμικών εκθέσεων, συσκέψεις υπουργών άμυνας κλπ) όπου θα δείχνονται στην πράξη πως οι γενικές θεωρήσεις παίρνουν σάρκα και οστά μέσα από συγκεκριμένους στόχους και με μορφές και μέθοδες αγώνα που δεν έχουν τίποτε το κοινό με τις ανώφελες και αναποτελεσματικές Μαραθώνειες πορείες, καταγγελίες, εκκλήσεις στις κυβερνήσεις και τα μπλα-μπλα προσωπικοτήτων των όλο και πιο συχνών διεθνών διασκέψεων για ζητήματα ειρήνης.

Το ζήτημα είναι να φτιαχτεί ένα αντιπολεμικό ρεύμα που να κατακτά με τον αγώνα τους στόχους του. Και αυτό βέβαια δεν γίνεται μέσα από διακηρύξεις και προπαγάνδα όσο και να είναι αυτά σωστά, αλλά μέσα από την επαλήθευση στην πράξη των εκτιμήσεων, στόχων και μορφών πάλης που είναι τα μόνα κριτήρια που αφενός μεν επιτρέπουν να ελέγχουμε αν προχωράμε πραγματικά, αν έχουν ανταπόκριση οι απόψεις μας στην κοινωνία και αφετέρου να διορθώνουμε την πορεία όχι μέσα από την αντιπαράθεση αντιλήψεων "έξω από την κοινωνία" αλλά με κριτήρια που κατακτάμε με τη δραστηριότητα μας μέσα σε αυτήν.

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Η εθνική αντιπαράθεση που θάβει το κίνημα

1958: Ενωτική Εργατική Πρωτομαγιά στη Λευκωσία με ελληνοκύπριους (αριστερά) και τουρκοκύπριους (δεξιά), παρά την αντιπαράθεση που τους είχαν οδηγήσει οι άρχουσες τάξεις.

Το κυπριακό είναι ένα ζήτημα που μπορεί να το θεωρήσει κανείς σαν "τοπικής σπουδαιότητας" μιας και σε αυτό, φανερά τουλάχιστον, αντιπαράθρονται σήμερα εθνικά δυο χώρες η Ελλάδα και η Τουρκία, κάτω βέβαια από την επιρροή και τις πιέσεις των ξένων πατρώνων τους.

Όμως παρουσιάζει σημαντικό ενδιαφέρον για την παγκόσμια εργατική τάξη γιατί σε αυτό εμπιρεύονται:

Όλες οι σύγχρονες και πολυσύνθετες αντιθέσεις ανάμεσα στις εθνικές άρχουσες τάξεις, μέσα από τις οποίες αποκαλύπτεται η επιθετικότητα τους σαν αναγκαίο μέσο για την επιβολή και την ανάπτυξη της.

Οι αντιθέσεις ανάμεσα στην άρχουσα και την εργατική τάξη στη γενική τους μορφή αλλά και κάτω από το φως των ιδιόμορφων προβλημάτων της Κύπρου.

Η σύγχρονη μέθοδος με την οποία η άρχουσα τάξη επιβάλλεται καθολικά πάνω στην εργατική τάξη. Μια επιβολή που με άξονα την πολιτική σύγχυση της τελευταίας

την οδηγεί μέχρι το σημείο της ολοκληρωτικής της διάλυσης που έχει σαν αποτέλεσμα την τέλεια ανικανότητα της, όχι μόνο στο να διεκδικήσει το δικαίωμα να αποφασίζει για την τύχη της, αλλά έστω και στο να αρθρώσει κάποιο αντίλογο. Μια μεθοδολογία που βασίζεται στον έντεχνο εθνικό φανατισμό και τον προχωρημένο πολιτικό λήθαργο της εργατικής τάξης χρησιμοποιώντας για δόλωμα την ευκαιριακή οικονομική άνθιση και τις προσκαίρες υλικές απολαβές και που στηρίζεται ανάμεσα στ' άλλα και στην κοντόφθαλμη συμβιβαστική, ευκαιριακή & πέρα για πέρα λαθεμένη(;) πολιτική της ηγεσίας των παραδοσιακών κομμάτων που τελικά παρόλο που είναι ηγέτες του εργατικού κινήματος επιδρούν καταλυτικά στην διάλυση του.

Για τον λόγο αυτό αξίζει κανείς να το αντιμετωπίσει σε μεγαλύτερο βάθος από το να πάρει μια γενικόλογη θέση υπέρ των εργαζόμενων και των δυο κοινοτήτων που άλλωστε, αν γίνει, θα είναι και η επιβεβαίωση της αδυναμίας που περιγράφεται παραπάνω.

Πριν την αναγνώριση του ανεξάρτητου κράτους

Μέχρι το 1950 οι δυο κοινότητες ζούσαν χωρίς προβλήματα. Είναι χαρακτηριστικό αυτό που αναφέρει ο Δρ. Αζίζ σε διάλεξη που έδωσε στις 24/3/1984 στα πλαίσια Λαϊκού Πανεπιστημίου: "Οι άνθρωποι του μόχθου και από τις δυο κοινότητες ζούσαν αρμονικά στις πόλεις και τα χωριά όπου ο πληθυσμός ήταν ανάμικτος. Πάντοτε τιμούσαν τις γιορτές ο ένας του άλλου ανταλλάσσοντας τα τσουρέκια, τις φλασούνες και τα κουλούρια, μαζί γλεντούσαν στους γάμους, μαζί περνούσαν τον ελεύθερο χρόνο τους στα καφενεία όπως κάνουν και τώρα στο χωριό μου την Ποταμιά, το γειτονικό χωριό Δάλι και την Πύλα όπου παρέμειναν και ζουν ακόμη λίγοι τουρκοκύπριοι".

Μάλιστα μετά το 1925, έτος κατά το οποίο η Βρετανία ανακίνησε ότι η Κύπρος είναι αποικία της, ο κοινός στόχος ενάντια στους βρετανούς αποικιοκράτες & βέβαια τους ντόπιους υποστηρικτές τους συσπειρώνει τις δυο κοινότητες και τις οδηγούσε ακόμα και σε κοινή πολιτική δράση. (1)

(1) Χαρακτηριστικά ιστορικά γεγονότα μαρτυρούν την κοινή δράση των δυο κοινοτήτων:

Τον Απρίλη του 1931 αρχίζει να εκδίδεται η τουρκική εφημερίδα MASUL MİLLET (Αθώο Έθνος) με στόχο "να δουλέψει ενάντια στην αποικιοκρατία και να προστατέ-

Παράλληλα όμως σε αυτήν την περίοδο δημιουργήθηκαν όλες εκείνες οι προϋποθέσεις που οδήγησαν στις σημερινές εξελίξεις σαν αποτέλεσμα της δράσης των άρχουσων τάξεων της ελληνοκυπριακής και τουρκοκυπριακής κοινότητας αλλά και των εξελίξεων στην ευρύτερη περιοχή μετά το 1922.

Η δημιουργία του νέου τούρκικου κράτους βοήθησε να αναπτυχθεί στους τουρκοκύπριους η εθνική συνείδηση και μετά τις συμφωνίες της Λωζάνης το 1923 πολλοί τουρκοκύπριοι μετανάστευσαν ομαδικά στην Τουρκία. Το ρεύμα έφθασε στο αποκορύφωμά του το 1938. Η μετανάστευση σταμάτησε το 1945.

Οι νέες οικονομικές σχέσεις που έφεραν οι άγγλοι στο νησί επηρέασαν τις κατοπινές εξελίξεις. Το υποταγμένο ελληνικό στοιχείο εκμεταλλεύτηκε τις ευκαιρίες και ανέπτυξε δικιά του οικονομία. Το τούρκικο στοιχείο κλεισμένο όπως ήταν στις φεουδαρχικές συνθήκες ζωής περιορίστηκε στις διεκδικήσεις θέσεων στον κυβερνητικό μηχανισμό.

Έτσι δημιουργήθηκε στην ελληνική κοινότητα αστική τάξη που είχε τάσεις εθνικής απελευθέρωσης, βάζοντας σαν κύριο στόχο της την ένωση της με την Ελλάδα. Ήρχισε λοιπόν ένα διμέτωπο αγώνα, αντιιμπεριαλιστικό επειδή αμφισβητούσε τον αγγλικό ιμπεριαλισμό και εθνικής αποκατάστασης επειδή ζητούσε την ένωση με την Ελλάδα. Αγώνας που είχε από την αρχή μέσα του μια μεγάλη αντίφαση, κυρίαρχη όπως αποδείχτηκε από τις κατοπινές εξελίξεις, επειδή ζητούσε απελευθέρωση (από τον αγγλικό ιμπεριαλισμό) και παράλληλα "υποδούλωση" (στην ελληνική άρχουσα τάξη).

Στην τούρκικη κοινότητα η τάξη των πασάδων αφεντάδων που είχε ξεκοπεί από τον κορμό της Τουρκίας ενσωματώθηκε στην αγγλική διοίκηση για να αποτεύσει την ένωση; Σύμφωνα με τον τούρκο μελετητή Φογκούν μετατράπηκε σε φυσικό σύμμαχο των άγγλων. Μάλιστα οι πασάδες βραβεύονταν με τους γνωστούς αγγλικούς τίτλους "sir", "obe" κλπ για την αφοσιωμένη εξυπηρέτησή. (2)

Έχοντας λοιπόν αυτές τις διαφορετικές επιδιώξεις που ξεκίνησαν από τις διαφορετικές τάσεις ανάπτυξης, οι άρχουσες τάξεις των δυο κοινοτήτων οδήγησαν τα πράγματα στη σημερινή κατάσταση μέσα από ένα διαρκές παιχνίδι επιθετικού ανταγωνισμού όπου η ηγεσία κάθε μειονότητας αντάλλαξε την επιθετική ή την αμυντική της στάση ανάλογα με τις επικρατούσες συνθήκες και το συσχετισμό των δυνάμεων.

Και οι τάξεις των ανθρώπων του μόχθου; Δυστυχώς δεν μπόρεσαν ποτέ να ορθώσουν το δικό τους ανάστημα και παρασύρθηκαν στην ουρά, στο επιθετικό παιχνίδι που είχαν ετοιμάσει οι άρχουσες τάξεις των δυο κοινοτήτων "εγκλωβισμένες" μέσα στο μύθο της εθνικής αντιπαράθεσης, μια αντιπαράθεση που αρχίζει και τελειώνει μόνο μέσα στα όρια των άρχουσων τάξεων.

Η πρώτη σύγχρονη επιθετική ενέργεια γίνεται το 1950 από την πλευρά της ελληνοκυπριακής κοινότητας. Γίνεται δημοψήφισμα για την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα όπου το 96% της ελληνοκυπριακής κοινότητας (76% του συνολικού πληθυσμού) ψηφίζει υπέρ της ένωσης. Και αυτό σε μια περίοδο όπου οι ελληνικές κυβερνήσεις έχοντας εσωτερικά προβλήματα κάθε άλλο παρά θέλανε να προωθήσουν μια τέτοια διαδικασία ένωσης δηλ. της Κύπρου με την Ελλάδα. (3)

Όταν πια οι ελληνοκύπριοι είχαν κάνει το δημοψήφισμα, οι τουρκοκύπριοι οργάνωσαν στην Λευκωσία παγκύπριο συλλαλητήριο ενάντια στην ένωση στο οποίο πήραν μέρος 15.000 άτομα. Όπως όμως αναφέρει ο Ισχάν Αλή στα απομνημονεύματά του αντί οι ελληνοκύπριοι να θεωρήσουν την ενέργεια αυτή των τουρκοκύπριων σαν προειδοποίηση για να ακολουθήσουν μια πιο μετριοπαθή και λογική πολιτική, την αγνόησαν συνεχίζοντας την δραστηριότητά της για την ένωση.

Το 1955 αρχίζει ο ένοπλος αγώνας της ΕΟΚΑ ενάντια στους άγγλους αποικιοκράτες με στόχο την ένωση. Κατά τη διάρκεια του (1955-1959) και κάτω από την προπαγάνδα και την τρομοκρατία που ασκούν οι άρχουσες τάξεις των δυο κοινοτήτων σε συνδυασμό με το προσφι-

ψει το λαό και τους εργάτες". Στις εκλογές του Νομοθετικού σώματος εκλέγονται για πρώτη φορά τουρκοκύπριοι τους οποίους δεν εγκρίνει η Βρετανία.

Τον Οκτώβριο του ίδιου χρόνου γίνεται εξέγερση των ελληνοκύπριων με αφορμή τους νέους φόρους. Οι άγγλοι απαντούν με καταστολή. Διαλύουν όλες τις οργανώσεις, απαγορεύουν την πολιτική δραστηριότητα και επιβάλλουν τη δικτατορία.

Το 1941 οι άγγλοι με βάση τις νέες αναγκαιότητες τους που προέρχονται από τις εξελίξεις στον 2ο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο χαλαρώνουν την δικτατορία. Έτσι από πυρήνες του παράνομου ΚΚΚ (Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου) που είχε ιδρυθεί το 1926 ιδρύεται το ΑΚΕΛ (Ανορθωτικό Κίνημα Εργαζόμενου Λαού).

Το 1947 οι άγγλοι που βρίσκονται σε περίοδο υποχώρησης σε σχέση με την αμερικάνικη εξάπλωση στην περιοχή της ΝΑ Μεσόγειου στην προσπάθειά τους να περιώσουν την Κύπρο σαν αποικία τους παρουσιάζουν σχέδιο προτάσεων για αυτοκυβέρνηση της Κύπρου. Οι κύπριοι βρίσκουν τις προτάσεις ανεπαρκείς.

Το 1948 είναι περίοδος έντονων απεργιών. Πολλές απεργίες είναι διακοινοτικές.

Τον ίδιο χρόνο και κάτω από την επίδραση του εμφύλιου πολέμου στην Ελλάδα δημιουργείται στην Κύπρο μια τρομακτική πόλωση αριστεράς και δεξιάς. Το μίσος ανάμεσα σε αριστερούς και δεξιούς ήταν πολύ πιο έντονο για πολλά χρόνια από ότι αυτό των ελληνοκύπριων-τουρκοκύπριων.

(2) Στην μπροσούρα του Γραφείου Δημόσιων Πληροφοριών της Κύπρου "Η αλήθεια για τον οικονομικό πόλεμο" αναφέρεται:

"...Είναι αναντίρρητο γεγονός ότι η τουρκοκυπριακή κοινότητα απολάμβανε την πιο ευνοϊκή μεταχείριση σε όλη τη διάρκεια της βρετανικής διακυβέρνησης. Έτσι για τέσσερις αιώνες οι τούρκοι αποτελούσαν ή την άρχουσα τάξη ή την πιο ευνοούμενη μερίδα του κυπριακού πληθυσμού. Και ήταν ίσως αυτός ο ουσιαστικός λόγος που η τουρκοκυπριακή κοινότητα δεν ένοιωσε την ανάγκη στρέψης προς νέες μορφές οικονομικής ανάπτυξης όταν με το πέρασμα στη βρετανική διακυβέρνηση (που συνέπεσε με την περίοδο εντατικής βιομηχανοποίησης σε όλη την Ευρώπη και ιδιαίτερα στη Βρετανία) δημιουργήθηκαν τόσο οι ευκαιρίες όσο και οι δυνατότητες καπιταλιστικής ανάπτυξης στην Κύπρο. Και όπως η εκπαίδευση αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση εμπορικής και βιομηχανικής ανάπτυξης η στρέψη μερίδας των ελληνοκύπριων προς αυτήν την κατεύθυνση ώθησε σημαντικά μαζί με άλλους λόγους την ανάπτυξη της εκπαίδευσης στην ελληνοκυπριακή κοινότητα... Το συγκριτικά ψηλότερο επίπεδο των ελληνοκύπριων αναφορικά με την εκπαίδευση, τεχνική και οικονομική κατάρτιση καταδεικνύεται από την απογραφή του πληθυσμού του 1960".

Ο Ραούφ Ντεκτάς στο σύγγραμμά του "Δώδεκα παρά πέντε" το 1966 αναφέρει: "Εμείς ονομάσαμε τον αγώνα μας συνέχιση του στάτους κβο, χωρίς να θέλουμε να πιστέψουμε ότι οι άγγλοι μια μέρα θα εγκαταλείψουν την Κύπρο, χωρίς συναίσθηση των αλλαγών στον πολιτικό τομέα, ακολουθήσαμε τυφλή φιλία με τους άγγλους".

(3) Ο τότε υπουργός Εξωτερικών Γ. Παπανδρέου απάντησε στους ελληνοκύπριους ότι "η Ελλάδα αναπνέει με δυο πνεύμονες, τον ένα αγγλικό και τον άλλο αμερικάνικο και δεν θέλει να πάθει ασφυξία για χάρη της Κύπρου".

λές παιχνίδια των άγγλων "διαίρει και βασίλευε" συντελείται σταδιακά ο πλήρης διαχωρισμός των δυο κοινοτήτων. (4)

Και ενώ οι σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους του μόχθου των δυο κοινοτήτων διακόπτονται με τη βία από τις άρχουσες τάξεις οι τελευταίες διατηρούν μεταξύ τους καλές σχέσεις, ακόμα δεν διστάζουν να συνεργαστούν για να πετύχουν τον πλήρη διαχωρισμό των κοινοτήτων. (5)

Οι αποφασιστικές αντιστάσεις που υπήρχαν εκείνη την περίοδο τόσο από την πλευρά της ελληνοκυπριακής όσο και της τουρκοκυπριακής κοινότητας κτυπήθηκαν από τις εξτρεμιστικές οργανώσεις TMT και ΕΟΚΑ. Είναι γνωστές οι δολοφονίες των συνδικαλιστών Φαζίλ Οντέλ και Ντερβής Καβάζογλου από την TMT καθώς και το κυνηγητό στελεχών του ΑΚΕΛ από την ΕΟΚΑ. (6)

Ο τουρκοκύπριος Καβάζογλου και ο ελληνοκύπριος Μισσούλης δολοφονήθηκαν από την τουρκική φασιστική οργάνωση TMT με συνεργασία της ΕΟΚΑ Β.

Τα πρώτα χρόνια του ανεξάρτητου κράτους

Το 1959 που υπογράφονται οι συμφωνίες της Ζυρίχης-Λονδίνου και ανακηρύσσεται το κυπριακό κράτος βρίσκει τις δυο κοινότητες οριστικά διαχωρισμένες.

Η περίοδος 1960-1965 χαρακτηρίζεται από μια έντονη επιθετικότητα της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης που εξωτερικεύεται με την προσπάθεια αλλαγής εκείνων των διατάξεων του συντάγματος που έδιναν ορισμένα προνόμια στην τουρκοκυπριακή κοινότητα. Σε αυτή την περίοδο ο συσχετισμός των δυνάμεων ανάμεσα στις ηγεσίες των δυο κοινοτήτων έκλινε σαφώς υπέρ των ελλήνων. Έτσι με τη μέθοδο των τετελεσμένων γεγονότων η ελληνοκυπριακή ηγεσία υποχρέωσε την τουρκοκυπριακή σε μια σειρά αμυντικών κινήσεων που ολοκληρώθηκαν με την συγκέντρωση όλου του τουρκοκυπριακού στοιχείου στους τουρκικούς θήλακες.

Η βασική αιτία του παραπάνω συσχετισμού ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δυο κοινοτήτων ήταν η ανισομερής ανάπτυξη της, και της σύγκρουσης οι αντίθετες διαθέσεις τους: της μεν ελληνοκυπριακής για γρήγορη καπιταλιστική ανάπτυξη, της δε τουρκοκυπριακής για παραμονή στο παλιό φεουδαρχικό καθεστώς.

Η εθνική αντιπαράθεση ενισχύθηκε και από το γεγονός ότι η ταξική σύνθεση της κυπριακής κοινωνίας

συνέπιπτε με την εθνική σύνθεση. Πράγματι οι τουρκοκύπριοι παράτι αποτελούσαν το 18% του πληθυσμού ιδιοποιούνταν μόνο το 7% του εθνικού εισοδήματος. Για το 1962 υπολογίζεται ότι το μέσο κατά κεφαλή ΑΕΠ είναι για τους ελληνοκύπριους 220 στερλίνες και για τους τουρκοκύπριους μόνο 64. Οι τουρκοκύπριοι των πόλεων αποτελούν στην πλειοψηφία τους φτηνή εργατική δύναμη. Το καθεστώς είναι να καταλαμβάνουν τις χειρότερες θέσεις στον καταμερισμό εργασίας και με συστηματικό κανόνα την αντισομισθία με τους αντίστοιχους ελληνοκύπριους. Έτσι ήταν πολύ εύκολο για την τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη να μετατρέψει με την κατάλληλη προπαγάνδα στη συνείδηση των τουρκοκυπρίων την ταξική φύση του προβλήματος σε εθνική.

Από την πλευρά της η ελληνοκυπριακή ηγεσία ακολούθησε στρατηγική ανεξάρτητου κράτους. Ηδη από το '62 εντάχθηκε στο κίνημα των αδόμευτων. Η στρατηγική αυτή υποστηρίχθηκε από το μεγαλύτερο μέρος της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης και έβρισκε την μεγαλύτερη διακρίση στην πραγματικότητα της ανάπτυξης του κυπριακού καπιταλισμού.

Πράγματι οι επιδόσεις του κυπριακού καπιταλισμού που βασίζεται στις σημαντικές δυνατότητες και αυξητικές τάσεις μιας δυναμικής αγροτικής παραγωγής είναι

(4) Όταν ξεκίνησε ο ένοπλος αγώνας οι άγγλοι για να αντιμετωπίσουν την ΕΟΚΑ Β δημιούργησαν το γνωστό σώμα των Επικουρικών. Οι απλοί τουρκοκύπριοι που δεν συνειδητοποίησαν που τους έσπρωχναν τότε οι βρετανοί και με την ενθάρρυνση της ηγεσίας τους έτρεξαν και ενίσχυσαν τα σώματα των Επικουρικών, έχοντας υπόψη τους μόνο την εξασφάλιση του μεροκάματου. Για την εφαρμογή του διαχωρισμού η τουρκοκυπριακή ηγεσία ρίχνει το σύνθημα "από τούρκο σε τούρκο" δηλ. απαγορεύει κάθε συναλλαγή ανάμεσα σε τουρκοκύπριους και ελληνοκύπριους. Την ίδια ακριβώς τακτική ακολουθεί και η ΕΟΚΑ δηλ. "από έλληνα σε έλληνα". Παραδειγματικά αναφέρεται ότι σε ένα φυλλάδιο της το 1956 καλούσε τους έλληνες εργαζόμενους στις βάσεις να μην χρησιμοποιούν τουρκικά λεωφορεία. Όπως αναφέρει ο Μιχάλης Ατταλίδης, το 1958 είχε προκύψει ανάμεσα στην ελληνοκυπριακή κοινότητα το "πρόβλημα της Συνεργατικής Τράπεζας" που έχοντας ελληνικά αποθέματα χρηματοδοτούσε τους τούρκους.

(5) Ο Ισχάν Αλή σε απομνημονεύματα του γράφει: "σε εκείνες τις τραγικές μέρες οι οπαδοί του Γιωρκάτζη δολοφονούσαν τους αθώους τουρκοκύπριους και οι οπαδοί του Ντεκτάς τους αθώους ελληνοκύπριους ένας τουρκο-

κύπριος βρισκόταν στο γραφείο του Ντεκτάς (δεν αναφέρεται το ονομά του). Σε μια στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο και το σήκωσε ο Ντεκτάς. Στην άλλη άκρη του σύρματος ήταν ο Γιωρκάτζης με τον οποίο άρχισε να μιλά και να αστειεύεται σα να μην συνέβαινε τίποτα". Στην περίπτωση της δίκης για την δολοφονία των Χικμέτ και Γιουρκάν σε βοήθεια του Ντεκτάς πρόστρεξε ο Γιωρκάτζης. Με τις ταινίες μαγνητοφώνου που του προμήθευσε παρουσίασε τους δυο δημοσιογράφους σαν συνεργάτες και πουλημένους στους έλληνες.

(6) TMT: οργάνωση τουρκικής αντίστασης που ίδρυσε Ντεκτάς το 1957.

Το 1958 στην πορεία της πρωτομαγιάς τουρκοκύπριοι και ελληνοκύπριοι κρατώντας διάπλατα την τουρκική και την ελληνική σημαία φώναξαν αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα και "οι ελληνοκύπριοι και οι τουρκοκύπριοι μπορούν να ζήσουν ειρηνικά όπως εδώ και αιώνες". Στις 22 του Μάη η TMT αρχίζει δολοφονίες τουρκοκυπρίων αριστερών. Γίνονται εκτεταμένες διακοινοτικές διαταραχές με πρωτοφανείς, για τις σχέσεις των δυο κοινοτήτων, σφαγές.

πολύ αξιόλογες. Η συνολική παραγωγή της γεωργίας από 34,2 εκατομμύρια κυπριακές λίρες (κλ) το 1967 φτάνει τα 41,6 εκατομμύρια κλ το 1971. Επίσης το ποσοστό αξίας των γεωργικών προϊόντων στο σύνολο των εξαγωγών ανέβηκε από 35,8% το 1960 σε 60,8% το 1971. Παράλληλα με την γεωργική ανάπτυξη συμβαδίζει και η βιομηχανική ανάπτυξη στον τομέα μεταποίησης των αγροτικών προϊόντων. Το 1972 οι βιομηχανίες αυτές συνεισέφεραν το 30% της συνολικής προστιθέμενης αξίας των εξαχθέντων βιομηχανικών προϊόντων. Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι στην γεωργία απασχολούνταν ένα σημαντικό κομμάτι του ενεργού πληθυσμού χωρίς μάλιστα μεγάλες μειωτικές τάσεις. Έτσι ενώ το 1961 απασχολούνται 98.240 άτομα (44,9% του ενεργού πληθυσμού) το 1971 μειώνονται σε 96.200 (40,9%).

Και στους άλλους όμως κλάδους της οικονομίας παρουσιάζονται εντυπωσιακά αποτελέσματα. Η ακαθόριστη παραγωγή του τομέα των κατασκευών από 11,2 εκατομ. κλ το 1961 φτάνει το 28,2 εκατομ. το 1971. Και ο κλάδος του τουρισμού κάλυπτε ένα σημαντικό τμήμα του ελλείματος στην Κύπρο. Αξίζει να σημειωθεί ότι χάρις στο σύστημα του συνεργατισμού που εφαρμόστηκε στη γεωργία και η νέα αστική τάξη (έμποροι, τραπεζίτες, βιομήχανοι) κατόρθωσε να οικειοποιηθεί το παραγωγικό πλεόνασμα αλλά και οι υπόλοιπες τάξεις να έχουν βιοτικό ε-

πίπεδο σημαντικά ψηλό.

Γι αυτό το λόγο η ανεξάρτητη στρατηγική κατάφερε να συμπυκνώνει και να δίνει ενιαίο προσανατολισμό στα μακροπρόθεσμα συμφέροντα όλων των μερίδων του ελληνοκυπριακού κεφαλαίου εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα μια τεράστια ενεργητική συναίνεση όλων των κοινωνικών στρωμάτων της κοινότητας. Την ίδια περίοδο η εξαθλίωση στους τουρκοκυπριακούς θύλακες έγινε σχεδόν μόνιμος τρόπος ζωής ενώ η οικονομική ανάπτυξη των τουρκοκυπριών αστών δεν στηριζόταν σε εσωτερικές διαδικασίες συσσώρευσης αλλά στην αποστολή βοήθειας από το τούρκικο κράτος. Η οικονομική βοήθεια από την Τουρκία ανέβηκε με γρήγορους ρυθμούς από 212.000 κλ το 1963 σε 9 εκατομ. κλ το 1971.

Από τις παραπάνω συνθήκες που επικρατούσαν, εύκολα μπορεί να καταλάβει κανείς τη στάση της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης που εκφραζόταν από το Μακάριο δηλ. να ακολουθήσει την επιθετική τακτική των τετελεσμένων γεγονότων πιστεύοντας ότι με αυτό τον τρόπο θα εξαναγκαστούν να υποχωρήσουν χωρίς όρους στις επιδιώξεις της ελληνοκυπριακής ηγεσίας. Αλλωστε κι ο ίδιος ο Μακάριος στο Συμβούλιο του Στέμματος στην Αθήνα στις 6/2/1967 δεν δίστασε να διατυπώσει με τον πιο κυνικό τρόπο αυτήν την πολιτική. (7)

Η στάση του ΑΚΕΛ

ΗΓΕΤΙΚΑ ΣΤΕΛΕΧΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΟΙ Α. ΦΑΝΤΗΣ ΚΑΙ Α. ΖΙΑΡΤΙΔΗΣ ΣΕ ΜΙΑ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ.

Οι υπόλοιπες κοινωνικές τάξεις της ελληνοκυπριακής πλευράς δεν μπόρεσαν να "ξεφύγουν" από τον κλοιό που τους δημιούργησε το ψηλό βιοτικό επίπεδο και να δώσουν ταξική διάσταση στο κυπριακό ζήτημα. Σε αυτό συνέλεξε και το γεγονός ότι το ΑΚΕΛ, σαν "ηγέτης" των εργαζόμενων, όχι μόνο δεν καθοδήγησε προς αυτόν τον δρόμο τις τάξεις των εργαζόμενων αλλά ενίσχυσε με τη στάση του την πολιτική του Μακαρίου συνεργαζόμενο σε όλα τα επίπεδα με αυτόν, ενισχύοντας την εθνική αντι-

παράθεση, σαν αντάλλαγμα στην αδέσμευτη πολιτική που ακολουθούσε χωρίς υποχωρήσεις στις αμερικάνικες πιέσεις και με σαφείς φιλοσοβιετικές τάσεις.

Όπως το 1931 (το ΚΚΚ) δεν μπόρεσε να δει ότι το κλειδί του αντιαποικιακού-εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα δεν ήταν η ένωση με την Ελλάδα αλλά η ύπαρξη της τουρκοκυπριακής μειονότητας έτσι και την εποχή αυτή δεν μπόρεσε να αντιληφθεί ότι η σταθεροποίηση του ανεξάρ-

(7) Ο Μακάριος στο συμβούλιο έλεγε: "Οι τούρκοι λοιπόν ευρίσκονται σήμερα υπό πολύ δυσμενείς συνθήκες. Ευρίσκονται εις στρατόπεδα συγκεντρώσεως τα οποία εκείνοι εδημιούργησαν... Δια πόσον καιρό θα κρατήσει αυτή η κατάσταση; Ημπορεί να κρατήσει δια πάντα; Ημπορεί ο χρόνος να μην τους πειράζει, ημπορεί και να έχουν βαρεθεί αυτό το καθεστώς. Δι' ημάς η ζωή συνεχίζεται. Δεν συμβαίνει όμως και με εκείνους οι οποίοι δεν κάμνουν κανένα επάγγελμα και κάθονται συνεχώς με

το χέρι στην σκανδάλη. Τι νέα τούρκικη γενεά θα δημιουργηθεί εις την Κύπρον όταν όλα ευρίσκονται στα χέρια των ελλήνων; Πόσον καιρό θα ανθέξουν;... Το ηθικόν των είναι πολύ χαμηλόν... Και απόδειξις του πόσο πάνε άσχημα είναι όλα τα τελευταία επεισόδια που εδημιούργησαν μεταξύ τους. Εις την Λευκωσίαν έχουν σκοτωθεί τελείως μεταξύ των. Καυγάς μεγάλος μεταξύ της ηγεσίας των".

τητου κράτους της Κύπρου δεν βασιζόταν στην επιθετική τακτική της ελληνοκυπριακής κοινότητας αλλά στην ανάπτυξη της ταξικής πάλης, του μοναδικού δρόμου ανάπτυξης της προλεταριακής συνιστώσας που σε αυτήν τη φάση του κυπριακού ζητήματος σήμαινε ενιαίο κράτος και για τις δυο κοινότητες με αμοιβαίο σεβασμό του πολιτισμού και της κουλτούρας τους.

Η ανάκρουση του ελληνικού εθνικού ύμνου στις γιορτές, ο γιορτασμός των ελληνικών εθνικών επετείων, η ύπαρξη ραδιοφωνικού και τηλεοπτικού σταθμού με μόνη την ελληνική γλώσσα, θέματα για τα οποία σιωπηρά συναινούσε, όχι μόνο δεν ευνοούσαν την ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης αλλά αντίθετα αποπροσανατόλιζε τους εργαζόμενους των δυο κοινοτήτων και ιδιαίτερα προκαλούσε αυτούς της τουρκοκυπριακής μειονότητας ανεξάρτητα αν οι τελευταίοι δεν είχαν τη δύναμη να αντιδρά-

σουν δυναμικά στην πρόκληση. (8)

Ακόμα περισσότερο η πολιτική του ΑΚΕΛ μπορεί να χαρακτηριστεί οππορτουμιστική επειδή ζητώντας την ένωση με την Ελλάδα καταδίκαιζε όλους τους κομμουνιστές οπαδούς του στα δεινά των ελλήνων κομμουνιστών μιας και είναι γνωστή η επιθετική αντικομμουνιστική δράση των ελληνικών κυβερνήσεων. Από την άλλη οδηγούσε "ντε φάκτο" την Κύπρο μέσα στο ΝΑΤΟ, γεγονός το οποίο απέκρουε ακόμα και ο Μακάριος. Δυο πράγματα λοιπόν μπορεί κανείς να υποθέσει: ή η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν ήξερε τι έλεγε ή αντί να καθοδηγήσει την εργατική τάξη σε ταξικό αγώνα μετατράπηκε σε αστικό κόμμα ουσιαστικά, χρησιμοποιώντας την συνθηματολογία που ευαισθητοποιούσε τον κόσμο εκείνη την εποχή προφανώς από φόβο μήπως βρεθεί εκτός κλίματος και χάσει τους ψηφοφόρους του.

Μετά το 1967

Αλλά και για την ελληνοκυπριακή αστική τάξη τα πράγματα δεν εξελίχτηκαν ευνοϊκά στην συνέχεια όσο φαινόταν να είναι προς το τέλος του 1967. Τα αμερικάνικα συμφέροντα που διαρκώς αυξάνονταν στην περιοχή της ανατολικής Μεσόγειου δεν ήταν δυνατόν να επιτρέψουν στον Μακάριο να συνεχίσει επάπειρο την "αδέσμευτη πολιτική" του που διεθνοποιούσε το κυπριακό ζήτημα και επέτρεπε στην Σοβιετική Ένωση να αναμειγνύεται. Έτσι ενώ μέχρι το 1967 υποστήριζε με τα σχέδια Ατσεσον και Πλάζα τις ελληνικές θέσεις (ένωση με το πρώτο, ενιαίο ανεξάρτητο κράτος με το δεύτερο) σταμάτησε στη συνέχεια να ακολουθεί αυτήν την τακτική.

Πράγματι μέχρι το 1967 οι ΕΠΑ προσπαθούσαν να βραχυκυκλώσουν τον Μακάριο και τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις στην Κύπρο με την ένωση της με την Ελλάδα που βρισκόταν κάτω από τον πλήρη έλεγχο της. Ο Μακάριος υποστηριζόμενος και από τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις και την αστική τάξη της Κύπρου αρνήθηκε σθεναρά μια τέτοια λύση, αντιλαμβανόμενος τη σημασία

της τόσο σε πολιτικό όσο & σε οικονομικό επίπεδο (9). Σ' όλη αυτήν την περίοδο η πολιτική των ΕΠΑ όχι μόνο δεν ήταν ανθελληνική αλλά είχε ευθυγραμμιστεί απόλυτα με τις εθνικές βλέψεις του ελληνικού κράτους. Και να φανταστεί κανείς ότι τότε στην Αθήνα γινόντουσαν διαδηλώσεις παρακινούμενες από την ΕΔΑ με στόχο την... φιλοτουρκική πολιτική των ΕΠΑ. Πόσο απληροφόρητος ήταν ο λαός στην Ελλάδα! (10)

Απο το 1967 και μετά οι ΕΠΑ έχοντας ανάγκη για γρηγορότερη εξέλιξη στην περιοχή της ΝΑ Μεσόγειου και σε συνεργασία με την χούντα άρχισε να υποστηρίζει ένα σχέδιο διάβρωσης του Μακαρίου μέσα στην Κύπρο. Δημιουργήθηκε από εξτρεμιστές ενωτικούς η ΕΟΚΑ Β που με τις γνωστές τρομοκρατικές ενέργειες της σε βάρος της κυβέρνησης των ελληνοκυπρίων διέσπασε το ενιαίο μέτωπο της ελληνοκυπριακής κοινότητας και προκάλεσε την εισβολή της Τουρκίας το 1974 με τις γνωστές συνέπειες. (11)

(8) Ο Βουλευτής του ΑΚΕΛ Ανδρέας Φάντης έγραφε στην εφημερίδα "Χαραυγή" στις 7/7/'64: "Μερικοί προσπαθούν να σπείρουν σύγχυση και δυσπιστία όσον αφορά την έννοια της αδέσμευτης ανεξαρτησίας. Για να εκλείψει οποιαδήποτε σύγχυση ή παρεξήγηση ξεκαθαρίζουμε ότι η γραμμή της αδέσμευτης ανεξαρτησίας είναι ουσιαστικά η γραμμή εκπλήρωσης των εθνικών πόθων του λαού μας, η γραμμή της ένωσης. Όσον αφορά το ΑΚΕΛ θα ψηφίσει ΕΝΩΣΗ στην περίπτωση που ο λαός θα κληθεί με δημοψήφισμα να αποφασίσει το μέλλον του και γι αυτό δεν μπορεί να υπάρξει καμιά αμφιβολία".

(9) Στην επιστολή του Γ. Παπανδρέου προς τον Ατσεσον (22/8/'64) διαφαίνεται η στάση της ελληνικής κυβέρνησης και η αντίθεση της με τον Μακάριο. "...Εχω την εντύπωση ότι η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών πιστεύει, ίσως, ότι αν η Ελλάδα αποδεχτεί ένα σχέδιο λύσης του κυπριακού θα είχε λυθεί όλο το πρόβλημα. Αυτό δεν είναι αληθές... Αν δεχτούμε λύση που η Κύπρος αποκρούσει σαν άδικη, η κατάσταση θα επιδεινωθεί. Πρέπει να είμεθα βέβαιοι πως σε τέτοια περίπτωση οι κύπριοι θα συνεχίσουν τον αγώνα τους και θα ζητήσουν βοήθεια από όπου μπορούν να την πάρουν. Γνωρίζουμε ήδη από που θα ζητήσουν αυτή τη βοήθεια και από που θα την πάρουν... Όπως πληροφορήσα χτες τον πρόσβη κ. Λαμπουίς, ο υπουργός μας της Εθνικής Αμυνας κ. Γαρουφαλιάς πήγε στην Κύπρο με διπλή αποστολή, να επιτύχει να αναβολή της σύναψης συμφωνίας με τη Μόσχα και να βολιδοσκοπήσει την πολιτική του Μακαρίου. Ο κ. Γαρουφαλιάς κατάφερε να εμποδίσει προς το παρόν τον υπουργό Εξωτερικών της Κύπρου κ. Κυπριανού να αναχωρήσει αύριο, όπως σχεδίαζε αρχικά, για τη Μόσχα. Πέτυχε επίσης να αναβάλει την επίσκεψη του Μακαρίου στο Κάιρο, όπου θα συναντούσε τον πρόεδρο Νάσερ. Η αναβολή όμως

αυτών των δυο ταξιδιών είναι προσωρινή και εξαρτάται από την εξέλιξη της κατάστασης. Ο κ. Γαρουφαλιάς εξακρίβωσε επίσης τις απόψεις του προέδρου Μακαρίου.

Ο Αρχιεπίσκοπος αποκρούει απόλυτα την εκχώρηση βάσης είτε στο ΝΑΤΟ είτε στην Τουρκία. Πέραν αυτού αντιμετωπίζει και την κατάρνηση των βρετανικών βάσεων. Εμείς βέβαια θα προτιμούσαμε την ένωση χωρίς κανένα ανταλλάγμα. Με τον τρόπο αυτό θα κατοχυρωνόταν απόλυτα και η ασφάλεια της Τουρκίας, αφού η Κύπρος σαν ένα κομμάτι της Ελλάδας θα ανήκε πλέον στο ΝΑΤΟ... Εν τούτοις παραδεχόμαστε ότι κάτω από τις σημερινές συνθήκες, αίτια ψυχολογικά και λόγοι γοήτρου δυσκολεύουν την Τουρκία να δώσει την συγκατάθεση της για την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα χωρίς να πάρει ανταλλάγματα... Δεχόμεθα επίσης να εκμισθώσουμε στην Τουρκία —για μια λογική περίοδο— μια περιοχή για την εγκατάσταση τουρκικής βάσης".

(10) Ο Γιάννης Ρίτσος στον Δωδεκάλογο της 3ης Μαραθώνειας πορείας το '65 έγραφε: "Βαδίζω με τη σκέψη στην Κύπρο/ για την αδέσμευτη Ανεξαρτησία-Αυτοδιάθεση-Ένωση/ Αρνούμαι κάθε ιδέα διχοτόμησης, κάθε παζάρεμα για ανταλλάγματα, κάθε σκέψη για ομόσπονδο κράτος".

(11) Είναι γνωστή η δράση της ΕΟΚΑ Β και των ελλήνων αξιωματικών της ΕΛΔΥΚ σε βάρος του Μακαρίου που έφθασαν ακόμα και στην απόπειρα δολοφονίας του το '70-'71. Δημιουργήθηκε το εφεδρικό αστυνομικό σώμα για την ασφάλεια του Μακαρίου που εξοπλίστηκε με τσεχοσλαβικά όπλα πράγμα που προκάλεσε κρίση στις σχέσεις Αθήνας-Λευκωσίας. Το 1974, λίγο πριν το πραξικόπημα, ο Μακάριος ζητά την απομάκρυνση των ελλήνων αξιωματικών και ανδρών από το νησί.

Μετά την εισβολή

Το περίεργο είναι ότι η ελληνοκυπριακή ηγεσία, αν και απο θέση ισχύος βρέθηκε σε μειονεκτική θέση, συνέχισε και συνεχίζει να βαδίζει πάνω στα ίδια χνάρια του παρελθόντος.

Ετσι συντελέστηκε το γνωστό κυπριακό οικονομικό θαύμα με μεγάλη εξωτερική οικονομική βοήθεια, όπου η οικονομία της Κύπρου ορθοπόδησε μέσα σε δέκα χρόνια απορροφώντας ταυτόχρονα στις νέες συνθήκες και 200.000 πρόσφυγες. Όμως τα προβλήματα, ο ρόλος των διάφορων κοινωνικών στρωμάτων και ο τρόπος αντιμετώπισης τους παρέμεινε ο ίδιος. Λες και δεν συνέβηκε τίποτα. Ο τρόπος αντιπαράθεσης είναι ο ίδιος όπως και πριν την εισβολή. Οι απαντήσεις που δίνονται στο πρόβλημα από τα διάφορα κόμματα είναι "ελληνικές". Ζητάνε δηλ. λύσεις που αφορούν τους ελληνοκύπριους και το καλό των ελλήνων. Η άλλη πλευρά λες και δεν υπάρχει. Λες και πρόκειται για βάρβαρους άποικους που ήρθαν από τα βάθη της ανατολής και είναι όργανα του τούρκικου επεκτατισμού.

Και η τουρκοκυπριακή ηγεσία υποθέτοντας ότι βρίσκεται σε θέση ισχύος συνεχίζει το παιχνίδι της εθνικής αντιπαράθεσης προσπαθώντας να εκμεταλλευτεί όσο μπορεί καλύτερα την κατάσταση προς όφελος της κάνοντας χρήση με τη σειρά της της μεθόδου των τετελεσμένων γεγονότων.

Το λυπηρό είναι τουλάχιστον από ελληνικής πλευράς, ότι δεν υπάρχει και καμιά σημαντική κίνηση ανάμεσα στις τάξεις των εργαζόμενων στην Κύπρο που να βλέπει το πρόβλημα σε ταξική βάση και να προσπαθεί να βάλει έστω και τα θεμέλια για μελλοντικούς κοινούς α-

γώνες των δυο κοινοτήτων. Αποτέλεσμα όλων των παραπάνω η ανεξέλεγκτη άνοδος του σωβινισμού και στις δυο κοινότητες με άμεσες προεκτάσεις στις δυο αντιμαχόμενες χώρες που πιθανόν να οδηγήσουν σε γενικότερη αντιπαράθεση τους, όχι μόνο για το κυπριακό αλλά και για άλλα συναφή θέματα.

Το τι γίνεται στην τουρκοκυπριακή πλευρά δεν είναι γνωστό. Κάποιες πρώτες πληροφορίες ότι οι τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι δυσανασχετούν κάτω από την κατάσταση που τους εξασκεί η ηγεσία δεν μπορούν να επιβεβαιωθούν ούτε υπάρχει καμιά πληροφορία για κινήσεις προς την κατεύθυνση του κοινού αγώνα με την ελληνοκυπριακή κοινότητα.

Βέβαια ακόμα περισσότερο δεν υπάρχει πολιτικό κόμμα με ταξικές βλέψεις που να μπορεί να καθοδηγήσει το εργατικό κίνημα. Για άλλη μια φορά τα αστικά κόμματα έχουν όλα τα ατού με το μέρος τους και είναι εκείνα που "παίζουν το παιχνίδι". Η λύση λοιπόν, όποια και αν είναι αυτή, θα επιβληθεί για άλλη μια φορά από "τα πάνω" χωρίς καμιά προοπτική έστω και για μικρή πίεση από τις τάξεις των εργαζόμενων, χωρίς καμιά ελπίδα να βελτιώσουν τη θέση τους στο συσχετισμό των δυνάμεων έτσι ώστε κάτω από άλλες συνθήκες να μπορέσουν να παίξουν αποφασιστικό ρόλο.

Ετσι η λύση, όποια και αν είναι, θα επιβληθεί από "τα πάνω" χωρίς καμιά προοπτική έστω και για μικρή πίεση από τις τάξεις των εργαζόμενων, χωρίς καμιά ελπίδα να βελτιώσει τη θέση της στο συσχετισμό των δυνάμεων έτσι ώστε κάτω από άλλες συνθήκες να μπορέσουν να παίξουν αποφασιστικό ρόλο.

Τι να κάνουμε

Και τι μπορεί να σημαίνει αυτό; Μήπως ολοκληρωτική ήττα και πλήρη αδυναμία για μια έστω και μικρή δράση; Σίγουρα όχι. Αυτό που μπορεί να γίνει ανεξάρτητα αν δεν οδηγεί σε άμεση αλλαγή του συσχετισμού των δυνάμεων είναι αντισωβινιστική προπαγάνδα. Μπροστά στο σωβινιστικό βομβαρδισμό που δέχονται οι εργαζόμενοι από όλα ανεξαιρέτα τα πολιτικά κόμματα είναι κάτι παραπάνω από αναγκαίο να προβληθεί η άλλη, η πραγματική εικόνα, εκείνη που δεν διακρίνει τον κακό τούρκο ή το κακό έλληνα, που ξεσκεπάσει τις επιθετικές επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των δυο χωρών, καταγγέλει τις κυβερνητικές επιλογές που αυξάνουν την ένταση ανάμεσα στις δυο χώρες (αμυντικό δόγμα, αγορά του αιώνα), αποκαλύπτει τη λαθεμένη(;) πολιτική των παραδοσιακών κομμουνιστικών κομμάτων που επίσης οδηγεί σε εθνική αντιπαράθεση και τέλος ξυπνάει τους εργαζόμενους από τον πολιτικό λήθαργο που προέρχεται από τα ναρκωτικά χάπια του καταναλωτισμού και της πρόσκαιρης οικονομικής άνθισης.

Το πώς μπορεί να μεθοδευτεί η προώθηση μιας τέτοιας προπαγάνδας στην Κύπρο δε μπορούμε να το πούμε. Και αυτό γιατί δεν είναι γνωστό το σύγχρονο επίπεδο προβληματισμού των ελληνοκύπριων και τουρκοκύπριων, ποια η πραγματική κατάσταση και τι είναι εκείνο που μπορεί να τους ευαισθητοποιήσει. Πάντως σύμφωνα με πληροφορίες που προέρχονται από ελληνοκύπριους υπάρχει στην Κύπρο μια μικρή ομάδα που αποτελείται από ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους και που δρα προς αυτήν την κατεύθυνση. Ίσως η συνεργασία με αυτήν να

μπορέσει να είναι η αρχή για κάτι πιο ουσιαστικό από απλές αρθρογραφίες και εκδηλώσεις σε θέατρα.

Στην Ελλάδα η προπαγάνδα "περνάει" μέσα από τη γενικότερη θεώρηση του ελληνοτουρκικού ζητήματος που ένα μέρος του είναι και το κυπριακό. Πέρα όμως από την προπαγάνδα υπάρχουν κι άλλα ουσιαστικά πράγματα που πρέπει να γίνουν όπως:

- Αλληλεγγύη με τους τούρκους και κούρδους πρόσφυγες πάνω σε ταξική βάση και με συγκεκριμένους άξονες.
- Κατοχύρωση του δικαιώματός τους στην Ελλάδα σε πρόσφυγες.
- Σημαντική βελτίωση των συνθηκών επιβίωσής τους, κύρια στο Λαύριο.
- Ενσωμάτωση τους μέσα στην ελληνική κοινωνία.
- Ανταλλαγή πληροφόρησης για την κατάσταση των εργαζόμενων στην Τουρκία και την Ελλάδα μέσα από κοινή δουλειά ελλήνων και τούρκων.
- Εντονη προβολή όλης της πιο πάνω δουλειάς προς το ελληνικό και τούρκικο κοινό. Προφανώς σε μας πέφτει ο ρόλος της προβολής προς το ελληνικό κοινό.

Ηδη έχει αρχίσει να γίνεται κάποια δουλειά προς αυτήν την κατεύθυνση που σήμερα συγκεντρώνεται στην προσπάθεια ίδρυσης τουρκοκούρδικου-ελληνικού πολιτιστικού κέντρου και που θα έχει σαν στόχο τη δουλειά πάνω στους παραπάνω άξονες.

ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΟΙ:

Συγκέντρωση με Βρετανό ανθρακωρύχο στην Αθήνα

Απεργοί ανθρακωρύχοι με πέτρες ενάντια στην αστυνομία.

Με τη λήξη της απεργίας των εγγλέζων ανθρακωρύχων είναι απαραίτητο να βγούμε ορισμένα συμπεράσματα από την σκληροτράχηλη αυτή πάλη, που αφορούν τα αίτια της ήττας, ότι θετικό κατακτήθηκε στη διάρκεια του αγώνα και τα πολιτικά προβλήματα που έβαλε.

Πριν από αυτό το άρθρο παρουσιάζουμε σημειώσεις που πάρθηκαν από την ομιλία βρετανού ανθρακωρύχου, πρόεδρου απεργιακής επιτροπής του Νότινχαμ (Νομική 4 Μάρτη '85) γιατί μέσα από τις διαπιστώσεις ενός απεργού της βάσης φαίνεται η εξέλιξη της ταξικής συνειδητοποίησης της μεγάλης μάζας των απεργών. Επιπλέον αποτελεί και μια αυθεντική μαρτυρία στην Ελλάδα, όπου η πληροφόρηση δινόταν από τον Τύπο και την τηλεόραση με τη γνωστή παραποίηση των γεγονότων.

Η ομιλία και οι απαντήσεις στις ερωτήσεις των παρευρισκομένων δίνονται κατ'ανάγκη σε σημεία και σε συνοπτική ελεύθερη απόδοση που οφείλονται αφενός μεν στην μετάφραση, αφετέρου δε στις πρόχειρες σημειώσεις που κράταγαν σύντροφοι.

Και μια τελευταία παρατήρηση, ένδειξη της γνωστής και μόνιμης "αρρώστειας" των αριστεριστών: Το κείμενο της αφίσας που βγήκε από την Επιτροπή Συμπράστασης που διοργάνωσε την εκδήλωση έλεγε: "Οι βρετανοί ανθρακωρύχοι αγωνίζονται ενάντια στην ανεργία για 35 ώρες δουλειά". Το 35ωρο μπορεί να μπαίνει από συνδικαλιστικές οργανώσεις σε όλον τον κόσμο. Όμως που βρήκαν ότι έμπαινε σαν κύριο αίτημα των ανθρακωρύχων είναι άγνωστο και οπωσδήποτε αυτή η παραποίηση είναι τουλάχιστον προσπάθεια να παρουσιάσουν έναν αγώνα στα μέτρα που τους βόλευαν.

• Ομιλία

**Μέσα από την απεργία υπήρχε προχώρημα σε νέες κοινωνικές σχέσεις, οργάνωση ταμείων, ξεπήδησαν νέοι ηγέτες κλπ.

**Ο απολογισμός των απεργών ήταν 3 νεκροί, 4.000 προσωρινές απολύσεις, εκατοντάδες δίκες, 700 απολυμένοι κλπ.

**Η προετοιμασία του χτυπήματος των ανθρακωρύχων από την κυβέρνηση άρχισε με σχέδια που είχαν προτείνει από το '78 όταν ήταν ακόμα στην αντιπολίτευση. Πριν την απεργία η κυβέρνηση ετοιμαζόταν επί 8 μήνες δημιουργώντας αποθέματα κάρβουνου και οργανώνοντας τη μεταφορά του από μη συνδικαλιζόμενους εργαζόμενους.

**Στην εξέλιξη της απεργίας όταν η κυβέρνηση είδε ότι δεν καταφέρνει να μας λυγίσει με οικονομικά μέτρα (δέσμευσαν την περιουσία του συνδικάτου με δικαστική απόφαση ΣΣ) έβαλε μπροστά την αστυνομία που ξεκίνησε με συλλήψεις για λόγους "άσχετους" με την απεργία, όπως για πέταμα σκουπιδιών στο δρόμο κλπ.

**Η κοινή γνώμη με την προπαγάνδα των μέσων μαζικής ενημέρωσης είχε στραφεί στην αρχή ενάντια μας. Μετά με την έκδοση εφημερίδας των ανθρακωρύχων και την δική μας εκστρατεία πληροφόρησης άρχισε να μεταστρέφεται.

**Η ηγεσία του Εργατικού Κόμματος (Ε.Κ.) δεν έκανε τίποτε άλλο από το να απολογείται για τη βία των απεργών στις συγκρούσεις τους με την αστυνομία. Η ύπαρξη της βίας από μέρους μας ήταν απόλυτα σωστή.

**Ο ρόλος των γυναικών των ανθρακωρύχων ήταν πολύ σημαντικός και μάλιστα σε μια κοινωνία όπως των ανθρακωρύχων κατά παράδοση συντηρητική. Για πρώτη φορά βγήκαν από την κουζίνα και άρχισαν να συμμετέχουν σε συζητήσεις, να οργανώνουν συσσίτια, να μαζεύουν λεφτά κλπ.

**Το επιχείρημα του Εθνικού Οργανισμού Ανθρακα για το κλείσιμο ορυχείων είναι ότι αυτά ήταν ασύμφορα οικονομικά. Η απάντηση του συνδικάτου για τους πραγματικούς λόγους είναι: α) η φθορά του συνδικάτου & β) η προώθηση ηλεκτροπαραγωγικών έργων με πυρηνική ενέργεια πράγμα το οποίο απορρίπτουμε για λόγους μόλυνσης της ατμόσφαιρας κλπ (αυτό "πνίγηκε" στην κατά τα άλλα "λεπτομερή" ενημέρωση της ΕΡΤ για την απεργία ΣΣ).

**Τα απλά μέλη του συνδικάτου έμαθαν την δύναμη της διεθνιστικής αλληλεγγύης από Βέλγιο, Ολλανδία, Ελλάδα, Πολωνία, Αυστραλία κλπ ξεχνώντας τον εθνικισμό που τους ποτίζαν.

**Για το σταμάτημα της απεργίας (η απόφαση πάρθηκε με 98-92, πολύ μικρή διαφορά): πιστεύει ότι δεν έπρεπε να σταματήσει, έστω και αν έμεναν λιγότεροι από τους μισούς. Για παράδειγμα στην περιοχή του Νότινχαμ οι απεργοί ήταν από την αρχή μειοψηφία. Τους τελευταίους 4-5 μήνες σε 1.000 εργαζόμενους απεργούσαν 120 άτομα μόνο, όμως η παραγωγή είχε πέσει στο 45% σχετικά με πέρυσι τέτοιο καιρό, κάτι που έχει μεγαλύτερη ακόμα σημασία γιατί ήδη η παραγωγή ήταν πεσμένη ακόμα

40% όταν ξεκίνησε η απεργία επειδή το συνδικάτο είχε επιβάλλει απαγόρευση των υπερωριών. Επιπλέον αυτοί που συνέχιζαν την απεργία ήταν εκείνη που κατέβαιναν στις στοές δηλ. στο πιο νευραλγικό τμήμα των ορυχείων. Εκτός αυτού η απεργία έπρεπε να συνεχιστεί όσο οι 700 απολυμένοι συνάδελφοι μας επαναπροσληφθούν. Δεν θα αποτελέσει έκπληξη αν πολλοί αρνηθούν να γυρίσουν στη δουλειά (πράγματι οι ανθρακωρύχοι της Σκωτίας και του Κεντ πήραν απόφαση να συνεχίσουν γι αυτόν ακριβώς τον λόγο. Μετά μερικές μέρες όμως σταμάτησαν κι αυτοί ΣΣ).

Οι οικονομικές επιπτώσεις από την απεργία ήταν (από την ανάγκη αύξησης της εισαγωγής πετρελαίου) πέντε δις λίρες (περίπου 750 δις δρχ ΣΣ) σύμφωνα με υπολογισμούς οικονομολόγων.

Η κάλυψη της απεργίας από την τηλεόραση και τον τύπο ήταν εχθρική. Πριν είμαστε αφελείς για τις προθέσεις της κυβέρνησης. Η αποκάλυψη της παραποίησης των πραγματικών δεδομένων έγινε με τον τρόπο που αποκάλυφθηκε ότι βυθίστηκε αΐτανδρο το αργεντινό πολεμικό πλοίο Μπελγκράνο στον πόλεμο των Φώκλαντ. Αποκαλύφθηκε ότι το Μπελγκράνο δεν απειλούσε να βυθίσει το βρετανικό υποβρύχιο που το έπληξε, αλλά γυρνούσε στην Αργεντινή.

● Συζήτηση

■ Για τη στάση της Πολωνίας που έστειλε κάρβουνο στη Βρετανία: Ο λόγος ήταν ότι η Πολωνία εισάγει μηχανήματα για βασικούς τομείς της βιομηχανίας από τη Βρετανία που αν τα μπλοκάριζε θα είχε μεγάλες επιπτώσεις στην οικονομία της. Πάντως εργάτες από την Πολωνία μας βοήθησαν στέλνοντας χρήματα.

■ Για τη στάση της ΕΣΣΔ: Κάλεσε παιδιά ανθρακωρύχων να πάνε για διακοπές στη Μαύρη Θάλασσα. Βέβαια μαζί τους πήγαν και μερικοί ανθρακωρύχοι. Εγώ πάντως δεν ήμουν από τους... τυχερούς.

■ Για τη στάση του Άρθουρ Σκάργκιλ και της ηγεσίας του συνδικάτου: Η ηγεσία δεσμεύεται από τις αποφάσεις της βάσης και δεν μπορεί να κάνει τίποτα παραπάνω. Σχετικά με τον Α.Σ. είμαι ικανοποιημένος από τον τρόπο που ηγήθηκε της απεργίας. Δημιούργησε το αίσθημα ότι δεν θα τη ξεπουλήσει.

■ Για τους λόγους που διακόπηκε η απεργία: Για να ξαναβρεθούν μαζί με τους συνάδελφους που είχαν σπάσει την απεργία και να συζητήσουν μαζί τους. Θα οργανωθούν άλλες μορφές αγώνα όπως η απαγόρευση των υπερωριών ή η αυστηρή τήρηση των κανονισμών που μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα να μη βγαίνει καθόλου κάρβουνο.

■ Για τη συμπάρσταση από Νεολαία, Οικολόγους, Αντιτυρηνικές ομάδες κλπ: Η νεολαία συμπαραστάθηκε με πολλούς τρόπους. Όταν τα δικαστήρια επέβαλλαν στους απεργούς που δικάζαν να μην ξαναεμφανίζονται έξω από τα ορυχεία αυτό το αναλάμβανε η νεολαία μαζί με τις γυ-

ναίκες των ανθρακωρύχων συμμετέχοντας στις απεργιακές φρουρές. Η συμπάρσταση της νεολαίας ήταν ενεργή γιατί αντιμετωπίζει τρομερή ανεργία. Παράδειγμα στο Νότινχαμ πέρσι σε μια ανακοίνωση για κάλυψη 15 θέσεων εργασίας παρουσιάστηκαν 250 άτομα. Και άλλες ομάδες συμπαραστάθηκαν ενεργά όπως οι γυναίκες του Γκρήνχαμ Κόμμον βλέποντας τον αγώνα σαν κοινό.

■ Για τις επιδράσεις στο εργατικό κίνημα και τις κατακτήσεις των ανθρακωρύχων: Έδωσε στις άλλες χώρες μήνυμα στην εργατική τάξη για δυνατότητα αντίστασης στο χτύπημα της. Στους ανθρακωρύχους φάνηκε η ανάγκη να δουν το ρόλο τους ευρύτερα κοινωνικά. Αποκαλύφθηκε ποια είναι η θάτσερ (η αποκάλυψη του ρόλου της κυβέρνησης, της αστυνομίας, του τύπου, της τηλεόρασης, όσο και αν φαίνεται απλή υπόθεση σχετικά, όμως έχει μεγάλη σημασία στη Βρετανία όπου οι πολιτικές εξελίξεις ήταν μόνο σε επίπεδο αντιπαράθεσης κομμάτων. Πχ η εικόνα του αστυνομικού (δεν οπλοφορούν) στη Βρετανία ήταν αυτή του καλού ανθρώπου που βοηθάει τα παιδάκια να περάσουν απέναντι στο δρόμο ΣΣ).

■ Για την εσωτερική λειτουργία του συνδικάτου και τη στάση άλλων συνδικάτων εργαζομένων: Για το πρώτο οι διαδικασίες βάσει του καταστατικού για να παρθεί μια απόφαση είναι η συγκέντρωση κατά ορυχεία όπου γίνεται αρχική ψηφοφορία. Μετά οι αντιπρόσωποι συμμετέχουν στις περιφερειακές διασκέψεις και τέλος στη διάσκεψη αντιπροσώπων. Για το δεύτερο η κυριώτερη σύνθεση ήταν με τους εργαζόμενους στις μεταφορές, με τα τραίνα ή με τα φορτηγά. Οι εργαζόμενοι στα τραίνα δεν μετέφεραν κάρβουνο, υπέστηκαν πολλές πιέσεις, είχαν απολύσεις κι έβαν μάλιστα εργαζόμενο τον έβγαλαν τρελλό. Στις μεταφορές με τα φορτηγά δεν υπήρξε μεγάλη συμπάρσταση γιατί πολλοί δεν είναι συνδικαλισμένοι και πολλοί είναι οι ίδιοι ιδιοκτήτες των φορτηγών. Όσοι όμως ανήκαν στο Συνδικάτο Μεταφορών δεν πέρναγαν μέσα από τις απεργιακές φρουρές.

■ (Δεν καταγράφηκε η ερώτηση): Όσοι πηγαίνουν να εργαστούν στα ανθρακωρυχεία γίνονται μέλη του συνδικάτου και πληρώνουν συνδρομή στο Ε.Κ. Πολλοί όμως τώρα θα αρνηθούν να το κάνουν. Η γνώμη μου για τον Νηλ Κίνοκ είναι ότι είναι υπεύθυνος δημόσιων σχέσεων του Ρήγκαν. Πολλοί τώρα δραστηριοποιούνται σε ομάδες έξω από το Ε.Κ.

■ Ποσο μέτρησε στην απόφαση για διακοπή της απεργίας η στάση του Ε.Κ.: Δεν επηρέασε καθόλου. Άλλωστε τα μέλη του συμπαραστάθηκαν στους απεργούς.

■ Για τη δυνατότητα μιας κυβέρνησης του Ε.Κ. να λύσει τα προβλήματα των εργατών και την εναλλακτική του πρόταση: Το Ε.Κ. είναι ίδιο με το Συντηρητικό. Δεν υπάρχει ένα πραγματικά εργατικό κόμμα και οι διατάξεις λειτουργίας του Ε.Κ. δεν επιτρέπουν την απ'τα μέσα αλλαγή της πολιτικής του.

■ Για τη θέση του στον αγώνα του ΙΡΑ για μια Ανεξάρτητη Σοσιαλιστική Ιρλανδία: Πριν την απεργία δεν

κοιτάζαμε τι γίνεται έξω από τα χωριά μας, μετά αρχίσαμε να προβληματιζόμαστε. Στην αρχή της απεργίας ο ΙΡΑ έστειλε επιστολή στο Νότινχαμ προσκαλώντας στην Ιρλανδία για μάζεμα χρημάτων. Αυτοί που πήγαν έφεραν και πληροφόρηση για το θέμα της Ιρλανδίας και του ΙΡΑ. Ανακάλυψαν πως τους αντιμετωπίζουν οι Άγγλοι. Ναι υποστηρίζω τον αγώνα του ΙΡΑ αφού η πλειοψηφία των Ιρλανδών θέλει την αποχώρηση των Άγγλων. Επίσης στην Ιρλανδία μας είπαν ότι η θάτσερ στην απόπειρα κατά της ζωής της την γλίτωσε βέβαια αλλά την επόμενη φορά δεν θα είναι τόσο τυχερή.

Η έφιππη εγγλέζικη αστυνομία δεν χαρίζει κάστανα... δείχνει το πραγματικό της καταστατικό πρόσωπο. Αντίο "μπόμπυ"...

ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΟΙ:

1 χρόνος αγώνων και θυσιών για το τίποτα;

Ο Ρέϋ Τσάντμπερν (δεξιά) πρόεδρος του συνδικάτου ανθρακωρύχων του Νότινχαμ-σάιρ ανακοινώνει τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας για τη λήξη της απεργίας. Φαίνεται ότι υπάρχουν ορισμένες αντιρρήσεις...

Μετά ένα χρόνο απεργίας οι εγγλέζοι "καρβουνιάρηδες" ξαναγύρισαν στις υπόγειες στοές τους. Η ήττα τους, σχετικά με το στόχο για να μην κλείσουν τα 20 ορυχεία, ήταν συνολική. Μπήκαν μέσα χωρίς καμιά επιμέρους νίκη, χωρίς καμιά εγγύηση, αφού από πλευράς του Συνδικάτου δεν τέθηκε ούτε καν ζήτημα επαναπρόσληψης των 700 απολυμένων, αφήνοντας μόνους τους τους ανθρακωρύχους του Κεντ και της Σκωτίας να συνεχίζουν για λίγες μέρες την απεργία με αίτημα την επαναπρόσληψη.

Ωστόσο η επιστροφή έγινε με συντεταγμένο τρόπο και όχι με εικόνα διάλυσης. Αυτό δείχνει ότι υπήρχαν ακόμη διαθέσιμες δυνάμεις. Όπως λέγανε και οι ίδιοι: "Μπαίνουμε ηττημένοι αλλά με το κεφάλι ψηλά". Αυτά τα αποθέματα δυνάμεων είναι σημαντικά γιατί είναι η προϋπόθεση για δυο πράγματα: για να αντέξουν στην καταστολή που τους περιμένει (πίεση στα ορυχεία, δίκες) και για να υπάρξει δυνατότητα συνέχισης του αγώνα με κλεφτοπόλεμο ή πιο συλλογικά όταν το ευνοήσουν οι συνθήκες.

Γιατί η ήττα

1. Οι ανθρακωρύχοι δεν κατάφεραν τελικά να κάμψουν τη "σιδηρά κυρία" της Αγγλίας, δηλ. τις αστικές επιλογές για κλείσιμο των ορυχείων και αντικατάσταση τους μ'εργοστάσια πυρηνικής ενέργειας. Ο αντίπαλος ήταν σκληροτράχηλος: ο πρόεδρος των βρετανικών ορυχείων Γιαν Μακ Γκρέγκορ είχε πει στην αρχή της απεργίας: "η απεργία μπορεί να διαρκέσει 20 χρόνια χωρίς να ενοχλήσει την οικονομία". Αφελής δήλωση θα έλεγε κανείς μετά ένα χρόνο απεργίας αν ληφθεί υπόψη η ζημιά που προκαλέστηκε (εξαγωγές συναλλάγματος με τις εισαγωγές πετρελαίου και άνθρακα, κατάρρευση, φωτιές και πλημμύρες στις στοές κλπ). Περιέχει όμως μίαν αλήθεια: τα στοκ σε άνθρακα στην αρχή της απεργίας ήταν σε επίπεδο ρεκόρ. Απόδειξη ότι δεν έγινε ούτε μια διακοπή ρεύματος στη Βρετανία στη διάρκεια της απεργίας.

2. Εκτός του "εξωτερικού" αντίπαλου, οι ανθρακωρύχοι είχαν και πολλά "εσωτερικά" προβλήματα: ο κλάδος τους είναι μικρός (περίπου 195.000 εργαζόμενοι) από τους οποίους μόνο οι 150.000 απεργούσαν στην αρχή, δηλ. το 77%, που το Νοέμβριο του '84 έγινε 66% και το Μάρτη του '85 έπεσε κάτω από το 50%, μετά από τις αφόρητες και δελεαστικές προτάσεις του Οργανισμού Ανθρακα και την καταστολή της κυβέρνησης για να σπάσει η απεργία.

3. Ένα τρίτο πρόβλημα, πρωτοφανές στην ιστορία του εγγλέζικου συνδικαλισμού ήταν η έλλειψη συμπαρά-

στασης από τα άλλα συνδικάτα (εκτός των λιμενεργατών που απήγγησαν 11 μέρες τον Ιούνη '84). Πράγματι τα άλλα συνδικάτα αρνήθηκαν να υποστηρίξουν των αγώνα των ανθρακωρύχων ξεπουλώντας τους. Πέρα από το ρόλο των γραφειοκρατών συνδικαλιστών είναι σίγουρο πως μεγάλο ρόλο επαίξε στη συμπεριφορά των εγγλέζων εργαζόμενων το βάρος της ανεργίας, της οικονομικής κρίσης καθώς και η ολομέτωπη επίθεση της κυβέρνησης ενάντια στους απεργούς.

Το εργατικό κίνημα στο εξωτερικό (εκτός ορισμένων κινητοποιήσεων συμπαράστασης, όπως των σουηδών λιμενεργατών) βοήθησε τον αγώνα των ανθρακωρύχων με οικονομική βοήθεια. Η ΓΣΕΕ συνέβαλλε από τα ταμεία της με 900.000 δρχ, ερήμην των εργαζόμενων ενώ αντίθετα διάφορα σωματεία και ομοσπονδίες μάζεψαν λεφτά για συμπαράσταση. Οι λίγοι ανθρακωρύχοι που ήρθαν στην Ελλάδα χρησιμοποιήθηκαν αποκλειστικά για κομματική προβολή ή εκτός τόπου και χρόνου. Από ότι ξέρουμε ήρθε ένας στο φεστιβάλ της ΚΝΕ-Οδηγητή, ένας σε συγκέντρωση 40 ατόμων του περιοδικού "Ξεκίνημα" στη Ν. Φιλαδέλφεια και ένας προσκαλεσμένος από τον "Πρωταγόρα" που ήρθε μια βδομάδα πριν από τη λήξη της απεργίας στην Αθήνα-θεσ/νίκη και τον κλείσανε σε αίθουσες πανεπιστημίων για να τον ακούσουν οι... εργάτες.

4. Τέλος τέταρτο και τελευταίο, η χλιαρή υποστήριξη του Εργατικού Κόμματος (που όπως είναι γνωστό έχει στενές σχέσεις με τα συνδικάτα) που για να μην εναντιωθεί "στην πλειοψηφία των βρετανών που εκβιάζονταν από μια μικρή μειοψηφία" (όπως έλεγε η θάτσερ) θυσίασε αυτό τον αγώνα για να μην αποκοπεί από τους μελλοντικούς... ψηφοφόρους του.

Τι κέρδισαν οι ανθρακωρύχοι

1. Οι ανθρακωρύχοι μπορεί να μην πέτυχαν το στόχο τους αλλά στη διάρκεια του αγώνα τους κατακτήσανε μια συλλογικότητα και κοινωνικότητα στη ζωή τους και την πάλη τους που τους έδωσε με αποτέλεσμα να κρατήσουν επί ένα χρόνο μόνοι τους και να μπουν μέσα συγκροτημένοι και όχι διαλυμένοι.

Τα κοινά συσίτια, οι καντίνες, τα ταμεία, οι απεργιακές επιτροπές, οι διαδηλώσεις, η πάλη ενάντια στους απεργοσπάστες ήταν εκείνα που βοήθησαν να σφυρηλατηθεί η ενότητα και το δέσιμο μεταξύ τους.

Αλλά το πιο σημαντικό, ίσως, ήταν η συμπαράταξη των γυναικών τους στον αγώνα καθώς και των παιδιών τους. Χωρίς αυτές (και είναι γνωστές οι πιέσεις που δέχονται οι απεργοί από το οικογενειακό τους περιβάλλον) δεν θα ήταν δυνατό να κρατήσουν ένα χρόνο. Μαζί στα συσίτια, μαζί στις εξορμήσεις για μάζεμα χρημάτων, μαζί στις διαδηλώσεις και τέλος μαζί στη συγκροτημένη επάνοδο στα ορυχεία.

2. Η αντιπαράθεση με όλους τους κρατικούς μηχανισμούς (κυβέρνηση, αστυνομία, δίκες) ανέβασε την ταξική συνείδηση των ανθρακωρύχων. Μέσα από τη σκληρή αντιπαράθεση με τα όργανα καταστολής κατάλαβαν ότι ο "Μπόμπυ" (ο εγγλέζος αστυφύλακας), αντιπροσωπευτικό πρότυπο της κοινωνικής ειρήνης στην Αγγλία, δεν ήτανε εκεί για να περνάει πια τα παιδιά και τους νέρους στο απεναντι πεζοδρόμιο αλλά για να τους κτυπάει υπερασπίζοντας το δικαίωμα του εργοδότη να χρησιμοποιεί απεργοσπάστες σπάζοντας τα απεργιακά πικέτα.

Κατάλαβαν ότι η "άμεμπτη" δικαιοσύνη δεν είναι "ίση προς όλους" αλλά κινητοποιήθηκε για να σπασει τον αγώνα τους με τις δίκες, καταδικές και το μπλοκάρισμα των χρηματικών αποθεμάτων του Συνδικάτου.

Κατάλαβαν ότι ο Τύπος που καταφέρθηκε με μανία εναντίον τους είναι πουλημένος και δεν έχει τίποτα να κάνει με τη λεγόμενη ανεξάρτητη "5η εξουσία" αλλά είναι εκεί για να υπερασπίζει αυτό που αποφασίζουν και κετελούν οι υπόλοιπες "4 εξουσίες".

Τέλος, μέσα από τη στάση του Εργατικού Κόμματος, είδαν στην πράξη ότι αυτό το Κόμμα είναι εργατικό μόνο στον τίτλο και στα λόγια αφού δεν υπερασπίζεται χωρίς όρους τους εργατικούς αγώνες. Εξάλλου δεν είναι άσχετο το γεγονός ότι ο Κίνock την τελευταία μέρα της απεργίας έφαγε ντομάτες από τους διαδηλωτές.

3. Τέλος ο αγώνας των ανθρακωρύχων μπόρεσε και συνδέθηκε με άλλα κοινωνικά κινήματα σπάζοντας τα συνδικαλιστικά όρια, εφόσον οι διεκδικήσεις τους για το μη κλείσιμο των στόων συνοδεύονταν και από την άρνηση κατασκευής νέων πυρηνικών σταθμών για την αντικατάστασή τους. Πρόκειται για ένα θετικό βήμα που έγινε προς το αντιπυρηνικό-αντιπολεμικό κίνημα, όπως και το οικολογικό. Ήταν ένας τρόπος σπασίματος της απομόνωσης τους και διασύνδεσης τους με άλλα αγωνιζόμενα κοινωνικά κινήματα. Με αυτόν τον τρόπο ανέβηκε ο προβληματισμός σχετικά με τις συνέπειες του στρατιωτικο-βιομηχανικο-πολιτικού συμπλέγματος που κατέχει την εξουσία.

Πάντως το πιο σημαντικό είναι, ίσως, οι επαφές με τον ΙΡΑ και η συμπαράσταση που βρήκαν από τη Β.Ιρλανδία, εφόσον στο πρόσωπο του βρετανικού κράτους, ΙΡΑ και ανθρακωρύχοι βρήκαν τον ίδιο εχθρό. Μετά από 130 χρόνια αρχίζουν να φαίνονται οι πρώτες ενδείξεις της αλλαγής συμπεριφοράς του βρετανικού προλεταριάτου όπως το είχε προβλέψει ο γέρο-Μαρξ λέγοντας ότι η συνθήκη ανάπτυξης του ανεξάρτητου εργατικού κινήματος στην Αγγλία είναι η απαγκίστρωση του από το βρετανικό ιμπεριαλισμό και ο κοινός δρόμος με τον αγώνα των Ιρλανδών για τον αποχωρισμό τους από τη Βρετανία. Ο ΙΡΑ δεν είναι πια μόνος στην Ιρλανδία, οι ανθρακωρύχοι δεν είναι πια μόνοι στη Βρετανία.

• Η απεργία με αριθμούς

• Οικονομικό κόστος: 2-3 δις λίρες στερλίνες.
• Ανθρώπινο κόστος: 2 ανθρακωρύχοι νεκροί και ένας οδηγός ταξί που μετέφερε έναν απεργοσπάστη στη δουλειά. Τουλάχιστον δύο αυτοκτονίες μπορούν να συνδεθούν με την απεργία σύμφωνα με τα γραμμάτα που αφέθηκαν στις οικογένειες. Εξάλλου οκτώ άτομα σκοτώθηκαν πηγαίνοντας να πάρουν κάρβουνο παράνομα.

• Αριθμός απεργών: απήργησαν 150.000 ανθρακωρύχοι σε σύνολο 195.000 στην αρχή, τον Νοέμβρη ήταν 130.000, στο τέλος της απεργίας ήταν γύρω στις 75-80.000. Χάθηκαν 22,3 εκατομμύρια μέρες εργασίας σε σύνολο 22,6 εκατομμυρίων!

• Καταστολή: 8.100 αστυνομικοί κινητοποιήθηκαν τις πιο "ζεστές" μέρες, 9.778 ανθρακωρύχοι συνελήφθησαν, 7.785 παραπέμφθηκαν σε δίκη και 700 απολύθηκαν.
(Λιμπερασιόν, 5 Μάρτη 1985)

• Δηλώσεις ανθρακωρύχων μετά την απεργία

→ "Χάσαμε. Είναι αλήθεια. Ακόμα και αν ο Άρθουρ Σκάργκιλ λέει σήμερα ότι οι ανθρακωρύχοι θα πολεμήσουν ορυχείο προς ορυχείο για να αποφευκτούν τα κλεισίματα. Γαμηθήκαμε. Ένας χρόνος απεργίας, ένας χρόνος θυσιών, ένας χρόνος για το τίποτα".
"Δεν πρόκειται να γυρίσουμε έτσι. Θα μας δουν και θα μας ακούσουν. Πρέπει να αμφιβάλουν για τη νίκη τους και εμείς για τη νίκη μας". (Μπάρρυ Νίκολς).

→ "Δεν πετύχαμε τίποτα παλέψαμε ενάντια στο κλείσιμο των στόων αλλά θα κλείσουν. Αρνούμαστε να απολυθούν 700 σύντροφοί μας γιατί απεργούσανε ή γιατί αντιστάθηκαν στους αστυνομικούς και τους απεργοσπάστες, χωρίς ελπίδα δυστυχώς να επαναπροληφθούν. Είναι σαν να μου βγάσανε τα δυο μου μάτια". (Μπερνάρ Αξελμπυ).

→ "Ο Σκάργκιλ μας παράτησε. Είναι ένας πολιτικάντης. Δεν πέρασε όσα εμείς ζήσαμε". (Γυναίκα από το Κίβεντον).

→ Ο Σκάργκιλ πάλεψε μέχρι το τέλος και θα παλέψει ακόμα. Αν δεν σταματάγαμε θα χανόμασαν όλοι και μαζί με μας και το συνδικάτο. Άκουσε καλά: δεν υπογράψαμε τίποτα. Δεν δεχτήκαμε κανένα κλείσιμο στόας. Δεν μας πιέζουν να γυρίσουμε στο ορυχείο εμείς το αποφασίζουμε. Δεν λέω ότι κερδίσαμε την απεργία, λέω όμως ότι ούτε αυτοί κέρδισαν. Στοά με στοά τα προβλήματα θα ξαναπουν. Βρίσκονται στο ίδιο σημείο με εμάς: κουρασμένοι στο τέλος της κούρσας και χωρίς καμιά διέξοδο". (Τομ Γουώλκερ)

→ "Είμαι 51 ετών, έχω τρία παιδιά και δουλεύω στο ορυχείο εδώ και 35 χρόνια. Είμαι στενοχωρημένος και νοιώθω ντροπή. Ο πιο μεγάλος γυιός μου μου είπε ότι είμαστε παλιάνθρωποι που ξαναρχίσαμε τη δουλειά. Είναι 16 ετών. Τον καταλαβαίνω. Περίπου επί ένα χρόνο ανατράφηκε να μισεί τους απεργοσπάστες". (Ντέιβιντ).

→ "Ξέρεis είναι απίστευτο. Βρισκόμαστε στις 4 Μάρτη 1985. Λοιπόν έντεκα ακριβώς χρόνια πριν στις 4 Μάρτη 1974 η συντηρητική κυβέρνηση του Εντουαρντ Χηθ έφαυτε, εξαιτίας της εθνικής απεργίας των ανθρακωρύχων, της δικιάς μας". (Κέιθ Μπίνγκαμ, συνταξιούχος).

Δηλώσεις κατοίκων κι ανθρακωρύχων του Κίβεντον Παρκ στο Γλιόρκοστρ που είχε ψηφίσει για τη συνέχιση της απεργίας.

17 ΝΟΕΜΒΡΗ: ένοπλες αυταπάτες

Με την έξαρση των τρομοκρατικών ενεργειών τον τελευταίο καιρό στη Δ. Ευρώπη (Γερμανία, Βέλγιο, Πορτογαλία κλπ) υπήρξε και η επανεμφάνιση της "17 Νοέμβρη". Με μια δεκάχρονη παρουσία στην Ελλάδα, με έξη ένοπλες ενέργειες με συχνότητα κατά μέσο όρο μια κάθε ενάμιση χρόνο, αλλά στην πραγματικότητα με διαστήματα απουσίας που έφθαναν και τα τέσσερα χρόνια. Η αραιότητα των εμφανίσεων της δίνει την εντύπωση ενεργειών-πυροτεχνημάτων που άλλο στόχο δεν έχουν παρά το συγκεκριμένο πρόσωπο που χτυπάει σαν εκφραστή μιας πολιτικής πραγματικότητας, κύρια της κυριαρχίας των αμερικάνων στην Ελλάδα.

Ο σκοπός δεν είναι εδώ να αναλύσουμε τις ενέργειες της αλλά να βάλουμε το πολιτικό θέμα της σύνδεσης τρομοκρατίας-κινήματος πάντα σε άμεσο συσχετισμό με τους στόχους που επιλέγει η "17 Νοέμβρη". Άσχετα με τις προθέσεις της η εντύπωση που δίνεται είναι ότι προσπαθεί να υποκαταστήσει τον αγώνα των μαζών και κύρια να τον κεντράρει σε ένα και μόνο αποτελεσματικό γι αυτήν τρόπο διεξαγωγής του: τις πολιτικές εκτελέσεις. Παραβλέπει την πραγματικότητα όπου το οποιοδήποτε πρόσωπο δεν είναι ο στυλοβάτης της κοινωνικής πραγματικότητας αλλά απλά και μόνο το εκτελεστικό όργανο της και οπωσδήποτε δεν είναι αναντικατάστατος. Ένας Μομφεράτος λιγώτερος σημαίνει άλλοι δέκα Μομφεράτοι στη θέση του.

Απο τη μεριά του μηνύματος τώρα, που άσχετα απο το τι θέλει να περάσει μέσα από μια προκήρυξη (που ελάχιστη προπαγανδιστική αξία έχει με την αραιότητα που αναγκαστικά βγαίνει λόγω του καθεστώτος πλήρους παρανομίας που δρα), αυτό που εντέλλει περνάει στους εργαζόμενους είναι: "εμείς καθαρίζουμε για πάρτη σας".

Οι καθημερινοί αγώνες των εργαζόμενων ενάντια στην ανεργία, την χειροτέρευση του κόστους ζωής, την καταστολή, άσχετα με τα σκαμανεβάσματα τους, μετατοπίζονται στην επόμενη ενέργεια. Εντέλει όσο εκκωφαντική και αν είναι η πολιτική ενέργεια το αποτέλεσμα είναι στην ουσία ίδιο. Ο εργαζόμενος που δεν αγωνίζεται θα συνεχίσει να μην αγωνίζεται, ο εργαζόμενος που αγωνίζεται θα συνεχίσει να αγωνίζεται. Μέσα στο εργοστάσιο, στο γυαλί, στο γραφείο ή έξω απο το ταμείο ανεργίας, μέσα στην ιδιωτική ή την κρατική υπηρεσία ένας Μομφεράτος λιγώτερος δε συντελεί στην αποτίναξη των δεσμών της εργατικής τάξης. Χρειάζεται επίπονη δουλειά, βασανιστική με συνεχείς απογοητεύσεις με βήματα μπροστά αλλά και πίσω.

Εξάλλου η ένοπλη βία δεν μπορεί παρά να ακουέει στις συνθήκες που επικρατούν και να εξυπηρετεί την ανάπτυξη της επαναστατικής συνειδήσεως. Και στις σημερινές συνθήκες είναι η ίδια η πραγματικότητα που έχει αποδείξει την αναποτελεσματικότητα της ένοπλης βίας,

με τη σημερινή της μορφή, να αποτελέσει πόλο τέτοιας ανάπτυξης. Η ίδια ή παραπλήσια πράξη μπορεί να έχουν διαφορετικά αποτελέσματα σε διαφορετικές καταστάσεις.

Το καθοριστικό λοιπόν στοιχείο δεν μπορεί να είναι η επιθετική πρωτοβουλία ενός μαχητικού πυρήνα αποκομμένου απο τους καταπιεσμένους τόσο απο την άποψη της επιρροής του όσο και απο την αναντιστοιχία των πολιτικών τους πρακτικών αλλά ακριβώς ο συνδυασμός, η σύμπλευση της αμυντικής και επιθετικής πρακτικής, η ικανότητα της τελευταίας να γίνεται πράξη μαζικού χαρακτήρα, να υιοθετείται και να βοηθά την προοπτική της ανάπτυξης ενός μελλοντικού μαζικού κινήματος.

Σήμερα αυτό δεν μπορεί παρά να είναι μια μακρυνή προοπτική και οπωσδήποτε όχι αυτοσκοπός. Και ακόμη περισσότερο όχι αυτοσκοπός κάποιων (έστω και θαλαλέων) μειοψηφιών.

Και για να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους, πουθενά στην προκήρυξη της "17 Νοέμβρη" δε φαίνεται κάποια κοινωνική κριτική ενάντια στην καρδιά του συστήματος. Η σταλινική ιδεολογία τη διαπερνά απο την αρχή ίσαμε το τέλος και μάλιστα με κλισέ ξεπερασμένα και απο τις παραδοσιακές σταλινικές οργανώσεις της Ε-ζωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Ο κύριος εχθρός είναι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και ενάντια σε αυτόν βέβαια τι; Εθνική ανεξαρτησία, ανταγωνιστικότητα της ελληνικής βιομηχανίας κάτι που δεν το θέλει η "λούμπεν μεγαλοαστική τάξη" (τι είναι πάλι αυτό;). Με δυο λόγια: κριτική γιατί ο ελληνικός καπιταλισμός δεν κάνει... σωστά τη δουλειά του. Δεν είναι παράξενο που απο την πρώτη στιγμή επιτράπηκε η δημοσίευση της προκήρυξης. Δεν υπάρχει και τίποτα σε αυτήν που να θυμίζει αντικαπιταλισμό.

Όσο και αν η εκτέλεση αυτή καθεαυτή σκιάζει την πολιτική θέση το αποτέλεσμα μένει το ίδιο. Οι δεξιοί και αριστεροί εκφραστές της αστικής κυριαρχίας βρίσκουν την ευκαιρία μέσα απο το σάλο που δημιουργείται να συκοφαντήσουν όλες τις δυνάμεις αντίστασης. Η καθημερινή καταπίεση της εργατικής τάξης, τα εργατικά ατυχήματα (θάνατοι, ακρωτηριασμοί κλπ) η πείνα και η δυστυχία που έτσι και αλλιώς περνάνε στα "ψηλά" (το πολύ-πολύ να τονίζονται αυτά που συμβαίνουν στο... εξωτερικό), επικαλύπτονται απο τις κραυγές συμπονοιας για τον "άνθρωπο" που χάθηκε.

Εξάλλου δεν μένει τίποτε άλλο στην εργατική τάξη απο τέτοιες ενέργειες παρά μια κατάσταση σαν αυτή που αντιμετώπιζε πριν, σαν αυτή που θα αντιμετωπίσει αύριο. Δουλειά των ελάχιστων σήμερα επαναστατικών δυνάμεων είναι να συμμετέχουν και να προωθούν τους αγώνες της εργατικής τάξης ώστε να φθάσει αυτή κάποτε στο επίπεδο της αποτίναξης του καπιταλιστικού ζυγού.

«Απαισιόδοξος» επίλογος

ενός

ένδοξο

αγώνα;

Ο αγώνας των ανθρακωρύχων έληξε όπως λήξαν και πολλοί άλλοι αγώνες στο παρελθόν. Το πολιτικό του αποτέλεσμα θα είναι πιθανόν για άλλη μια φορά να βοηθήσει να κερδηθούν απο το Εργατικό Κόμμα οι εκλογές. Έτσι οι ηρωικοί αυτοί αγώνες καταλήγουν στο να χρησιμοποιούνται για την εναλλαγή στο Κοινοβούλιο των Συντηρητικών και των Εργατικών.

Αυτός ο φαύλος κύκλος που χαρακτηρίζει εξάλλου το πιο παλιό, οργανωμένο και μαχητικό μέρος της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης πρέπει να σπάσει. Και μπορεί να σπάσει μονάχα αν μέσα απο τον αγώνα μπορέσουν και βγουν μαχητικοί και πολιτικοποιημένοι εργάτες που να συνδεθούν με πολιτικές πρωτοπορίες σπάζοντας τα πολιτικά δεσμά δεκαετιών ανάμεσα στο Εργατικό Κόμμα και τα Συνδικάτα. Το Εργατικό Κόμμα έδειξε ιστορικά με την πρακτική του ότι δεν είναι το Κόμμα που θα μπορούσε να δώσει στους αγώνες της εγγλέζικης εργατικής τάξης, και ιδιαίτερα των ανθρακωρύχων, την πολιτική προοπτική σύγκρουσης με το κράτος, που οι ανθρακωρύχοι άρχισαν με τον αγώνα τους, να τους δώσει τη γενική πολιτική προοπτική της απαλλαγής απο αυτό το σύστημα που τους πετάει στην ανεργία, τους βρίζει, τους καταστέλλει και τους δολοφονεί.

Μια πρωτοβουλία ενάντια στην κρατική καταστολή

Είναι πάνω απο δυο μήνες που έχει αρχίσει στην Αθήνα μια προσπάθεια για το στήσιμο μιας ομάδας ενάντια στην κρατική καταστολή. Η πρωτοβουλία πάρθηκε απο ένα μέρος των συλληφθέντων-κρατούμενων απο το πογκρόμ των ΜΑΤ και ΜΕΑ στα Εξάρχεια με αφορμή τη διαδήλωση-σύγκρουση στο Κάραβελ ενάντια στην επίσκεψη Λεπέν. Ενώ η αρχική πρόθεση ήταν η οργάνωση κάποιας δουλειάς που θα αφορούσε την καταγγελία της συγκεκριμένης καταστολής και την υπεράσπιση στις δίκες που θα ακολουθήσουν, δεν άργησε να γίνει φανερό η ανάγκη ανοίγματος ενός συνολικού μετώπου ενάντια στην καταστολή. Και αυτό γιατί ήταν κοινή διαπίστωση πως αντιμετωπίζουμε καθημερινά την κρατική βία σε όλο το κοινωνικό δίκτυο: απο το μπαράζ των δικών που εκκρεμούν τον Απρίλη-Μάη (ενάντια στους συμπαράστατες των φαντάρων της περσινής διαδήλωσης στα Προπύλαια, η δίκη των Εξαρχείων, η δίκη του Πολυτεχνείου '80 ενάντια στους διαδηλωτές, πολλές δίκες σε βάρος μεμονωμένων συντρόφων) και τις πρόσφατες καταδίκες (πολλών συνδικαλιστών-απεργών, την πολύχρονη καταδίκη αρμένιου αγωνιστή, της ελεύθερης ραδιοφωνίας, του τυφλοπόντικα των F-M κλπ) μέχρι τις καθημερινές επιθέσεις της αστυνομίας (στις απεργίες, στους αφισοκολλητές κλπ) και την καταστολή στο στρατό, στους αντιρρησίες συνείδησης, στη νεολαία και αλλού.

Στην κατεύθυνση αυτή έγιναν τακτές συναντήσεις μέσα στο τρίμηνο με σκοπό την έκδοση μιας εφημερίδας της ομάδας, την αποσαφήνιση των στόχων μας και την οργάνωση κάποιων παρεμβάσεων. Παράλληλα έγινε και κάποια διεύρυνση της ομάδας και με άλλα άτομα.

Σήμερα μετά απο αυτήν την τρίμηνη διαδικασία αρκετά προβλήματα έχουν βγει στην επιφάνεια που κάνουν, ίσως, δύσκολη τη συνέχιση της ομάδας σαν ενιαίο τουλάχιστον σχήμα. Τα κυριότερα προβλήματα είναι μια διαφορά αντιλήψεων ως προς την πλατύτητα των χώρων όπου απευθυνόμαστε και συνεπώς ως προς την κατεύθυνση που ρίχνουμε το κύριο βάρος των δυνάμεων μας. Επίσης στο κατά πόσο υπερασπιζόμαστε άτομα με αντίθετη πολιτική τοποθέτηση (γενικά, γιατί και η ομάδα δεν είναι φυσικά ομοιογενποιημένη). Σε σχέση με τα παραπάνω στο κατά πόσο δηλ. κλεινόμαστε στον στενό πολιτικά "συγγενή" μας χώρο ή ανοιγόμαστε) υπάρχουν διαφορές και ως προς το ύψος της εφημερίδας, τον τίτλο της καθώς και ως προς το όνομα της ομάδας, στο ποιες μπορεί να είναι οι πρώτες ενέργειες μας, δεδομένης της οικονομικής μας αδυναμίας, κλπ.

Πάντως άσχετα απο την μετέπειτα πορεία της ομάδας (συνέχιση σαν ενιαίο σχήμα ή σπάσιμο της) η πρωτοβουλία αυτή για το στήσιμο μιας ομάδας "απο τα κάτω" (όχι δηλ. σαν πρόσκαιρη συγκόλληση οργανώσεων -όχι πως κάτι τέτοιο είναι πάντα απορριπτό!) με άτομα διαφορετικής πολιτικής τοποθέτησης είναι θετική και πρέπει να γίνουν προσπάθειες για τη συνέχιση της.

● Δημοσιεύουμε μερικά αποσπάσματα απο παρέμβαση συντρόφου μας, που συμμετέχει στην ομάδα, σε συζήτηση της με θέμα γενικά τον προσανατολισμό και τα καθήκοντα μιας ομάδας ενάντια στην καταστολή.

...Μια δεύτερη παγίδα αν αναγνωρίσει κανείς τα συνταγματικά δικαιώματα είναι ότι είναι αναγκασμένος να τα αναγνωρίσει για όλους τους ανθρώπους, υπεραξιακά. Ετσι το αφεντικό, τα κρατικά όργανα και οι εργάτες, ο στρατοκράτης και ο φαντάρος γίνονται όλοι πολίτες, τα δικαιώματα ισχύουν για όλους. Και τι γίνεται τώρα όταν ο εργοδότης και το κράτος ασκούν τα συνταγματικά τους δικαιώματα;

Όταν για να προστατέψουν το δικαίωμα της ιδιοκτησίας τους απαιτούν με το όνομα του νομοθέτη την υποχρεωτική προειδοποίηση για την κύρηξη απεργίας 24 τουλάχιστον ώρες πριν στον ιδιωτικό τομέα και 4 μέρες πριν στις δημόσιου χαρακτήρα επιχειρήσεις ή κοινής ωφέλειας; Τι γίνεται όταν για την προστασία του γενικότερου συμφέροντος στην κοινή ωφέλεια (ΟΤΕ, υγειονομικές) απαιτούν προσωπικό ασφάλειας, δηλ. στην ουσία το σπάσιμο της απεργίας; Όταν το κράτος για την προστασία των πολιτών και του εργοδότη ορίζει την παρουσία δικαστικού αντιπρόσωπου στις εκλογές σωματείων, όταν ο εργοδότης με το "πρόσχημα" της τήρησης των συλλογικών συμβάσεων απαιτεί κατάλογο των μελών του σωματείου; (πρόσχημα που είναι συνταγματικό δικαίωμα!) Όταν για την προστασία της επιχείρησης απο οικονομική δυσκολία απολύει εργάτες και δεν δέχεται την αύξηση των μισθών;

Τι γίνεται όταν εμείς πάμε στο Κάραβελ και ρίχνουμε πέτρες και μολότωφ; Εμείς υποστηρίζουμε το δικαίωμα μας να τσακίσουμε το ρατσισμό σήμερα και -γιατί όχι;- τους κάθε λογής αριστερούς λακέδες του αύριο. Μήπως αυτό το δικαίωμα μας είναι συνταγματικό; Κάθε άλλο. Και που είναι το σύνταγμα; Με την άλλη πλευρά! Είναι με τον αστυνομικό που θέλει να αποκαταστήσει τη δημόσια τάξη, με τον ιδιοκτήτη του Κάραβελ που θίγεται το συνταγματικό δικαίωμα της ιδιοκτησίας του (άρθρο 17 παράγραφος 1), με τους ρατσιστές που ασκούν το

συνταγματικό δικαίωμα του συνέρχεσθαι, της ελεύθερης έκφρασης των ιδεών τους;

Και το δικό μας δικαίωμα; το δικαίωμα του εργάτη να απεργήσει χωρίς προειδοποίηση απο που βγαίνει τότε; Βγαίνει απο τη θέση μας στην κοινωνία σαν καταπιεζόμενοι, σαν σημερινά και αυριανά θύματα. Σαν πολιτικοποιημένα άτομα που βρίσκονται αλληλέγγυα με τους έγχρωμους της Γαλλίας που γονατίζουν κάτω απο τα χτυπήματα του ρατσισμού, με τους εργάτες, με τους φαντάρους, με τους πρόσφυγες.

Το συμπέρασμα είναι ξεκάθαρο. Τα δικαιώματα μας να διαδηλώνουμε, να απεργούμε, να σταματάμε τους απεργοσπάστες, να μη μας συλλαμβάνουν-φυλακίζουν, να μην μπαίνουν σπίτι μας νυχτιάτικα ή και μεσημεράκι για έρευνα, να μοιράζουμε τις προκυρήξεις που θέλουμε και τις αφίσες που θέλουμε, να δείχνουμε έμπρακτα την αντίθεση μας στους χαφιέδες, στους αστυνομικούς, τους στρατοκράτες και τους δημοκράτες πράκτορές τους, όλα αυτά και άλλα τόσα δεν είναι συνταγματικά δικαιώματα. Είναι ΤΑΞΙΚΑ δικαιώματα που δεν μπορούν να εκφραστούν παρά ενάντια στο σύνταγμα, παρά αμφισβητώντας και καταργώντας στην πράξη τα συνταγματικά δικαιώματα των αντιπάλων μας.

...Και φτάνω στα άλλα ερωτήματα: τι κάνουμε, πώς και σε ποιους απευθυνόμαστε και στηρίζομαστε, τι προτείνουμε, πώς αμυνόμαστε.

1. Το πρώτο ζήτημα που πρέπει να δούμε σοβαρά είναι αυτό της μονιμότητας μας και της διάρκειας της προσπάθειάς μας. Πρέπει ο καθένας και όλοι μαζί συλλογικά να σταθμίσουμε τις διαθέσεις μας, τις δυνατότητες μας. Πιστεύω πως αυτή η ομάδα δεν πρέπει να γίνει μια επιτροπή ενός φεγγαριού απο αυτές που αφού απευθυνθούν στο στενό πολιτικό χώρο τους διαλύονται και φτου

και απο την αρχή. Αν θέλουμε να κάνουμε μια σοβαρή δουλειά που θα μπορούσε ίσως να έχει κάποια αποτελέσματα πρέπει να έχουμε μονιμότητα. Να διατηρήσουμε τις σταθερές συναντήσεις, να βγάλουμε ένα έντυπο σταθερά όταν πιστεύουμε ότι απαιτείται, να έχουμε και μια παρέμβαση ανεξάρτητη και σταθερή που θα επιτρέψει την γνωστοποίηση μας και θα δώσει σε αυτήν την ομάδα κάποιο κύρος. Ωστε να ξέρει ο άλλος ότι θα μπορεί να απευθυνθεί εδώ και θα βρει μια βοήθεια: συμπάρσταση, προπαγάνδισι, οικονομική βοήθεια, νομική κάλυψη κάποια τηλεφωνα και μέρος που θα μπορεί να βρει κάποιον ή να αφήσει μια παραγγελία που δεν θα ξεχαστεί.

Πρέπει να προσέξουμε κάτι: το πρόσωπο μας να είναι τέτοιο ώστε για να απευθυνθεί κάποιος σε μας να μην χρειάζεται να είναι ήδη επαναστάτης, πραγματικός κομμουνιστής, αναρχικός ή ότι άλλο θέλετε. Η αναγνώριση της Ρωσίας σαν καπιταλιστική δεν μπορεί να είναι προπόθεση για να παλέψει κάποιος πραγματικά και να προχωρήσει πολιτικά ενάντια στην καταστολή.

2. Σε ποιους απευθυνόμαστε: εδώ υπάρχουν δυο κατευθύνσεις που πρέπει όμως να ειδικωθούν στενά δεμένες μεταξύ τους. Η μια είναι προς το γνωστό μας κόσμο αναγκαστικά, απο όπου θα μπορεί να υπάρχει επάνδρωση, τεχνική-οικονομική βοήθεια, συμπάρσταση άμεσα και που έτσι και αλλιώς είναι ένας χώρος που βρίσκεται αντιμέτωπος με την καταστολή και όπου θα μπορούμε να προσφέρουμε τέτοιες βοήθειες. Όμως το ξαναλέω: όλα αυτά με την προοπτική του να μην καπελωθούμε. Για να έρθει κάποιος κοντά μας δεν πρέπει να είναι αναγκασμένος να μπει κάτω απο τα πανω μιας κάποιας οποιασδήποτε οργάνωσης. Υποστηρίζουμε αυτούς που αγωνίζονται-χτυπιούνται απο την καταστολή ακόμη κι αν έχουν μια λαθεμένη ιδέα για τον αγώνα, ακόμα και αν οι ενέργειες τους δεν είναι οι επαναστατικές. Αυτή η αντίληψη πιστεύω ότι και απο τα πράγματα, απο τις πιθανές ανομοιογένειες μας, είναι κατακτημένη. Το θέμα είναι και να διατηρηθεί.

Όσο για τη δεύτερη κατεύθυνση το βλέπουμε σήμερα η καταστολή χτυπάει παντού. Πιστεύω πως δεν γίνεται να μιλάμε για καταστολή των εργατών, της νεολαίας, των φυλακισμένων, των προσφύγων κλπ και να μην παίρνουμε πρωτοβουλίες προς αυτούς τους χώρους. Δεν είμαι αφελής. Δεν περιμένω ότι οι απεργοί θα μας υποδεχόντου-

σαν καλά ή έστω χωρίς προκατάληψη. Αυτό όμως που βλέπω είναι η καθαρή αναγκαιότητα να απευθυνθούμε προς τα εκεί. Ίσως αυτό να μην είναι τόσο εύκολο σήμερα.

Πάντως, αφού εξασφαλιστεί όσο γίνεται η ύπαρξη μας, το να πηγαίνουμε εκεί όπου η καταστολή κτυπά ή απειλεί, να μοιράζουμε το έντυπο, να παίρνουμε επαφές συνεντεύξεις, να προσφέρουμε υλική βοήθεια (χρήματα κλπ), νομική βοήθεια και συμπάρσταση, πρέπει να είναι η βασική μας κατεύθυνση. Τέτοιες κινήσεις επαφής και συμπάρστασης καθώς και άλλες μορφές που θα φαίνονται στην πορεία βάζουν τις πρώτες βάσεις για μια πραγματική αντίσταση μπροστά στην καταστολή.

3. Το έντυπο μας: πρέπει να καταγγέλει την καταστολή, τις εκφράσεις της. Πρέπει να τονίζει και εδώ είναι το σπουδαιότερο, την προοπτική της αυτοάμυνας προβάλλοντας τις συγκρούσεις, την αντίσταση και τις διάφορες πρωτοβουλίες, δείχνοντας την σαν τη μόνη προοπτική που μπορεί να σταθεί αποφασιστικά στα πόδια της. Όσον αφορά τους ήδη φυλακισμένους πρέπει να δειχτεί ιδιαίτερη φροντίδα και προπαγάνδα για να μην ξεχαστούν, να παραμείνει το ζήτημα ανοικτό, ή να ανοίξει, και μετά την καταδίκη τους.

4. Προσοχή πρέπει να δώσουμε και στη νομική κάλυψη μας. Η μονιμότητα πρέπει να χαρακτηρίζει και την ομάδα των δικηγόρων που είναι ήδη μαζί μας. Εδώ θα συμβάλει και η μπροσούρα που γνωστοποιεί τα όρια της κρατικής εξουσίας και τις δυνατότητες αντίστασης μέσα σε αυτά.

Απο όλα όσα ειπώθηκαν μέχρι τώρα φαίνεται καθαρά πως το νομικό τμήμα της δουλειάς μας πρέπει να είναι απαλλαγμένο απο κάθε συνταγματολογία, κάθε υπερτονισμό του πραγματικού μικρού του βάρους και να συνδέεται στενά με όλη την άλλη δουλειά. Τα νομικά δικαιώματα πρέπει να παρουσιάζονται έτσι όπως είναι: λειψά, περιορισμένα και εντελώς ανίκανα απο μόνα τους να διαμορφώσουν καταστάσεις. Τα χρησιμοποιούμε απλά όπου μας συμφέρει, για να απαλύνουμε όσο γίνεται τις συνέπειες της δράσης μας, να αντιμετωπίσουμε την αυθαιρεσία χωρίς να έχουμε αυταπάτες για την νομιμότητα. Τέλος σαν κάποιο βοήθημα για να υπερηγήσουμε τα καθήκοντα που μας αποδίδει το κράτος.

συνέχεια απο τη σελίδα 3

Υ Π Α Ρ Χ Ο Υ Ν Π Ε Ρ Ι Θ Ω Ρ Ι Α Ν Α Ξ Ε Φ Υ Γ Ο Υ Μ Ε

Όσο και αν είναι θετικές οι παραπάνω διαπιστώσεις εξελίσσονται όμως χωρίς συμπάρσταση ακόμα και απο χώρους που έχουν παραπλήσια προβλήματα. Η νοοτροπία του αγώνα για τα "δικά μας προβλήματα", όσο και αν σε ορισμένες περιόδους τα τελευταία χρόνια υποχωρεί, έχει ποτίσει την εργατική τάξη απο το καπέλωμα του ρεφορμισμού στα σωματεία τους.

Παρόλα αυτά υπάρχουν διάσπαρτες δυνάμεις αγωνιστών απο διάφορους συνδικαλιστικούς χώρους απομονωμένοι στο χώρο εργασίας, άλλοι εντελώς αποκλεισμένοι λόγω του μεγάλου αριθμού των μαζικών απολύσεων, που ψάχνουν να βρουν διέξοδο στην επαφή σε πρώτη φάση για την ανταλλαγή προβληματισμών μέσα απο τις εμπειρίες τους και την προώθηση καταστάσεων που να ξεφεύγουν απο την απομόνωση και να βάζουν μπροστά διαδικασίες που να προωθούν την ταξική ενότητα στην πράξη.

Όσο και αν τέτοιες διεργασίες βρίσκονται στα σπάργανα, όσο και αν παρόμοιες προσπάθειες στο παρελθόν ναυάγησαν κάτω απο το βάρος μικροκομματικών διχονοιών είναι όμως οι μόνες που μπορούν να αποτελέσουν εγγύηση για κάποια βήματα μπροστά.

Και με την πρόβλεψη ότι η ανάδειξη των συνεχώς διογκούμενων προβλημάτων των εργαζόμενων θα καταφέρει να ξεπεράσει τους σκόπελους αποχαίνωσης των κοινοβουλευτικών διαδικασιών, το καθήκον που μπαίνει σήμερα είναι να διατηρηθούν και επεκταθούν αυτές οι μικρές εστίες αντίστασης για να αποτελέσουν την προζύμη που θα μεταφέρει:

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ-ΑΝΕΡΓΩΝ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

•απεργίες
 Τάλμποτ, «χωρίς χαρτιά»
 •αδελφοί Μουσουλμάνοι
 •Action Directe...

Οι μετανάστες

Το πέρασμα ξένου σύντροφου από την Αθήνα το '84 έδωσε την ευκαιρία για μια παρουσίαση "από πρώτο χέρι" της κατάστασης, των αγώνων (απεργίες Talbot, "χωρίς χαρτιά") και των προβλημάτων των μεταναστών εργατών και της νεολαίας της "2ης γενιάς" μεταναστών στην Γαλλία. Στην ομιλία και στη συζήτηση που επακολούθησε έγινε αναφορά στο βάρος των Αδελφών Μουσουλμάνων στη Γαλλία αλλά και στη Β. Αφρική καθώς και σε ορισμένες πλευρές της γαλλικής πολιτικής ζωής και ιδιαίτερα στην "Άμεση Δράση" (Action Directe).

Ο σύντροφος μίλησε για την κατάσταση των μεταναστών στη Γαλλία με βάση δυο ιδιότητες: α) σαν στρατευμένο άτομο στη μετανάστευση δηλ. μέσα σε μια δουλειά που γίνεται για το θέμα αυτό σε όλα τα επίπεδα και σαν μετανάστης ο ίδιος και β) σαν κομμουνιστής βλέποντας σαν στόχο την ποιοτική αλλαγή της γαλλικής κοινωνίας.

Μιαδήλωση των "χωρίς χαρτιά" (μεταναστών εργατών χωρίς άδεια εργασίας). Στο πάνω: "Ισότητα δικαιωμάτων για όλους τους εργαζόμενους. Κανονικοποίηση των "χωρίς χαρτιά".

στη ΓΑΛΛΙΑ σήμερα

Η σημερινή κατάσταση στη Γαλλία χαρακτηρίζεται από δυο πράγματα: ανεργία και τεχνολογική ανάπτυξη. Η τεχνολογική ανάπτυξη εκφράζεται σε τρεις τομείς: α) ρομποτική β) τηλεματική δηλ. επικοινωνία μεταξύ μελών-τμημάτων επιχειρήσεων γ) bureautique (γραφειοτική) δηλ. συστήματα επικοινωνίας και μεταφοράς πληροφοριών, είναι μόνο για γραφεία και δεν αφορούν τους τόπους δουλειάς όσο τα δυο πρώτα.

Σήμερα ο διεθνής ανταγωνισμός βρίσκεται σε οξύ σημείο. Μπαίνει θέμα διείσδυσης των γαλλικών αγορών από την Ιαπωνία και Αμερική που βρίσκονται σε κρίση που δεν είναι μόνο κυκλική αλλά και δομική.

Ένα νέο στοιχείο πέρα από τον ανταγωνισμό των κρατών για τις διάφορες αγορές είναι και η είσοδος της Ρωσίας στην παγκόσμια αγορά και ιδιαίτερα στις αγορές της Ασίας και Μ. Ανατολής. Αφού οι δυτικές οικονομίες βασίζονται στις εξαγωγές αναγκάζονται, για να εκπούν τους άλλους, να προχωρήσουν σε καινούργιες πιο προχωρημένες τεχνολογίες. Έτσι εξηγείται η μεγάλη αλλαγή που επιχειρείται στη Γαλλία στην αυτοκινητοβιομηχανία, χαλυβουργία κλπ.

Αυτή η αλλαγή της τακτικής, που ήταν όχι μόνο σε μικρότερες τιμές αλλά και σε επίπεδο νέας τεχνολογίας, βρήκε ένα πεδίο εφαρμογής στις σχέσεις Γαλλίας-Μ. Ανατολής ιδιαίτερα στο θέμα των εξοπλισμών. Κύρια το Κουβέιτ και η Σαουδική Αραβία αγόρασαν φέτος μονομιάς πολεμικό υλικό, κύρια αεροπλάνα, 35 δις φράγκων.

Η Γαλλία παίζει μεγάλο παιχνίδι με την Παλαιστίνη. Αρχικά κέρδισε την εμπιστοσύνη του Αραφάτ, τον ενίσχυσε σε διεθνές επίπεδο, για να μπορεί να έχει (η Γαλλία) μια επιρροή στα καθεστώτα της Μ. Ανατολής που είναι πολύ εύκολο να ανατραπούν. Πολιτική και οικονομία πηγαίνουν μαζί. Ιδιαίτερα στη Μ. Ανατολή η Γαλλία έχει τακτική διείσδυσης των αγορών από πλευράς εξοπλισμών, κύρια με την τεχνολογική ανάπτυξη, και προσπαθεί να αποτρέψει οποιοδήποτε ανατρεπτικό παράγοντα που θα προερχόταν από πλευράς παλαιστίνιων ενισχύοντας ορισμένα κράτη.

Ένα παράδειγμα για το πολιτικό παιχνίδι που παίζεται και που δείχνει την τακτική αλλά και τις εξαρτήσεις είναι και ο περσοιρακινός πόλεμος. Η Γαλλία έχει γίνει ο πατενιάρ του Ιράκ εφοδιάζοντας το με όπλα από

τη μια και απο την άλλη έχει κάνει την αγορά κατεχοχήν γαλλική. Υπάρχει βέβαια και το θέμα του πετρελαίου. Οι σχέσεις Ιράκ-Γαλλίας έχουν μαλακό έδαφος μιας και η Γαλλία το 90% του πετρελαίου της το αγοράζει απο το Ιράκ. Το χρέος του Ιράκ απο τη γαλλική εξάρτηση ξεπερνά τα 14 δις. Το πρόβλημα είναι πως μετά απο ένα πόλεμο η Γαλλία θα μπορούσε να πάρει τα λεφτά αυτά. Στην υπόθεση αυτή έχουν εμπλακεί και τα άλλα αραβικά κράτη Κουβέιτ, Σαουδική Αραβία, που έχουν κάνει έμμεσο δανεισμό στο Ιράκ για να μπορέσει να ξεχρεώσει τη Γαλλία.

Οι συνέπειες της κρίσης σε διεθνές επίπεδο έχουν το αντίκρουσμα τους κοινωνικά μέσα στη Γαλλία. Αναφέρεται αύξηση αριθμού άνεργων, μείωση χρόνου και ποσού επιδότησης ανεργίας και κύρια το πολιτικό παιχνίδι που παίζεται σε σχέση με τους μετανάστες. Το πρόβλημα που είχε το Σοσιαλιστικό Κόμμα και γενικά η κυβέρνηση ήταν ότι ή θα έπρεπε να υπερασπίσουν τους εργαζόμενους (κάτι που ήταν αδύνατο) είτε γάλλοι ήταν αυτοί είτε μετανάστες ενάντια στις επιθέσεις του κεφαλαίου ή θα έπρεπε, για να εξηγήσουν την κρίση, να βρουν έναν αποδιοπομπαίο τράγο. Αρχικά το θέμα των μεταναστών το είχε βάλει πριν μερικά χρόνια η Αριστερά που μέσα στα μέτρα που πρότεινε ήταν ο περιορισμός των μεταναστών στην Γαλλία (το ίδιο και για τους φοιτητές) και τον έλεγχο στα σύνορα. Ο υπουργός Ντ'Εφέρ και δήμαρχος της Μασσαλίας, παλιά αλεπού στο Σ.Κ. έλεγε παλιότερα ότι η μετανάστευση είναι μεγάλη στη Γαλλία και επειδή οι γάλλοι αντιμετωπίζουν πρόβλημα εγκληματικότητας στα μετρό, στις συνοικίες, στους περιφερειακούς δρόμους θα πρέπει να αυξηθεί ο αριθμός των αστυνομικών. Αυτό το θέμα της γενικής ασφάλειας με πιο ξεκάθαρο τρόπο εκμεταλλεύτηκαν οι δεξιόι και ακροδεξιόι με τα γνωστά αποτελέσματα στις τελευταίες εκλογές.

Τα Σ.Κ.-Κ.Κ. προσπάθησαν να αλλάξουν την ταχτική τους την τελευταία στιγμή βλέποντας το θέμα ουμανιστικά, λέγοντας ότι "πρέπει να καταλάβουμε τους μετανάστες, άνθρωποι είναι και αυτοί, έχουν προβλήματα" κλπ. Οπωσδήποτε με το ιδεολογικό αυτό πλαίσιο περι ανθρωπισμού προσπαθήθηκε να καλυφθεί μια κατάσταση που υπήρχε μέσα στη Γαλλία είτε με τις απεργίες και τις καταλήψεις είτε με τη σύγκρουση που έγινε όπου οι εργάτες πετούσαν διάφορα εξαρτήματα μέσα απο τα εργοστάσια είτε στις συνοικίες που υπήρχαν έλεγχοι απο την αστυνομία μόλις βλέπανε μετανάστη. Απο την ίδια τους την πολιτική αντίληψη η κυβέρνηση και τα κόμματα που συμμετείχαν σε αυτήν και όσοι τους υποστήριζαν δεν μπορούσαν ή μάλλον δεν ήθελαν να εξηγήσουν την πραγματικότητα αυτή. Οτι δηλ. τα άτομα αυτά της εργατικής τάξης & μαζί με άλλα στρώματα της δεύτερης γενιάς μεταναστών (παιδιά μεταναστών που έχουν γεννηθεί στη Γαλλία) πάλευαν μέσα και έξω απο τα εργοστάσια ενάντια στις απολύσεις και ενάντια στο να τους στείλουν πίσω, παρά τα λεφτά που τους δίνανε για να γυρίσουν στις χώρες τους, τα ονομαζόμενα "βοήθεια για την επιστροφή" που ήταν ποσά 20-50-100 χιλιάδων φράγκων. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν εργάτες στη Γαλλία 30 χρόνια και ήταν αδύνατο να δεχτούν να επιστρέψουν. Υπήρχαν λοιπόν διάφοροι παράγοντες που τους ώθούσαν στην πάλη και για να καλυφθεί αυτή η κατάσταση και για να έχει καλές σχέσεις η Γαλλία με αγορές σαν τη Β. Αφρική, Τυνησία, Αλγερία κλπ το παιχνίδι παίχτηκε στο ανθρωπιστικό επίπεδο απο μεριάς προπαγάνδας πριν τις εκλογές.

Το σημερινό πρόβλημα είναι ότι με το Σ.Κ. και το Κ.Κ. στην κυβέρνηση η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζόμενων ή των αριστερών γενικά σκέφτονται ότι τα κόμματα που τους εκπροσωπούν στη βουλή είναι αυτά που εκφοράζουν τα συμφέροντα τους. Στην πράξη όμως έβλεπαν πως στα εργατικά θέματα ανεργία, απολύσεις κλπ δεν τους υπερασπίζονταν. Η αριστερά δεν μπορούσε να εξηγήσει την κρίση αυτή. Την ασυνέπεια μεταξύ λόγων και πράξεων της αριστεράς καναλιζάρισε η δεξιά μέσα απο τη γνωστή φυλετική προπαγάνδα ότι φταίνε οι μετανάστες που έρχονται & τρώνε το ψωμί μας, μας κάνουν αποικία της Β. Αφρικής με την είσοδο διαφόρων ειδών κουλτούρας, ότι αυτός ο τόπος δεν είναι πια δικός μας κλπ. Έτσι εξηγείται το γιατί ο Λε Πεν πήρε τόσες χιλιάδες ψήφους απο τη στιγμή που ήταν πάντα περιθωριακόι και σαν οργάνωση δεν

είχε πάνω απο 4.000 μέλη ενώ το Κ.Κ., που έχουν το ίδιο ποσοστό, είχε 60.000 μέλη.

Η ταχτική της Ακρας Αριστεράς μέχρι τώρα σχετικά με τους μετανάστες ήταν ότι πρέπει να παλέψουμε μέσα απο τους αντιπροσώπους. Ποιοι ήταν οι αντιπρόσωποι την συγκεκριμένη στιγμή και μάλιστα καθολικά εκλεγμένοι; Τα Σ.Κ. και Κ.Κ. Το δεύτερο σκέλος λοιπόν αυτής της ταχτικής ήταν ότι πρέπει να πιέσουμε για να υπάρξει μια ποιοτική αλλαγή στη στάση τους. Αυτή ήταν η άποψη των τριών μεγαλύτερων οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Το ICR που είναι τμήμα της 4ης Διεθνούς το Διεθνιστικό Κομμουνιστικό Κόμμα που είναι τάση των Λαμπερτιστών και η Lutte Ouvriere (εργατική πάλη, 2,4% στις εκλογές). Στη διάρκεια του προεκλογικού αγώνα αυτές ήταν εκπρόσωποι του Σ.Κ. Έτσι μέσα απο την αντίληψη που είχαν ήταν αδύνατο να προχωρήσουν σε προοπτικές αγώνα. Μόνο η ICR συμμετείχε σε πορείες και συγκεντρώσεις αλλά όχι ενεργά δηλ. δεν έβαζε τα μέλη της να δουλέψουν για τη διοργάνωση τους.

Για παράδειγμα στην Talbot στη διάρκεια απεργίας, κατάληψης και συγκρούσεων όπου γίνανε μάχες με μαχαίρια με ένα νεκρό και 23 τραυματίες και που υπήρχαν απο τη μια μεριά μετανάστες και απο την άλλη επιστάτες και στρατευμένα μέλη της άκρας δεξιάς, η άκρα αριστερά ήταν έξω απο τα κάγκελα και έκανε δημοσιογραφία. Την αποφασιστική στιγμή οι μετανάστες αφήθηκαν μόνοι τους και ενώ πάλευαν ενάντια στις απολύσεις δηλ. για το δικαίωμα να μένουν στη Γαλλία και να εξακολουθούν να αγωνίζονται. Γιατί η απόλυση σήμαινε και επιστροφή στην πατρίδα με όλες τις καταστάσεις που θα αντιμετωπίζανε εκεί όπως ανεργία, πολιτική δίωξη κλπ μιας και οι περισσότεροι μετανάστες πολιτικοποιούνται στη Γαλλία και έχουν πολύ προχωρημένες θέσεις. Εκτός αυτού ήταν κι ένας αγώνας υπεράσπισης της ανθρώπινης ταυτότητας γιατί τους συμπεριφέρονταν σαν άτομα β' κατηγορίας, γιατί καθημερινά φεύγοντας απο τη δουλειά τους πέφτουν θύματα ξυλοδαρμών είτε στο δρόμο είτε στις εργατικές εστίες όπου επιστάτες και ακροδεξιόι πηγαίνουν τα βράδια και τους μαχαιρώνουν κλπ. Η προκήρυξη λοιπόν που μοιράστηκε μετά απο όλα αυτά τα γεγονότα δεν μπορούσε να παίξει κανένα ρόλο και μάλιστα όταν οι περισσότεροι απο αυτούς είναι αγράμματοι και δεν μπορούν να την διαβάσουν.

Όσοι έχουν απομείνει απο τις μαοϊκές οργανώσεις & ιδιαίτερα απο Κ.Κ.Γ.(μ-λ) έχουν κάνει μια δουλειά στην δεύτερη γενιά μεταναστών βάζοντας το θέμα σε μια πολυεθνική βάση λέγοντας δηλ. ότι η Γαλλία σήμερα δεν είναι μια καθαρά γαλλική κοινωνία αλλά ότι υπάρχουν διάφορες εθνότητες μέσα σε αυτήν. Προσπαθούν λοιπόν να βάλουν στις διάφορες πόλεις-δορυφόρους που βρίσκονται γύρω απο τις μεγάλες πόλεις το ζήτημα του πως θα μπορούσαν να συμπεριφερθούν οι μετανάστες της β' γενιάς σε μια τέτοια κοινωνία. Το πρόβλημα είναι ότι τα πάντα παραμένουν σε επίπεδο συζήτησεων και δεν υπάρχει καμιά

Οδοφράγματα απεργών σιδηροδρόμων, στη διάρκεια των μεγάλων κινητοποιήσεων στη Γαλλία το 1984.

πρακτική όταν πρόκειται για συγκεκριμένες καταστάσεις. Στην απεργία της Talbot ήταν από τη μια μεριά οι παλιοί μετανάστες που βρίσκονται στη Γαλλία πολλά χρόνια και δουλεύουν στο εργοστάσιο. Από την άλλη τα παιδιά τους έχουν γεννηθεί εκεί και έχουν γαλλική υπηκοότητα. Έχουν λοιπόν αφενός μεν το πρόβλημα της διαφορετικής κουλτούρας και αφετέρου το ότι οι περισσότεροι βρίσκονται εκτός τόπου παραγωγής, είναι άνεργοι. Το πρόβλημα που προσπάθησαν οι σύντροφοι να βάλουν στους 2ης γενιάς είναι το πώς θα μπορούσαν να βοηθήσουν αυτούς που βρίσκονταν μέσα στο εργοστάσιο και δίνανε μάχες σε μια πραγματική βάση και όχι μόνο διανοητική. Ποιες είναι δηλ. οι πολιτικές και οι πρακτικές αυτής της νεολαίας που τυχαίνει να μην είναι μόνο γαλλική αλλά και διάφορων εθνικοτήτων αν και έχουν γαλλικό διαβατήριο που έχουν πάρα πολλά προβλήματα είτε λόγω του χρώματος του δέρματος είτε σαν ξένοι σε μια χώρα γενικότερα.

Το άλλο πιο σημαντικό πρόβλημα που προς το παρόν δεν έχει γίνει καμιά πρόοδος είναι η σχέση γάλλων και ξένων στρατευμένων μελών. Λόγω της πρόσφατης ιστορίας με τους αντιαποικιακούς αγώνες υπάρχει πρόβλημα μη εμπιστοσύνης στους γάλλους γενικά. Είναι στοιχεία που έχουν κληρονομηθεί από τον πόλεμο πχ στην Αλγερία το '62 και κύρια από την πρακτική τοποθέτηση των Κ.Κ. και διάφορων αριστερών ομάδων που δείχνουν στους μετανάστες ότι δεν είναι με το μέρος τους. Αυτή η κατάσταση έχει δημιουργήσει μεγάλες δυσκολίες στο να υπάρχουν κοινές δράσεις και πρακτικές μεταξύ γάλλων και ξένων νέων που έχουν κάποια δυναμική για να κερδίσουν μερικά πράγματα.

Ένα παράδειγμα για να καταλάβουμε τα προβλήματα που υπάρχουν ανάμεσα στις αντιλήψεις των μεταναστών & των οργανώσεων και στρατευμένων μελών είναι η απεργία των "χωρίς χαρτιά". Αυτοί είναι παράνομοι εργάτες που δουλεύουν σε μικρές βιοτεχνίες 30-50-200 ατόμων γύρω από το Παρίσι που φτάνουν ρούχα, παπούτσια, στις σκαλωσιές στις οικοδομές κλπ. Η απεργία κράτησε μεγάλο χρονικό διάστημα με 380.000 άτομα. Υπήρχε εκεί μια μερίδα συντρόφων που έκανε μια δουλειά για αυτούς προωθώντας όμως το μάξιμουμ πρόγραμμα. Λέγανε στους εργαζόμενους ότι πρέπει να παλέψουμε για να ρυθμιστεί το θέμα των μεταναστών στη Γαλλία, να πάρουν άδεια παραμονής, αλλά αυτή η πάλη πρέπει να στρέφεται και ενάντια στην κυβέρνηση Σ.Κ.-Κ.Κ. Ήταν όμως πολύ δύσκολο να προωθηθεί μια γραμμή εφόλης της ύλης και λόγω του πολιτικού επιπέδου των εργατών μαζί και γιατί κινδύνευαν να απελαθούν, εφόσον ήταν παράνομοι, αν η πάλη τους προχωρούσε παραπέρα.

Στις διάφορες απεργίες υπήρχαν οι επιτροπές υποστήριξης που ήταν ανοικτές και συμμετείχαν άτομα από τα έξω οι οποίοι έχουν κατακτήσει κάποια πολιτική εμπιστοσύνη. Αυτοί έκαναν μια παραπάνω δουλειά για την εκλαίκευση του αγώνα προς τα έξω. Αυτοί που δούλευαν στις συντονιστικές επιτροπές ήταν άτομα κύρια εκτός οργανώσεων όπως ισπανοί τροτσκιστές, αναρχικοί της Ομοσπονδίας κλπ. Μια ομάδα ισπανών τροτσκιστών συμμετείχε στην επιτροπή υποστήριξης. Υπήρχαν βέβαια και αυτοί οι οποίοι δεν συμμετείχαν πουθενά. Είναι αυτοί που βάζουν μια γενική πλατφόρμα που το επίπεδο του κόσμου δεν επιτρέπει να γίνει δεκτή. Την αντίληψη ότι πρέπει να βάζουμε μάξιμουμ πρόγραμμα δηλ. ανεβασμένους πολιτικούς στόχους πχ ότι πρέπει να είμαστε ενάντια στην κυβέρνηση Σ.Κ.-Κ.Κ. γιατί αυτή είναι που παίρνει τα συγκεκριμένα μέτρα ενάντια στα οποία παλεύει η εργατική τάξη, την είχαν οι μαρξικοί του ΓΚΚ(μ-λ) (μιά τάση που γιατί υπήρχε και δεύτερη), η Ultra Gauche (υπερ-αριστερά, όπως ονομάστηκε στη Γαλλία), Σπαρτακιστές και τάση Λούξεμπουργκ που βάζουν θέμα πολιτικής πάλης και όχι συνδικαλιστικής.

Οι μετανάστες που έρχονται από Β. Αφρική έχουν πολύ ανεπτυγμένο το θρησκευτικό αίσθημα. Το πρώτο ξυπνάνε και προσεύχονται στο θεό, το μεσημέρι και το βράδυ το ίδιο. Το πρόβλημα των στρατευμένων γάλλων συντρόφων είναι πώς θα μπορούσαν να μιλήσουν σε αυτά τα θρησκόληπτα άτομα για μια διαφορετική κοινωνία, για τον κομμουνισμό κλπ. Γι αυτό η δουλειά που επιλέχτηκε από

τον σύντροφο και άλλα ανεξάρτητα άτομα ήταν πάνω στο θέμα της ρύθμισης του ζητήματος των ξένων εργατών σαν πρώτος άξονας και το σπάσιμο της εξατομικοποίησης και των φόβων μιας πιθανής απέλωσης σαν δεύτερος. Προσπάθησαν να βρουν συλλογικές μορφές πάλης. Κι αυτή η συλλογική βάση δεν βρισκόταν πουθενά αλλού παρά μόνο στις καταλήψεις των εργοστασίων μέσα κι έξω από το Παρίσι. Πέτυχαν ώστε ένα μεγάλο μέρος των "χωρίς χαρτιά" να πάρουν άδεια παραμονής. Αλλές οργανώσεις είχαν την αντίληψη ότι έπρεπε να αλλάξουν τις ημερομηνίες πάνω στα διαβατήρια εκμεταλευόμενοι αυτές που τους συνέφεραν. Επειδή οι παλιοί μετανάστες που είχαν πχ 10 χρόνια παρανομίας μπορούσαν να μείνουν, να αρχίσει δηλ. η διαδικασία για να βγάλουν άδεια παραμονής, ενώ όσοι είχαν έρθει πριν από το '81-'82 δεν είχαν αυτή τη δυνατότητα. Η τακτική αυτή οδήγησε σε καταστολή μετά το τέλος της απεργίας. Οι περισσότεροι από αυτούς που είχαν αλλάξει τα στοιχεία στα διαβατήρια πιστώθηκαν ατομικά και απελάθηκαν κατευθείαν. Αυτοί που πρότειναν τη παραποίηση των διαβατηρίων δεν συμμετείχαν στις καταλήψεις ούτε στις μάχες που γίνανε με τα γαλλικά ΜΑΤ & τις διάφορες ιδιωτικές αστυνομίες.

Υπάρχει ακόμα το πρόβλημα των Αδελφών Μουσουλμάνων. Αυτοί προσπαθούν να βρισκονται μέσα σε όλες τις οργανώσεις των μεταναστών και έχουν μια αρκετά μεγάλη απήχηση. Το θέμα είναι να δειχτεί ο ρόλος τους μέσα από την καθημερινή πράξη και τις διασυνδέσεις που έχουν με τις κυβερνήσεις Αλγερίας, Τυνησίας κλπ και όχι με αντιπαράθεση εφόλης της ύλης. Οι απόψεις όμως που έχουν οι γαλλικές οργανώσεις ή σύντροφοι με γαλλική προέλευση είναι εξωπραγματικές. Η υπερ-αριστερά πχ έχει σαν μόνιμη δραστηριότητα να επεμβαίνει σε συγκεντρώσεις που οργανώνουν οι άλλοι όπου πηγαίνουν πουλάνε την εφημερίδα τους και βάζουν το θέμα της Διεθνούς Επανάστασης. Είναι πολύ διαφορετικό να μιλάς σε ένα γάλλο εργάτη από το να μιλάς σε ένα μετανάστη.

Υπάρχουν δυο τάσεις Αδελφών Μουσουλμάνων. Η πρώτη που λέγεται Τεκφίρ είναι αυτοί που λένε ότι τα κράτη της Β. Αφρικής και όλα τα κράτη που υπάρχουν ισλαμιστές πρέπει να είναι θεοκρατικά. Επίσης αναφέρονται στον προφήτη των μουσουλμάνων ιστορικά συνδέοντας το ταξίδι του προφήτη από τη Τζέντα στη Μέκκα με τη μετανάστευση από πλευράς προπαγάνδας. Πάνω σε αυτήν την ιδεολογικοθρησκευτική αναλογία έχουν κτίσει όλο τους το πολιτικό σκεπτικό για την Ευρώπη και τους άλλους μη ισλαμικούς λαούς και σε αυτή τη βάση δουλεύουν στους μετανάστες. Η πηγή της τάσης αυτής ήταν στην Αίγυπτο

"Αιθουσα προσευχής" ειδική για τους μουσουλμάνους εργάτες στη ΣΙΤΡΟΕΝ. Το βάρος της ισλαμικής θρησκείας και ιδεολογίας παίζει ανασταλτικό ρόλο στην ενοποίηση των εργατικών κατηγοριών και στην κομμουνιστική προπαγάνδα. Παράλληλα δαιμονίζει την κυριαρχία και ευνοεί τη δράση των Αδελφών Μουσουλμάνων.

δρούσαν εκεί και έχουν αναφορά στην ένοπλη πάλη. Ήταν πίσω από την υπόθεση δολοφονίας του Σαντάτ, καθάρισαν διάφορους πολιτικά αντίθετους με αυτούς και κάποιο μεγάλο θρησκευτικό ηγέτη του Μεγάλου Τέμπλου κάποιας αντιπαλής θρησκευτικής τάσης. Η τάση αυτή βγήκε από την Αντάουα που είναι ο κύριος κορμός και παραπάνω πολιτικός. Είναι δηλ. η ένοπλη φράξια της πολιτικής οργάνωσης Αντάουα.

Η δεύτερη τάση δηλ. η ίδια η Αντάουα υποστηρίζει ότι πρέπει να γίνει δουλειά για την Αίγυπτο για να υπάρξει ανατροπή του πολιτικού καθεστώτος. Κάνει μια μακροχρόνια δουλειά διείσδυσης σε διάφορους χώρους όπως ο στρατός που έχει πολλές διασυνδέσεις και δύναμη, η αστυνομία, τα σχολεία, ο χώρος των πανεπιστημίων που είχε το πάνω χέρι, ο χώρος των εργοστασίων των συνδικάτων που είναι απόυσα η πρώτη τάση.

Η υπόθεση των Αδελφών Μουσουλμάνων είναι αρκετά παλιά. Ξεκίνησε από την Αίγυπτο. Ήταν από τους πρώτους που συνεργάστηκαν με τους αγγλίζους αποικιοκράτες το 1929 και είχαν διάφορες διασυνδέσεις με αγγλίζικες εταιρείες εισαγωγών-εξαγωγών από τις οποίες παίρνανε και λεφτά. Ήταν υποστηρικτές του Φαρούκ και κάνανε αγώνα ενάντια στην οργάνωση Ελ Ουέφατ που πολεμούσε τότε για την ανεξαρτησία από τους αγγλούς. Παίρνουν διάφορα χαρακτηριστικά από όλα τα συστήματα και τις χώρες και προσπαθούν να τα εμποτίσουν στα μέλη τους, σύμφωνα με τη δικιά τους αντίληψη, όταν αυτά είναι πολύ μικρά, κάνοντας μια τρομερή πλύση εγκεφάλου ιδιαίτερα στη νεολαία. Γι αυτό τα μέλη τους από τότε μέχρι σήμερα δρούνε σαν ρομπότ. Ο Χαντέλ Μπελμ, επικεφαλής της οργάνωσης, όταν επισκέφθηκε την Ιταλία το 1935, σε περίοδο φασισμού, έκανε δηλώσεις για το πόσο εμπνεύστηκε από το μοντέλο πειθαρχίας και αυτοθυσίας της τότε ιταλικής κοινωνίας. Οι ιταλοί δρούσαν στο όνομα του έθνους, οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι στο όνομα του θεού.

Δεν βάζουν υπο αμφισβήτηση τη σημερινή κοινωνική κατάσταση. Ο δηλωμένος πρώτος εχθρός τους είναι ο κομμουνισμός. Βλέπουν τα πάντα θεοκρατικά. Οι πλατιές μάζες στις χώρες αυτές είναι πολύ οπισθοχωρημένες. Η άγνοια είναι το κυριώτερο στοιχείο που επιτρέπει στις ιδεολογίες τέτοιου τύπου να επικρατούν και τελικά οι εξηγήσεις για οτιδήποτε συμβαίνει να δίνονται με βάση το θεό.

Οι διάφορες τάσεις των Αδελφών Μουσουλμάνων μπορεί να είναι και αντιμαχόμενες. Πχ στην Αίγυπτο είναι σουνήτες ενώ στην Περσία σήιτες. Γι αυτό είναι δύσκολο να δωθεί ένας κοινός χαρακτηρισμός. Η εκτίμηση πρέπει να γίνει χωριστά για την κάθε τάση. Το κοινό σημείο είναι η επάνοδος στο Ισλάμ δηλ. σε κάποιο πολιτικό και ιδεολογικό σύστημα που δεν είναι αυτό που υπάρχει σήμερα. Η διαφορά βρίσκεται στις πρακτικές που ακολουθούνε στους διάφορους αγώνες. Άλλες φορές είναι πιο ριζοσπαστικές, με την έννοια ότι βάζουν κάπως πιο ανεβασμένους στόχους, άλλες φορές είναι πιο σκοταδιστικές.

ο Συζήτηση

ΕΡ. Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι έχουν σχέσεις με κυβερνήσεις αραβικών κρατών;

ΑΠ. Στο Σουδάν οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι είναι στην εξουσία με τον Μιμεϊρί επικεφαλής. Είναι φιλοδυτικοί κι υποστηρίζονται από τη Σαουδική Αραβία που δεν είναι ίδια τάση με το Μαρόκο και την Αίγυπτο. Η Αίγυπτος τους στέλνει στρατιωτικό υλικό (άβακς, στρατιώτες) που χρησιμοποιείται ενάντια στην ένοπλη φράξια η οποία είναι διάσπαση του Κ.Κ. και που τώρα συνεργάζονται λόγω των διώξεων που υπόστηκαν. Στο Ιράκ υπάρχει σήιτικη οργάνωση που παλιά συνεργαζόταν με τον Σαντάμ Χουσεϊν ενάντια στους κούρδους. Στο Μαρόκο υπάρχουν δυο κομμάτια. Το ένα υποστηρίζει τον Χασάν, το δεύτερο αντιτίθεται. Στην Τυνησία το 1972 οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι συμφώνη-

σαν να συνεργαστούν με την κυβέρνηση για να παλέψουνε τον κομμουνισμό στα πανεπιστήμια και αλλού.

Γενικά οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι χρησιμοποιήθηκαν σε κάθε χώρα σαν όργανο από την εξουσία για να καταστέλνουν τις διάφορες εργατικές και άλλες λαϊκές κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις που γίνονταν. Από μια ορισμένη στιγμή όμως που οι κυβερνήσεις αυτές κάνουν ανοιγμάτα προς το δυτικό τρόπο ζωής αρχίζουν οι διαφωνίες και η διαφοροποίηση. Αυτό είναι φυσικό μιας κι όλη η προπαγάνδα τους στηρίζεται στο μουσουλμανικό τρόπο ζωής που εκφράζεται μέσα από καταπίεση και καταστολή σε όλα τα επίπεδα. Πχ στις γυναίκες που μιλάνε για ένα συγκεκριμένο ρόλο που έχουν να παίξουν στην κοινωνία, για το πως πρέπει να ντύνονται κλπ. Τα παιδιά ιδιαίτερα στρατικοποιούνται και ενσωματώνονται στο Ισλάμ από πολύ νωρίς.

ΕΡ. Ποια η θέση των Αδελφών Μουλμάνων (Α.Μ.) για τις κινητοποιήσεις των "χωρίς χαρτιά";

ΑΠ. Υπάρχουν διαφοροποιήσεις στην επέμβαση των δυο οργάνωσεων, της Τεκφίρ και της Αντάουα. Η πρώτη αποτελείται στη Γαλλία από νέους μετανάστες που έχουν και αυτοί το πρόβλημα των αδειών παραμονής. Είναι επίσης καταδιωκόμενοι στη χώρα από την οποία προέρχονται. Αυτοί προσπαθούν να κάνουν μια δουλειά στη μετανάστευση ξεκινώντας από γενικά επίπεδα που βάζει και η άλλη οργάνωση, επειδή όμως το πρόβλημα των αδειών είναι και δικό τους επεμβαίνουν στον αγώνα.

Η δεύτερη, η Αντάουα, δεν μετέχει στους αγώνες αλλά προσπαθεί να έχει μια κοινή ζωή, μέσα από διαπροσωπικές σχέσεις, με τους μετανάστες όταν αυτοί δεν παλεύουν. Κοιμούνται μαζί τους στις εργατικές εστίες και τους πηγαίνουν κασέτες με ομιλίες διάφορων γνωστών ιερέων. Αφήνουν εκεί τις εφημερίδες τους ανοικτά ενώ οι πρώτοι τις δίνουνε χέρι με χέρι. Προσπαθούν να κερδίσουν έδαφος μέσα από την προεσχί που παίζει ένα μεγάλο ρόλο για αυτά τα άτομα και μπορεί να επηρεάσει πολιτικά. Η πρακτική πολιτική της Αντάουα ήταν η εξής. Για να μην αποσπαστούν από τους εργαζόμενους φέρνανε διάφορα συνδικαλιστικά στελέχη πχ από τη CFTD που πρόκειται στο Σ.Κ. και από άλλες οργανώσεις μεταναστών όπως η "Ένωση των Φίλων των Μεταναστών στη Γαλλία" και έλεγαν ότι δεν χρειάζεται αγώνας αλλά αυτό που πρέπει να γίνει είναι να αναλάβουν τα συνδικάτα, με διάφορες παραστάσεις στη σοσιαλιστική κυβέρνηση, να λύσουν τα προβλήματα και ότι αυτοί που μιλάνε για πάλη είναι κομμουνιστές που δεν έχουν μόνο σα στόχο να βοηθήσουνε τους μετανάστες να πάρουν την άδεια εργασίας αλλά θέλουν να τους πάνε πιο μακριά, ενάντια στο κράτος, στην αστυνομία και στην κυβέρνηση.

ΕΡ. Η Αντάουα έχει επαφές με τη γαλλική κυβέρνηση;

ΑΠ. Έχει επαφές με τα συνδικάτα, τη CFTD που είναι το δεύτερο μεγάλο συνδικάτο μαζί με τη C2T (που πρόσκειται στο Κ.Κ.). Ορισμένοι ξένοι εργάτες είναι μέσα στα συνδικάτα. Ένα μεγάλο μέρος τους όμως δεν είναι. Η απεργία των "χωρίς χαρτιά" για παράδειγμα έγινε έξω από αυτά. Οι "χωρίς χαρτιά" είναι παράνομοι και σύμφωνα με την αντίληψη των συνδικάτων ένας παράνομος δεν μπορεί να είναι μέλος συνδικάτου. Εκτός αυτού είναι υπέρ του περιορισμού των μεταναστών για να μειωθεί η ανεργία. Πράγμα που λειτουργεί ανασταλτικά γιατί ο γάλλος εργάτης σκέφτεται ότι το πρόβλημα το δημιουργούν οι μετανάστες και ότι αν αυτοί γυρίσουν στις χώρες τους η κατάσταση θα καλυτερέψει.

ΕΡ. Στα κράτη τους οι άραβες κατακρίνουν τους δυτικούς ανοικτά. Πώς λοιπόν μπορούν να λένε στους εργάτες ότι είναι δυνατόν να συμφωνήσουν με την κυβέρνηση και να δουλέψουν μαζί με τα συνδικάτα;

ΑΠ. Παρόλο που οι Α.Μ. είναι ιδεολογικά αντιδραστικοί στην ουσία τους η καταστολή που δέχτηκαν και στην Αίγυπτο και στο Ιράκ και η γενικότερη κατάσταση τους έχει βοηθήσει στο να μπορούν να ελίσσονται. Έτσι ενώ στην αρχή γι αυτούς ήταν ένα αμάρτημα να είναι σε συν-

δικάτο ή σε πολιτικό κόμμα, προσπαθώντας να έχουν και να διατηρούν την επιρροή τους στις μάζες, αργότερα ενσωματώθηκαν σε αυτούς τους οργανισμούς και απο κει μέσα, εκμεταλλευόμενοι τις διάφορες αντιφάσεις σε κάθε χώρα, προσπαθούν να περάσουν τη δικιά τους γραμμή. Σαν πολιτική τάση η Αντάουα ακολουθεί αυτό το δρόμο χωρίς όμως να δηλώνουν ανοιχτά Α.Μ. Δηλ. πηγαίνουν στα συνδικάτα, στις εργατικές επιτροπές συνοικίας ή οπουδήποτε αλλού υπάρχουν μετανάστες, αποδέχονται το καταστατικό, εφόσον αυτό υπάρχει, και δουλεύουν εκεί σαν άτομα έχοντας όμως απο πίσω τους ολόκληρη τη μηχανή της Αντάουα.

ΕΡ. Πώς γίνεται να συμφωνούν τα συνδικάτα και οι Α.Μ. σε ορισμένα σημεία, πχ όχι στην κατάληψη, αφού έχουν πολιτικοideολογικές διαφορές;

ΑΠ. Οπουδήποτε οι στόχοι των Α.Μ. και της CFTD μπορεί να μην είναι πολιτικοideολογικά ίδιοι αλλά σε ορισμένες περιόδους και οι δυο φοβούνται, οι μεν μήπως γίνει χάμος στη Γαλλία και με την Talbot και με τους 380.000 "χωρίς χαρτιά", και οι άλλοι μήπως η κατάσταση αυτή γίνει χιονοστιβάδα και ανοίξει προοπτικές άλλων δακτυλίων, κομμουνιστικών όπως λένε. Ο καθένας λοιπόν προσπαθεί να εκμεταλευτεί τα γεγονότα καλύτερα για το δικό του σκοπό.

ΕΡ. Ποια είναι η κατάσταση του κινήματος σήμερα;

ΑΠ. Αυτό που υπάρχει απο τη μεριά των παλιών μεταναστών που δουλεύουν στα εργοστάσια είναι μια εξέγερση που έχει σαν αιτία τις απολύσεις, τη μείωση του μισθού, την καταστολή που δέχτηκαν απο παντού και εκφράζεται με καταστροφές, πολύ βία κλπ. Διακρίνονται σε δυο μέρη. Αυτοί που μετά απο δυο χρόνια σχεδόν καθημερινό αγώνα και μέσα απο την εμπειρία τους έχουν καταλάβει το ρόλο που παίζουν τα συνδικάτα και κύρια η CFT που κατα καιρούς εξαπολύει εναντίον τους και καταστολή (Ρενώ, Πεζώ, Τάλμποτ). Ετσι εγκαταλείπουν τα συνδικάτα δεν πληρώνουν τη συνδικαλιστική εισφορά. Η δεύτερη ομάδα είναι αυτοί που ζουν πολλά χρόνια στη Γαλλία και ελπίζουν ακόμα ότι η ζωή τους μπορεί να καλυτερέψει, να ενσωματωθούν κάπως με τους γάλλους. Αυτοί μένουν στα συνδικάτα αλλά σε ένα επίπεδο υπεράσπισης καθαρά της δικιάς τους ζωής, χωρίς να έχουν καμιά κοινή προοπτική και καμιά εμπιστοσύνη στα συνδικάτα.

Οι νέοι που βρίσκονται εκτός εργοστάσιων διακρίνονται με τη σειρά τους σε δυο ομάδες. Πρώτα όσοι είναι μεγάλοι σε ηλικία αλλά νεοφερμένοι. Αυτοί είναι τούρκοι, κούρδοι, κύπριοι, βιετναμέζοι κλπ. Οι τούρκοι και κούρδοι είναι απο τους πιο πολιτικοποιημένους. Έχουν περισσότερες πολιτικές οργανώσεις και μια γενικότερη πολιτική αντίληψη για τις συνθήκες ζωής τους. Οι κύπριοι και βιετναμέζοι είναι οι πιο αντιδραστικοί. Είναι αυτοί που χρησιμοποιούνται σαν απεργασπαστες, για φράγματα στους δρόμους και μπλόκα ενάντια στους άλλους. Επίσης είναι αυτοί που μπορούν να ανέβουν κοινωνικά, να γίνουν επιστάτες. Υπάρχουν έτσι φορές που συγκρούονται μεταξύ τους οι μετανάστες, όπως στην Talbot που μαζευόταν όλη η οικογένεια για να υπερασπίσει τους αδελφούς, συζύγους κλπ.

Στη δεύτερη ομάδα ανήκουν οι μετανάστες δεύτερης γενιάς. Έχουν τεράστια προβλήματα λόγω της ανεργίας που τους πλήτει περισσότερο απο όλους, δεν έχουν δικαιώματα και έχουν πρόβλημα κοινωνικής ταυτότητας. Χωρίζονται με τη σειρά τους σε δυο κομμάτια:

1. Αυτοί που δεν είναι πολιτικοποιημένοι με τη στενή έννοια που είναι και οι πιο μαχητικοί. Βρίσκονται πάντα μέσα στις διαδηλώσεις, σε κάθε εξέγερση. Συναντιούνται σε διάφορες μορφές οργάνωσης όπως μουσική βραδιά ενάντια στην αστυνομία κλπ.

2. Ήταν το πιο μετριοπαθές κομμάτι εδώ και μερικά χρόνια. Ζητούσε δικαιώματα απο το κράτος και στην αρχή είχε κατακτηθεί απο τη σοσιαλδημοκρατία. Σιγά-σιγά όμως αποτραβήχτηκαν απο τα συνδικάτα και ζητάνε αυτό-

νομες οργανώσεις δικές τους. Εβαζαν προβλήματα όπως αυτοάμυνα απέναντι στην αστυνομία που πήγαιναν με τα αυτοκίνητα και κάνανε μπλόκα. Σήμερα έχουν οργανωθεί κατά περιφερειακές πόλεις και φτιάχνουν παντού επιτροπές αυτοάμυνας, για να μαζέψουν λεφτά, φτιάχνουν βιβλιοθήκες, κάνουν μαθήματα επειδή είναι αποκλεισμένοι απο τα σχολεία κλπ. (Παλιά βάζανε θέμα ισότητας στα σχολεία). Είναι οι πιο πολιτικοποιημένοι και θεωρούνται οι πιο επικίνδυνοι απο το κράτος. Μάλλον είναι αυτοί που αποτέλεσαν τον κορμό της ένοπλης πάλης στη Γαλλία της Action Direct (Άμεση Δράση, βρίσκονται ουσιαστικά εκτός νόμου). Στην τελευταία τους συγκέντρωση-συνέδριο που κράτησε 5-6 μέρες, ένα δυο μήνες πριν, βάλανε θέμα να πετάξουν έξω τους εκπροσώπους των εκκλησιαστικών οργάνωσεων, το Σ.Κ. και το Κ.Κ.

ΕΡ. Ποιοι είναι οι στόχοι των νέων μεταναστών;

ΑΠ. Υπάρχει μια μεγάλη πρόοδος στα άτομα αυτά κύρια της δεύτερης ομάδας. Ενώ παλιά ήταν παθητικοί και έξω απο κάθε κινητοποίηση, σήμερα με την καταστολή που δέχτηκαν και την άμυνα που μπόρεσαν να αντισταθούν έχουν φτάσει σε σημείο γενικής ενεργοποίησης. Δεν υπάρχει ένα γενικό πολιτικό πρόγραμμα αλλά έχουν κατακτήσει μια καταπληκτική δυνατότητα συνενόησης και οργάνωσης. Σε μια ξαφνική σύγκρουση για παράδειγμα μαζεύονται όλοι μαζί στο συγκεκριμένο σημείο. Υπάρχει μια συνοικία στη Λυών που κανένας αστυνομικός δεν μπορούσε να μπει και ο μόνος τρόπος που βρήκε η αστυνομία για να τους διαλύσει ήταν να κατεδαφίσει τη μισή συνοικία. Σε όλη αυτή τη φάση γίνανε συγκρούσεις με αστυνομικούς τραυματίες.

Διανομή στο Παρίσι κάθε βράδυ της "λαϊκής σούπας" από το "Στρατό της Αγάπης" (παραεκκλησιαστική οργάνωση), στους φτωχούς και άνεργους. Είναι ένα "υλικό" μέσο επιρροής της Εκκλησίας στα πιο περιθωριοποιημένα στρώματα. Αυτές οι ενέργειες ήταν κάποτε η στοιχειοθετικότερη αλληλεγγύη των συνδικάτων στους άνεργους...

ΕΡ. Για την πορεία που έγινε ενάντια στο ρατσισμό σε όλη τη Γαλλία και κατάληξε στο Παρίσι.

ΑΠ. Η πορεία έγινε το Μάη και συμμετείχαν 200.000 άτομα. Η κατάσταση που είχαν δημιουργήσει οι μετανάστες με την αυτοάμυνα που αντέταξαν ανησύχησε τα κόμματα. Το Σ.Κ. κύρια είδε τον κίνδυνο και προσπάθησε να κινητοποιηθεί για να καναλιζάρει την κατάσταση. Η πορεία προκλήθηκε απο άτομα που είχαν σχέση με το Σ.Κ. Την τελευταία μέρα που η πορεία έφθασε στο Παρίσι παρευρέθησαν το Κ.Κ. με τα επίσημα λάβαρα, το Σ.Κ. και γενικά όλο το πολιτικό φάσμα.

Αυτή ήταν η μια πλευρά της υπόθεσης. Υπήρχε και η άλλη πλευρά από άτομα μη καναλιζαρισμένα που έδωσαν το δικό τους χρώμα δυναμιτιζοντας αστυνομικά αυτοκίνητα κλπ. Το θετικό στοιχείο ήταν πως υπήρχε η δυνατότητα περνώντας η πορεία από τις διάφορες πόλεις και με τις εκδηλώσεις που γινόντουσαν να έρθουν σε επαφή οι γάλλοι με τους μετανάστες.

ΕΡ. Για την Action Directe.

ΑΠ. Την αποτελούσαν κύρια αλγερινοί, ιταλοί, ένα κομμάτι μαροκινοί, μια ομάδα ναυτικών ισπανών και νέοι γάλλοι. Από αυτούς αλλοι δολοφονήθηκαν, άλλοι πιάστηκαν, άλλοι έφυγαν από τη Γαλλία γιατί κινδύνευαν. Σήμερα είναι γενικά διαλυμένοι. Υπάρχουν ακόμα ορισμένοι νέοι με αυτόνομη προέλευση αλλά χωρίς πολιτική εμπειρία

Η αντίφαση της Action Directe ήταν ότι ενώ έκαναν βίαιο-ένοπλο αγώνα δούλευαν ανοιχτά και ήταν γνωστοί σαν άτομα. Τα τελικά χτυπήματα ήρθαν από το γεγονός ότι είναι αδύνατο να συνδυαστεί ο ένοπλος αγώνας με κάποια σχετικά μέτρα ασφάλειας από αναρχικούς και αυτονομους όταν η διάθεση της νεολαίας ήταν εκρηκτική. Όταν το κίνημα ήταν μπροστά πχ με τους Σκουάτερς (ξένοι εργάτες που είχαν καταλάβει ολόκληρα κτήρια σε ορισμένα σημεία του Παρισιού) υπήρχε κάλυψη. Από τη στιγμή που οι κινητοποιήσεις πήρανε τέλος συνελήφθησαν όλοι ένας-ένας.

Το βιβλιοπωλείο τους στο Παρίσι ήταν σταμπαρισμένο, γίνονταν εκεί συγκεντρώσεις και στη βιτρίνα τους υπήρχαν γραπτά των Ερυθρών Ταξιαρχιών, Μπάναντερ-Μάινχοφ και της Action Directe.

Δεν πρόκειται για τρομοκρατική οργάνωση με τη συνηθισμένη έννοια. Ήξαν συνεργαστεί με τις Διεθνείς Ταξιαρχίες που ήταν η άκρα αριστερά του FFLP του παλαιστινιακού κινήματος. Η φράξια αυτή ήταν φιλοσυριακή.

Επέμβαση του κούρδου σ. Β. για το θέμα της Talbot.

Για το τι συνέβη στη Γαλλία μπορεί ο καθένας να έχει κάποια άποψη. Είναι θέμα κριτικής. Η κριτική όμως δεν πρέπει να γίνεται θεωρία. Αυτό που έχει σημασία όταν αναλούμε ένα θέμα είναι να είμαστε αντικειμενικοί όταν αναφερόμαστε στα γεγονότα. Για το ότι οι τροτσκιστές δεν πήραν μέρος στις κινητοποιήσεις των μεταναστών ο σύντροφος δεν ήταν αντικειμενικός. Πολλοί τούρκοι τροτσκιστές είχαν συζητήσει με τους απεργοσάστες μαζί με γάλλους.

ΑΠ. Αναφέρθηκε στις τροτσκιστικές οργανώσεις και στο ρόλο που έπαιξαν. Από κει και πέρα τροτσκιστές και ιδιαίτερα της ICR, όπου μέσα εκεί υπάρχουν τούρκοι και κούρδοι ήταν αυτοί που επενέβηκαν σαν CFDT δηλ. σαν συνδικάτο και μοίρασαν μια προκήρυξη που έλεγε πως είμαστε ενάντια στις απολύσεις. Οσο χρόνο όμως διάρκεσε η κατάληψη, στις διάφορες μάχες που έγιναν, εκεί οι τροτσκιστές ήταν εντελώς από τα δίπλα. Οι τούρκοι & κούρδοι τροτσκιστές είναι από τους πιο ετηρηόφιλους στην Talbot. Αυτό που θα φανεί παράξενο είναι ότι οι πιο μαχητικοί ήταν οι σταλινικοί.

Ο.σ. Β.

Δεν μπορούμε να χαρακτηρίσουμε παθητικό και ενεργητικό κάτι που δεν είναι επαναστατικό. Έχει άλλη σημασία να είσαι δραστήριος απεπανάστατης (αναφέρεται στους σταλινικούς) και άλλη σημασία να είσαι δραστήριος επαναστάτης.

Επέμβαση άλλου σύντροφου.

Ένα παράδειγμα που δείχνει ξεκάθαρα την τακτική των τροτσκιστών, ότι δηλ. είναι γενικά παρόντες αλλά την αποφασιστική στιγμή κάνουν πίσω, είναι μια διαδήλωση μεταναστών που είχαν απεναντί τους τους λεπενίτες. Εκεί ήταν και η ICR με καθρόνια για όση ώρα φώναζαν συνθήματα. Όταν όμως οι λεπενίτες άρχισαν την επίθεση με αλυσίδες γύρισαν μαζικά σαν μπλοκ και φύγανε αφήνοντας μόνους τους τους μετανάστες.

Ο γάλλος σύντροφος.

Οι πληροφορίες που υπάρχουν προέρχονται είτε από προσωπική εμπειρία είτε από κούρδους ιρακινούς που είναι οργανωμένοι στο Εθνικό Ινστιτούτο Γλωσσών που είναι πολιτικό προκάλυμα των κούρδων ιρακινής καταγωγής στη Γαλλία. Οι τροτσκιστές στην Talbot είναι αυτοί που έχουν οργανώσει το τοπικό τμήμα της CFDT. Αρχικά η CFDT έλεγε ότι στις απολύσεις. Σαμποτάρισε όμως ανοιχτά την κατάληψη από τη στιγμή που αυτή οργανώθηκε. Η πραγματικότητα είναι πως τη μάχη τη δώσανε οι ίδιοι οι εργάτες και μάλιστα ξεκομμένοι από τις πολιτικές δυνάμεις.

Ο σ. Β.

Στη β' γενιά μεταναστών όπως είπε ο σ. υπάρχουν τούρκοι και κούρδοι που είναι οι πιο πολιτικοποιημένοι. Από όσο ξέρω στον ελεύθερο χρόνο τους πουλάνε χασίς και ηρωίνη. Εξάλλου όπου υπάρχουν τούρκοι και κούρδοι στο εξωτερικό δημιουργούν οργανώσεις εθνικού χαρακτήρα και όχι διεθνιστικού, συνιστούν δηλ. μια πολιτική αστική & όχι προλεταριακή. Πού βρίσκεται λοιπόν η ριζοσπαστικότητα τους;

ΑΠ. Υπάρχουν τούρκοι και κούρδοι, εργατικά στοιχεία, που κάνουν αγώνες και δίνουν μάχες, από το κίνημα των Σκουάτερς μέχρι και σήμερα. Οι αντιλήψεις όμως των ατόμων αυτών δεν είναι απόλυτα προλεταριακές. Είναι φυσικό να υπάρχουν νοοτροπίες από αντιδραστικές μέχρι μαοϊκές. Το πρόβλημα είναι πως επεμβαίνεις στους ανθρώπους αυτούς, ξέροντας πως είναι τα πιο μαχητικά στοιχεία, για να αλλάξεις τις αντιλήψεις αυτές.

Για τη Ντεβ Γιολ και τη Ντεβ Σολ.

Οι οργανώσεις αυτές έχουν διαλυθεί πανευρωπαϊκά. Μέσα από τη διάλυση τους έχουν συγκροτηθεί ομάδες που βάζουνε πιο προχωρημένα. Για παράδειγμα τώρα πια βάζουνε θέμα ότι η Ρωσία είναι ιμπεριαλιστική ενώ μέχρι σήμερα δεν δεχόντουσαν κάτι τέτοιο. Μιλάνε ακόμα για διεθνείς διασυνδέσεις και διεθνή οργάνωση. Όλα αυτά είναι αναμφισβήτητα θετικά.

"Σοσιαλιστική" καταστολή και κατοχή της νησίδας Σαλόν στο Παρίσι, από τα CRS (γαλλικά MAT) με στόχο να διώξουν τους ένοικους (εργάτες μετανάστες, άνεργους νεολαίους) που είχαν καταλάβει πολλά σπίτια.

«Κούρδικο-Τούρκικο - Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο και Κέντρο Αλληλεγγύης»

● Γιατί ένα τέτοιο κέντρο

Απο πάντοτε οι άρχουσες τάξεις της Ελλάδας και Τουρκίας καλλιεργούσαν για τα δικά τους συμφέροντα και σκοπούς την έχθρα, το μίσος και προετοιμάζονταν για μια πολεμική αντιπαράθεση, όπου οι εργαζόμενες και καταπιεσμένες μάζες θα πλήρωναν τη νύφη, ενώ παράλληλα καταπίεζαν εθνικές μειονότητες. Τα πιο ζωντανά παραδείγματα: οι Κούρδοι και η Κύπρος.

Απο το 1980 και μετά, αφότου ο Εβρέν επέβαλλε στρατιωτική δικτατορία στην Τουρκία άρχισαν να φτάνουν οι πρόσφυγες στην Ελλάδα. Με τις πρώτες κινήσεις για βοήθεια και αλληλεγγύη στους Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες άρχισαν να πλέκονται οι πρώτες σχέσεις ανάμεσα στους πρόσφυγες και στους Έλληνες αγωνιστές με κύριο άξονα τη χορήγηση του δικαιώματος του πολιτικού πρόσφυγα. Στη συνέχεια όμως οι σχέσεις αυτές ατόνησαν.

Μετα απο τέσσερα χρόνια ποια είναι η κατάσταση;

α) Στην Τουρκία η χούντα καταδιώκει, φυλακίζει και εκτελεί Τούρκους και Κούρδους επαναστάτες, χτυπάει το εργατικό κίνημα και διατηρεί στρατό κατοχής στην Κύπρο και στο Κουρδιστάν. Στα εσωτερικά προβλήματα η λύση είναι, όπως πάντα, ο εξωτερικός εχθρός: η Ελλάδα.

β) Στην Ελλάδα η "κυβέρνηση της Αλλαγής" με τον "κίνδυνο από Ανατολάς", που έχει καταντήσει λάιτ-μοτίβ, το "νέο αμυντικό δόγμα", την "αγορά του αιώνα" κλπ, αυξάνει την ένταση με την Τουρκία, τον αντιτουρκισμό και το σωβινισμό, παράλληλα δε περιορίζει τα δικαιώματα πολιτικής δράσης των Τούρκων και Κούρδων πολιτικών προσφύγων. Το Κέντρο είναι ακριβώς η πολιτική απάντηση Κούρδων, Τούρκων και Ελλήνων αγωνιστών σε αυτή την πολιτική, για μια άλλη προοπτική με στόχο τη συναδέλφωση των εκμεταλευμένων και καταπιεσμένων απο τις δυο μεριές του Αιγαίου, παλεύοντας ενάντια στον εθνικισμό, στο σωβινισμό και σε κάθε ενέργεια που τους φέρνει σε αντιπαράθεση.

● Ποιοι οι άξονες δράσης του Κέντρου

1. Αλληλεγγύη στους αγωνιστές και εκμεταλευμένες και καταπιεσμένες μάζες της Τουρκίας-Κουρδιστάν-Κύπρου.

*Οι φυλακές είναι γεμάτες επαναστάτες: Ηθική και υλική βοήθεια, πληροφόρηση για τις δίκες και την καταστολή.

*Το Κουρδιστάν έχει μοιραστεί σε 4 χώρες: Τουρκία, Ιράν, Ιράκ, Συρία, που εκμεταλεύονται συστηματικά τον παραγωγικό πλούτο του, απαγορεύουν τη διάδοση της κούρδικης γλώσσας και κουλτούρας, εξαναγκάζουν το λαό σε εξαθλίωση (πείνα, αρρώστιες) και τον διατηρούν σε πλήρη απομόνωση απο τον υπόλοιπο κόσμο. Βοήθεια στο κούρδικο κίνημα. Σπάσιμο των στεγανών με τη πληροφόρηση και τη διάδοση της κούρδικης γλώσσας και κουλτούρας.

*Η Β. Κύπρος κατέχεται απο τα τούρκικα στρατεύματα σαν αποτέλεσμα της "ειρηνευτικής πολιτικής" των κυβερνήσεων Ελλάδας-Τουρκίας-Κύπρου. Υποβολή όλων δυνάμεων αντιπαλεύουσε την κατοχή καθώς και κάθε δυνατότητας επαφής μεταξύ Ελληνο-Τουρκοκυπρίων.

2. Συμπράταξη με τους πρόσφυγες στο Λαύριο & σε όλη την Ελλάδα για:

*Να δοθεί η ιδιότητα του πολιτικού πρόσφυγα σε όλους

*Να σπάσει το γκέτο του Λαυρίου και ενσωμάτωση στην κοινωνική ζωή

3. Αντισωβινιστική και ενωτική προπαγάνδα στην Ελλάδα & το εξωτερικό (όπου υπάρχουν Έλληνες-Τούρκοι-Κούρδοι μετανάστες).

*Δραστηριοποίηση του Κέντρου γι αλληλεγγύη στους συνδικαλιστικούς, εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες και σπάσιμο της απομόνωσης του μουσουλμανικού στοιχείου στην Ελλάδα.

4. Πολιτιστική δραστηριότητα στην Ελλάδα μέσα απο μεταφράσεις άρθρων, βιβλίων ποιημάτων και λοιπών λαϊκών συγγραφέων.

*Τη διοργάνωση εκδηλώσεων με τούρκικα-κούρδικα και ελληνικά τραγούδια, χορούς & θέατρο

*Την εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας απο τους Τούρκους και Κούρδους πρόσφυγες και αντίστροφα.

5. Πληροφόρηση για όλους τους παραπάνω στόχους με έκδοση έντυπου, ανοικτές εκδηλώσεις, πορείες κλπ.

● Αυτή η προσπάθεια χρειάζεται συμμετοχή και οικονομικά στήριξη. Καλούμε όλους όσους πιστεύουν, ανεξάρτητα απο κομματική ή πολιτική ένταξη, ότι μπορούν να συμβάλλουν στη γνωριμία και στο χτίσιμο στην πράξη (και όχι με τα λόγια), δεσμών αλληλεγγύης και ενότητας των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων στην περιοχή να δουλέψουν για το Κέντρο.